

အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုဇာတ်

ချစ်သုတိုက်

ချစ်သုတိုက် နယ်မြေရိယာအတွင်းရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

DESIGN BY SHWE KYI

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ ♣ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ♣ ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၇၉၊ ၃၁ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ♣ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊
မတ်လ။

အုပ်ရေ ♣ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ♣ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ♣ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764/095089894

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တင်လောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၈၃

ချစ်မျှားရှင်
ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေဧရိယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်/
ချစ်မျှားရှင်။ - ရန်ကုန်၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၆၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀-၇ စင်တီ။
(၁) ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေဧရိယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အပြုံးလေးနဲ့ မရေမရာပြန်ဖြေတော့ ကောင်လေးစိတ်ပျက်သလိုဖြစ် သွား၏။

သူကကောင်မလေးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် အလေးအနက်မထားသောကောင်မလေး၏ချစ်သူ ကိုဆွဲထိုးချင်နေ၏။ ကောင်မလေးကိုတော့ မပြောတော့ပါ။ ဒီလိုကိစ္စတွေ ကိုလည်း သူမပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားတာပဲလားလို့ သူတွေးနေသည်။

‘ဒါဆို... ဘာလို့အခုချိန်ထိရောက်မလာသေးတာလဲ’

ကောင်လေး၏အမေးကို ကောင်မလေးကပြုံးရင်း ပြန်ဖြေ၏။

‘အင်း... တကယ်တော့... လူရောက်တာမရောက်တာထက် တစ်ယောက်စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိနေဖို့ပဲလိုတယ်။ အဓိကက စိတ်ပဲ... ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူအမြဲရှိနေတာပါ။ အင်း...သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ငါရှိနေ မယ်ထင်တာပဲ’

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကိုမျက်စောင်းထိုးပြန်၏။ ဒါဆို ကောင်မလေးက မသိယောင်ဆောင်နေသည်။

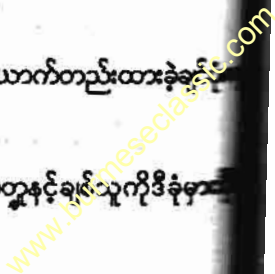
‘ဒါဆို... ဘာလို့မလာသေးလဲ’

ကောင်လေးကမေးတော့ ကောင်မလေးကမော့ကြည့်ပြီး ပေထူ ကျစ်ပြောသည်။

‘ဘာလဲ... ငါနဲ့အတူမနေချင်လို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ပြန် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ထိုင်စောင့်တော့မယ်’

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ခင်နဲ့ ပြော ပါ။ သူကသက်ပြင်းကိုချပြီး...

‘ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဟာ... ငါနဲ့အတူနှင့်ချစ်သူကိုဒီခုံမှာ...

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

စောင့်လာတာ အခါပေါင်းလည်းမရေနိုင်တော့ဘူး။ သူချိန်းတိုင်းလည်း နင်ငါ့ကိုခေါ်လာတယ်၊ ခေါ်လာတိုင်းလည်း သူမရောက်လာဘူး၊ သူဖြူသလား မဲသလားတောင် ငါမသိခဲ့ရဘူး'

ပြောတော့ ကောင်မလေးက ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးနားထောင်နေ၏။ ကောင်လေးကကောင်မလေး၏ နဖူးဝင်းဝင်းလေးကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲတော့မသိပါ။

'ငါနင်နဲ့ အတူထိုင်ရတာပျော်ပါတယ်။ တကယ်လည်း အမြဲတမ်း ထိုင်ရရင်ကောင်းမယ်'

'ဟုတ်လို့လား'

သူတို့နှစ်ယောက်အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏။ သို့သော် ကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းထဲမှ လျှို့ဝှက်မှုတွေကိုကောင်လေးမမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ခဏကြာတော့ ကောင်လေးက အကြည့်လွှဲသွားပြီး၊ ကောင်လေးက သက်ပြင်းကို ခိုးချလိုက်တော့သည်။

'ကဲပါ... နင်ပျင်းနေမယ်ဆို စကားပြောကြတာပေါ့'

ကောင်မလေးစကားကိုကြားပြီး ကောင်လေးကရယ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အသက်မပါပါ။ (ရယ်ရင်းအသက်ပါသွားရင်တော့ သေပြီပေါ့နော်) မရယ်ချင်ရယ်ချင်နဲ့ ရယ်တာကိုဆိုလိုခြင်းပါ။

'ရယ်တော့ရယ်ရသား... နောက်ဆုံးနင်နဲ့ငါပဲ စကားတွေပြောပြီး ပြန်ရတာချည်းပဲ၊ သူတစ်ခါမှကို မရောက်လာဘူး။ ဒီတော့ နင်ငါ့ကိုကြိုက်လိုက်တာမကောင်းဘူးလား'

'နင်နော်...'

ကောင်မလေးမျက်နှာနီသွားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အဟဲ... စတာပါဟာ... ငါသိပါတယ် ငါတို့ကသူငယ်ချင်း
တွေပဲ...ဟုတ်တယ်... သူငယ်ချင်း’

ကောင်လေးစကားအများပြန်ရှူးသွား၏။ ကောင်မလေးနဲ့အကြည့်
ချင်းဆုံသွားပြန်တော့ မလုံမလဲနဲ့ ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်သည်။ ကန်ရေပြင်က
ပြန်ငြိမ်နေပေမယ့် ထိုစကားကိုပြောပြီးချိန်မှာ ကောင်လေးရင်ထဲတွင် လှိုင်း
ထနေ၏။

ကောင်မလေးကတော့ မသိနိုင်ပါ။ (တကယ်လို့တစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ထဲမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ တစ်ခြားတစ်ယောက်သိမယ်ဆို လောကကြီးမှာ
ဘာလှို့ဝှက်ချက်များရှိနိုင်တော့မှာလဲ) ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို
ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်၏။

ကောင်လေးကလည်း မကြည့်တော့မသိပါ။ (ကောင်မလေးက
ကောင်လေးကိုမကျေနပ်လို့ ဒါမှမဟုတ် ကောင်လေးဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို
မျှော်လင့်နေတာလား... အင်း...သူ့ဘာသာ နှုတ်ခမ်းယားလို့ကိုက်တာလဲ
ဖြစ်နိုင်တာပဲ) ကောင်မလေးက ဘာမှန်းမသိ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး သက်ပြင်း
ကိုခိုးချလိုက်ပြီးမှ ပြောသည်။

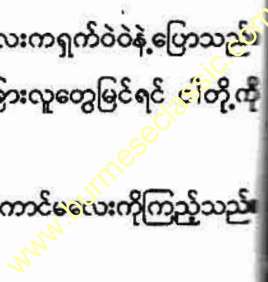
‘ငါလေ... ဒီနေရာကိုရောက်ရင် အရမ်းပျော်တယ် သိလား
နင်ပြောမှပဲ ငါတစ်ခုခုကိုသတိရတယ်’

‘ဘာကိုလဲ’

ကောင်လေးကမေးတော့ ကောင်မလေးကရှက်ဝဲဝဲနဲ့ပြောသည်။

‘အဟင်း... နင်ပြောသလိုပဲ...တခြားလူတွေမြင်ရင် ငါတို့ကို
အတွဲလို့ထင်ကြမှာ’

ကောင်လေးကဝမ်းသာသလိုပုံစံနှင့် ကောင်မလေးကိုကြည့်သည်။

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

သို့သော်ချက်ချင်းပြန်နိုင်သွားပြီး ကောင်မလေးကိုမလိုတမာလေသံနှင့် ပြော၏။

‘နင့်မှာချစ်သူမရှိခဲ့ရင် ကောင်းမှာ... အခုတော့ သူများတွေထင်သ လိုလက်တွေ့မှာငါတို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးဟာ’

‘ချစ်သူ... ဟုတ်လား...ဟင်း ဟင်း’

ကောင်မလေးက ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင် အသံလွှင့်လွှင့်လေးနှင့် ရယ်သည်။ ကောင်လေးက နားမလည်သလိုငေးနေ ၏။ တကယ်တော့... သူ့ဒီကောင်မလေးရဲ့သဘောထားကို နားမလည်နိုင် ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ပါ... ။

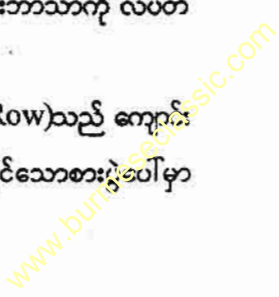
အခန်း(၁)

အတန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အသံစွာစွာတွေ့ကြားပြီး ငြိမ်းချမ်း
တကောင်မလေးတွေကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာအိမ်မှာ မကျက်
ဘဲ ကျောင်းရောက်မှ အသံကောင်းဟစ်ပြနေသည်။ ကြားရတာ ဘယ်လိုမှ
မကောင်းပါ။ ဆက်ရက်သံရော စာကလေးအသံပါစုံ၏။

ကောင်မလေးတွေကလည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်ပါ။ အသံ(volume)
တွေကို ဂိတ်ကုန်တင်ပြီး စာကိုသာအော်ကျက်နေကြ၏။ သူကယောက်ျား
လေးများဘက်အခြမ်းနောက်ဆုံးအတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အတန်းထဲဝင်ကြည့်ပြီး ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုမြင်လိုက်လို့ ပြုံးသွား
သည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဒီနေ့အတန်းပိုင်ဆရာရဲ့သမိုင်းဘာသာကို လပတ်
ဗြေရမည်။ ထို့ကြောင့်...

ယနေ့ကျောင်းတက်သော ကျောင်းသားများ(Row)သည် ကျောင်း
သူတွေ(Row)ထက် လူ့အတော်နည်းနေ၏။ ဆရာထိုင်သောစားပွဲပေါ်မှာ
ထည်းခွင့်တိုင်စာတွေ တစ်ထပ်ကြီးပင်။

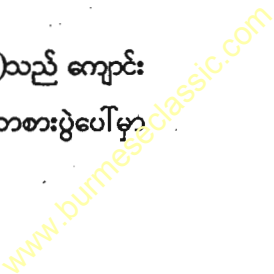
အခန်း(၁)

အတန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အသံစွာစွာတွေ့ကြားပြီး ငြိမ်းချမ်းကကောင်မလေးတွေကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာအိမ်မှာ မကျက်ဘဲ ကျောင်းရောက်မှ အသံကောင်းဟစ်ပြနေသည်။ ကြားရတာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းပါ။ ဆက်ရက်သံရော စာကလေးအသံပါစုံ၏။

ကောင်မလေးတွေကလည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်ပါ။ အသံ(volume) တွေကို ဂိတ်ကုန်တင်ပြီး စာကိုသာအော်ကျက်နေကြ၏။ သူကယောက်ျားလေးများဘက်အခြမ်းနောက်ဆုံးအတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အတန်းထဲဝင်ကြည့်ပြီး ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုမြင်လိုက်လို့ ပြုံးသွားသည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဒီနေ့အတန်းပိုင်ဆရာရဲ့သမိုင်းဘာသာကို လပတ်ဖြေရမည်။ ထို့ကြောင့်...

ယနေ့ကျောင်းတက်သော ကျောင်းသားများ(ROW)သည် ကျောင်းသူတွေ(ROW)ထက် လူ့အတော်နည်းနေ၏။ ဆရာထိုင်သောစားပွဲပေါ်မှာ လည်းခွင့်တိုင်စာတွေ တစ်ထပ်ကြီးပင်။

ပြီးနေရာမှ ပြန်မဲသွား၏။ သူများတွေလို ခွင့်လုပ်တိုင်ပြီး ကျောင်း မတက်လည်းရသည်။ ထိုအကြံအစည်ကို အခုမှရ၍ သူ့ကိုယ်သူကျိန်ဆဲ လိုက်သည်။

(သေဟဲ့ ငငြိမ်းချမ်းရဲ့)အတန်းထဲရောက်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားလို့ မကောင်းပါ။ ထို့ကြောင့် မေးလက်ထောက်ထိုင်ပြီး ကောင်မလေးတွေ၏စာ အော်ကျက်သံကို လိုက်မှတ်နေ၏။ စာကျက်နည်းတစ်မျိုးပင်။

ဝိဇ္ဇာတွဲသမားတွေကို တစ်ခန်းထားပြီး၊ သိပ္ပံတွဲတွေကို တစ်ခန်း ထားသည်။ သူကဝိဇ္ဇာတွဲကိုပဲ ယူထားသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်နီးပေမယ့် အတန်းဖော်တင်ကိုလတ်နှင့် ကျော်စင်ထွန်းတို့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ ရသဖြင့် သူအားငယ်သွား၏။ ဒီကောင်တွေကိုအားကိုးပြီး သူစာတစ်လုံး တစ်လေတောင်မကျက်ခဲ့ပါ။ သူတို့ မလာရင် သူ့ဘဝကဆန့်ငင်ငင်ဖြစ်နေ တော့မည်။

ဒီအချိန်မှမလာရင် သင်းတို့လည်း ဘယ်သူ့ကိုအဖေအငှားတင်လို့ ခွင့်တိုင်စာရေးပြီး ဘယ်ဂိမ်းဆိုင်လစ်သွားပြီလဲ (ခွေးသူခိုးတွေ ငါ့ကိုကျ တော့ထားခဲ့တယ်) တွေးပြီး သူတင်းနေ၏။

တင်းနေစဉ်မှာပဲရှေ့ခုံမှာထိုင်နေသောအောင်ပုက မျက်နှာအငယ်စား နှင့်သူ့ကိုလှည့်ရယ်ပြ၏။နာမည်ကအောင်အောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်အရပ်က မအောင်သောကြောင့်ပုနေ၏။ ပုနေသောကြောင့် အောင်ပုဖြစ်သွားသည်။

‘အဟီး... ငမြေ့ထိုး .. မင်းလပတ်လာဖြေတယ်နော်...ဟဲဟဲ’

ငြိမ်းချမ်းကို ငမြေ့ထိုးဟုခေါ်ကြ၏။ ငါးမြေ့ထိုးသည် နူးတောလဲမှာ ပတ်ထိုးသလို ငြိမ်းချမ်းသည်လူတောထဲမှာပတ်မွေ့သည်။ထို့ကြောင့်ငမြေ့ထိုး ဖြစ်သွား၏။ သူကအောင်ပုကို ‘ဘု’ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ငါ့ဘာသာလာဖြေတာ မင်းအကြောင်းဘာပါလဲ’

‘အဟီး’

ငနဲက ဟီးခနဲမျက်နှာချိုသွေးပြီး သောင်နာနာအသံနှင့်ပြောပြသည်။

‘မင်းကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ဒီလိုကွ ငါ့ညက်စာကျက်မယ်ဆိုပြီး စာအုပ်တွေထုတ်လိုက်တယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာကစတာပဲ၊ ကျော့ပိုးအိတ်ထဲ ကနေဝတ္ထုစာအုပ်တွေထွက်ကျလာတယ်ကွ’

‘ထွက်ကျလာတာနဲ့ ငါစာမေးပွဲဖြေတာ ဘာဆိုင်လဲ’

ငနဲက ဖြခနဲထပ်ရယ်ရင်းပြောသည်။

‘အဟဲ... မင်းသိတဲ့အတိုင်း... သမိုင်းဆိုတာ ဟိုး...ဟိုး...ငယ် ငယ်လေးကတည်းကသင်လာတာဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူးကွ’

‘အင်း...ဒါတော့ အမှန်ပဲ...ငါလည်းပျင်းတာပဲ’

သူ့ဆီကထောက်ခံချက်ကိုရ၍ ငနဲအားရဝမ်းသာဆက်ပြော၏။

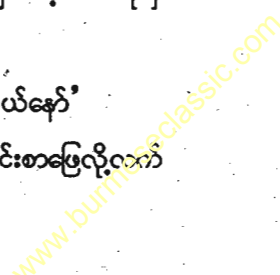
‘အဲဒါပဲ...ဒီတော့...ငါလည်းဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်လိုက်တာ...အဟီး...မိုးလင်းခါနီးမှအိပ်ပျော်သွားတယ်ကွာ၊ ကဲ... ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ’

သူ့စိတ်တိုသွား၏။ ဒီငနဲဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခြင်း သည် သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်သည့်အပြင် သူ့အပူတစ်ပြားဖိုးမှမပါ။ အနေသာကြီး ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့...

‘အဟီး...အဲဒါနဲ့ ငါစာမကျက်ခဲ့ရဘူး၊ မကျက်မှတော့ တစ်လုံးမှ ကိုမရဘူးပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲလို့ပြောနေတယ်နော်’

‘ဟာ... ဆိုင်ပါပြီကောကွာသူငယ်ချင်းရာ... မင်းစာဖြေလို့လာက

ကနေ့ရင် ပါးစပ်ကအော်ပေးပါလားဟင် ဆရာလစ်ရင်လစ်သလို နှစ်ကိုယ်
ကြားလေးလေ'

သူကပြူးကပြဲနှင့်ငြင်းတော့ အောင်ပုမျက်နှာလေးကိုအို၍ ကောင်မ
လေးကိုကပ်ပြီး ရည်းစားစကားပြောသံနှင့်...

'လုပ်ပါကွာ... သယ်ချင်းရာ၊ ငါတကယ်မရလို့ပါ'

အပျော့ဆွဲဆွဲပေမယ့် သူကခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။

'ဟာ...ဘာလို့အော်ရမှာလဲ ဘာမှကိုအော်စရာမရှိဘူးကွ'

အောက်ကျခံပြောလို့မရတော့ သူ့ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရလေသံနှင့်

ကြိမ်း၏။

'အေး...ငမြေ့ထိုး မင်းတွေ့မယ်။ မင်းအလှည့်လည်းကြုံလာမှာပါ
ကွ၊ အဲဒီအခါ ငါကလည်း တာတာပဲ ဟေ့ကောင်'

'ဘာလဲ... ငါကမင်းကို တမင်အကျင့်ပုပ်ပြီး မပြောပြတာလို့ထင်
နေလား'

'မဟုတ်လို့လား'

သူကအောင်ပုကို ဟီးခနဲရယ်ပြပြီးမှ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်...

'မထင်ပါနဲ့ကွာ... အဲဒီလို အော်ဖတ်ဖို့အတွက် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ

ဘာမှမရှိဘူးကွ'

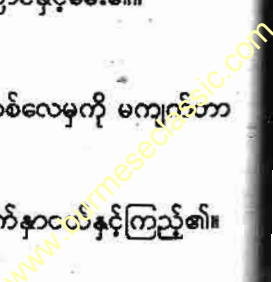
ပြောသည်။ အောင်ပုက ကကျိုးကကြောင်နှင့်မေး၏။

'ဘာလို့မရှိရတာလဲဟ'

'ဟ...မရှိဆို...ငါလည်း စာတစ်လုံးတစ်လေမှကို မကျက်တာ

ငါ့ကောင်ရေ...ဒီတော့...'

သူကစကားကိုဖြတ်ပြီး အောင်ပုကို မျက်နှာငယ်နှင့်ကြည့်၏။

အောင်ပုကလည်း သူ့ကိုမျက်နှာသေနှင့်ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဒီတော့... မင်းလည်းငါနဲ့ဘာမှမထူးဘူးပေါ့’

‘အေး... အတူတူနဲ့ အတူတူပဲကွ’

နှစ်ယောက်သားငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေကြစဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံ
ကိုကြားပြီး မဲ့သွားကြလေ၏။

ညနေကျောင်းဆင်းနောက်အခါ ငြိမ်းချမ်းစက်ဘီးကိုတွန်းပြီး ကျောင်း
ဝင်းထဲကထွက်လာသည်။နောက်ကနေတဖုတ်ဖုတ်ပြေးလိုက်လာသောခြေသံ
နှင့်အတူ စူစူဆောင့်ဆောင့်စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘ငြိမ်းချမ်း... ဟဲ့ အကောင်...ငါ့ကိုစောင့်ဦး’

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းထော်နေတဲ့ မိုးမြင့်သူကိုတွေ့
လိုက်ရ၏။ တစ်လမ်းတည်းနေသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်း
မျက်စောင်းထိုးပေမယ့် လူချင်းကတည့်ကြသည်။

‘မြန်မြန်လာပါဟ... မိမိုးရ’

‘ဟဲ့... လာနေတာပဲ မမြင်ဘူးလား ကောင်စုတ်ရဲ့’

သူက စိတ်မရှည်စွာလှမ်းပြောတော့ မိုးသူကလည်း ရန်ပြန်တွေ့
သည်။ ဒီကောင်မလေးတော်တော်လှလာတာပဲလို့ သူ့စိတ်ထဲကတွေးပြီး
မျက်နှာကပြုံးနေ၏။

တလှုပ်လှုပ်နှင့် လမ်းလျှောက်လာဟန်လေးမှာ အတော်ကြည့်
ကောင်းသည်။ အနားရောက်လာတော့ သူကမိုးမြင့်သူကို စသည်။

‘နင်ဟာ... နှေးလိုက်တာ...စိတ်ချ နင်ဘယ်လောက်ပဲခွဲပြုပြင်
စိတ်မဝင်စားဘူး သိလား’

‘အဲမယ်လေး... ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်... ငါ့မှာနင်စိတ်ဝင်စား
မှာကိုပဲလန့်နေရတာ။ နင့်လိုကောင်စားမျိုး စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးက
တော့ မျက်ရည်ကိုလေးနဲ့ခံထားရမယ်။ ကျေးဇူးပါပဲဟယ်...တစ်သက်လုံး
စိတ်မဝင်စားလေ ငါစိတ်ချမ်းသာလေပဲ’

‘အထင်ကြီးလိုက်ပုံများ... သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပဲဟာ ဒီလောက်
မြောက်စရာမလိုပါဘူးဟ... ဟဲဟဲဟဲ’

‘ငါကတော့... နင့်ကို ဝလကလ ပဲ’

‘အဲဒါ... ဘာပြောတာလဲ ဟဲ့’

‘ဝေးလေကောင်းလေလို့ပြောတာပေါ့... ငတုံးရဲ့’

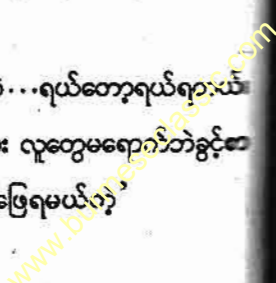
သူကလှောင်ရယ်ရယ်တော့ သူမကမျက်စောင်းထိုး၏။ ထို့နောက်
နှစ်ယောက်သားစက်ဘီးနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘နင်တို့ စာမေးပွဲဖြေရလား’

‘ဟင့်အင်း... နင်တို့ရော’

‘အင်း... ဖြေရတယ်...ပြောတော့...နင်တို့ဝိဇ္ဇာတွဲသမားတွေ
ဒီနေ့ဖြေရမယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်... ပြောရဦးမယ်...အဟဲ...ရယ်တော့ရယ်ရား...
ဒီနေ့ငါတို့ဆီက ကျောင်းသားတွေအတော်များများ လူတွေမရောက်ဘဲခွင့်စာ
တွေချည်းပဲလွှတ်လိုက်လို့ ဆရာကမနက်ဖြန်မှဖြေရမယ်လား’

‘ဪ’

မိုးမြင့်သူက ဘာရယ်မသိသော်လည်းတိတ်သွား၏။ ခဏကြာမှဆရာ လုပ်သည်။

‘ငြိမ်းချမ်း...နင်စာကြိုးစားပါဟာ... ငါတို့တက္ကသိုလ်အတူတက် ရအောင်လေ... နင့်ကိုကြည့်ရတာ စာကိုကျက်ရမှန်းလည်း သိပ္ပံမပေါ်သလို ဘဲ၊ ဂစ်တာလေး ခေါက်လိုက်...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပြေးထိုင်လိုက်၊ဘောလုံး ပြေးကန်လိုက်နဲ့ စာကျက်တာတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး’

‘အံ့မာ...ဆရာမကြီးလာမလုပ်နဲ့ နင်နဲ့တစ်နှစ်တည်းတက္ကသိုလ် တက်ရအောင်လည်း စာမကြိုးစားချင်ဘူး။နဂိုကတည်းကလည်း စာကြိုးစား ဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး။ နင်တို့စာကြိုးစားနေတာကိုကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်စရာကြီး စာပဲကျက်နေကြရတာ၊ စာအုပ်နဲ့မျက်နှာကော်ကပ်ထားသလိုပဲ။ ကြာရင်မျက် မှန်တွေတပ် ပါဝါတွေတိုးတာပဲ အဖတ်တင်တယ်...ဟွန်း...ဘွဲ့ရလည်း ခြေလက်နှစ်ချောင်းအပိုထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်ကျောတန်းကျေပဲ... အချိန်တန်ရင် ဘွဲ့ရလည်းသေရမှာပဲ’

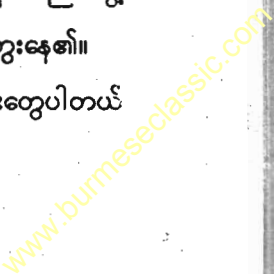
သူကမဲ့ပြီးပြောတော့ မိုးမြင့်သူကလည်း ရွဲ့ပြီးပြော၏။

‘အေး... ဘွဲ့ရတဲ့သူနဲ့မရတဲ့သူ သေတဲ့အခါကွာတယ်ဟဲ့၊ အဲဒါကို နင်သိလား’

‘အင်း... ဘယ်လိုကွာလဲ’

သူ့အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး မေး၏။အတွေးထဲမှာလည်း ဘွဲ့ ရသူကနတ်ပြည်သွားပြီး၊ ဘွဲ့မရသူကငရဲပြည်သွားလား တွေးနေ၏။

‘ငါတို့ဘွဲ့ရရင်သေတဲ့အခါ နာမည်နောက်မှာဘွဲ့လေးတွေပါတယ် လေ...ဥပမာ... မောင်ငြိမ်းချမ်း (M.B.B.S) ’

‘အင်... သေမှတော့နှင့်ဘွဲ့က ဘာလုပ်မှာလဲ... နေဟာ...အဲဒီ အကြောင်းဆက်ပြောရင် ငါ့စက်ဘီးပေါ်ကကန်ချခဲ့မှာနော်’

‘အဟိ’

သူတကယ်တင်းသွားတော့ မိုးမြင့်သူကရယ်သည်။ခဏတိတ်သွား ပြီးမှ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသွား၏။

‘နှင့်ကိုပြောရဦးမယ်...ဟိုကောင်ဇော်လတ် ငါ့ကိုအုတ်တင်းလိုက်ကပ် နေတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူးဟယ်’

‘အင်း...ဒါကမဆန်းပါဘူး... နင့်မှာအမေဓာတ်တွေရှိမှတော့ အဖို ဓာတ်တွေရှိနေတဲ့ အရာတိုင်းကနှင့်ဆီပြေးကပ်ကြမှာပဲလေ... သေချာတာက တော့ နင့်ရဲ့အမေဓာတ်ဆွဲအား အတော်ပြင်းလာပြီဆိုတာပဲ...ဟဲ ဟဲ...ကန်မ ကလေး... ကျပ်ကျပ်သတိထားပါ’

‘သေနာ’

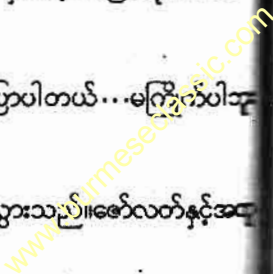
မိုးမြင့်သူရှက်သွားပြီး သူ့ကျောကိုထုတော့ ရယ်နေလိုက်သည်။ နောက်မှ မကျေမနပ်နှင့်ပြောသည်။

‘အဲဒါနှင့်မကောင်းတာ...နင်ဝိဇ္ဇာတဲ့ယူလို့ ငါနဲ့အခန်းမတူတာ... ဒီတော့...အခန်းတူတဲ့ ဒီကောင်အခွင့်အရေးရနေတာ... နင်ရှိရင်မကပ်ရဲ ဘူး’

‘ဪ... နင်ကလူတော့လည်း ကပ်မှာပေါ့။ ပြောလိုက်ပါလား မီးတို့ကစာကလွဲပြီး စိတ်မဝင်စားဘူးလို့’

‘ဟယ်... ကိုးတန်းကတည်းက ငါပြောပါတယ်...မကြိုက်ပါဘူး ဆိုတာ နင့်ယောက်ဖကရမှမရဘဲ’

ကက်ကက်လန်ရန်ပြန်တွေ့လို့ သူပြုံးသွားသည်။ဇော်လတ်နှင့်အတူ

သူ့ပါကပ်ချင်နေ၏။ သည်အရွယ်သည် အချစ်အတွက်စိတ်ကူးယဉ်လို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပင်။

‘ဒီကောင့်ကိုငါပြောပါဦးမယ်... မရရင်တော့ ဒီတစ်ခါဆရာနဲ့တိုင် ဟာ’

‘ဪ...အဲဒါတော့ နင်ပြောမှလား၊ တိုင်လိုက်မှတစ်ကျောင်းလုံး အော်ကျက်ဖြစ်ပြီး ငါသိက္ခာကျတာပေါ့ ဟဲ့’

သူ့စိတ်လေသွား၏။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ နားငြီးနေခြင်းပင်။ နား အေးပြီးရောသဘောနှင့်သူပြောလိုက်သည်။

‘ကဲပါဟာ... နောက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ ငါပြောပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့... နင်သူ့ကိုတကယ်မကြိုက်ပါဘူးနော်’

‘ဘာ...သေနာ...တကယ်ကြိုက်မှတော့ ငါ့ဘာသာတိုးတိုးတိတ် တိတ်ပဲအဖြေပေးမှာပေါ့ နင့်ကိုပြောစရာလား’

ဒေါသကြောင့် အသံ(volume) ပိုကောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလျှော့ပေးလိုက်၏။

‘အေးပါဟာ... အေးပါ၊ငါပြောပါ့မယ် ကပ်ချင်းကပ်...ငါပဲကပ် မယ်...လို့’

မိုးမြင့်သူက သူ့ကျောကိုနောက်မှဆိတ်သည်။ပါးစပ်ကအေးပေမယ့် အတွေးထဲမှာတော့ သူကအဖြေတောင်းပြီး ရှက်ပြီးလေးနှင့်မိုးမြင့်သူကအဖြေ ပြန်ပေး၏။ ထို့ကြောင့်သူ့မျက်နှာပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားသည်။ သူတို့လမ်းထဲ ရောက်လာပြီး မိုးမြင့်သူ၏အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ကောင်မလေးစက်ဘီးပေါ်ကဆင်းသွားမှ သူကအသာကပ်ကာတိုး တိုးပြော၏။

‘မိမိ... ငါ့ကိုအဖြေပေးတဲ့အခါလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်နော်’
‘အင်’

ကောင်မလေးအိုးတို့အမ်းတန်းနှင့်ဖြစ်နေစဉ် သူကရယ်ရင်းစက်ဘီး
ကိုအားကုန်နင်းပြေး၏။

‘ဘာ.. သေနာကျ...နင်တွေ့မယ်၊ နက်ဖြန်နင်နဲ့ငါတွေ့မယ်’
နောက်ပိုင်းတွင် မိုးမြင့်သူ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

‘ဟားဟားဟား...တိုးတိုးပဲနော်...သိလား...’

ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ သူ့ခြံထဲပြေးဝင်လိုက်ပြီး မျက်နှာရဲနေသောမိုးမြင့်
သူ့ကို ပြောင်ပြသည်။ ကောင်မလေးက မျက်စောင်းကြီးဝင့်ပြီး အိမ်ထဲခြေ
ဆောင့်ဝင်သွားတော့သည်။

+ + +

အခန်း(၂)

မိုးမြင့်သူအိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲသတင်းစာထိုင်ဖတ်နေ
သောငြိမ်းချမ်း၏ဖခင် ဦးခင်ငြိမ်းကသတင်းစာပေါ်က ကျော်ကြည့်သည်။

‘သမီးလေး... ထိုင်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကုတ်မိ၏။ ဦးခင်ငြိမ်းက သားဖြစ်သူ
ကိုမကြည်ပါ။ ထို့ကြောင့်သူမ ငြိမ်းချမ်းရှိလား မေးဖို့အတွက်မဝံ့မရဲဖြစ်
နေသည်။

‘ဪ...သမီးလေး... သားကိုလာခေါ်တာလားကွဲ့’

တော်သေးသည်။ ငြိမ်းချမ်း၏အမေ ဒေါ်စုမြတ်အိမ်ထဲကထွက်လာ
၍အသက်ရှူချောင်းသွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျရှင်သွားဖို့ အချိန်ကပ်နေလို့ သွားမသွားလာမေး
တာပါ အန်တီ’

‘ဪ... ဒီကလေးအခုတင်ထမင်းစားပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတာ၊
နေဦး အန်တီသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်’

သက်ပြင်းကိုချ၏။ မိုးမြင့်သူလည်း ဘာမှမပြောရသောကြောင့် တိတ်နေသည်။

‘အဖေရယ်စိတ်မပူပါနဲ့ လပတ်ကအဓိကမဟုတ်သလို ထူးချွန်မပါလဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စာမေးပွဲကြီးမှာဖြေနိုင်ပြီးအောင်စာရင်းထဲကိုယ့်နာမည်ပါဖို့က အဓိကပါတဲ့လေ၊ သင်းအသုံးမကျတာကို ဝန်မခံဘူး’

ပြောရင်း ဒေါသ၏အရှိန်က အတော်မြင့်လာပြီ။ မိုးမြင့်သူဘာပြောရမည်မသိဖြစ်နေစဉ် မသာမယာမျက်နှာပေးနှင့် အိမ်ထဲကထွက်လာသော ငြိမ်းချမ်းကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

‘လာ... သွားကြမယ်’

ငြိမ်းချမ်း အိမ်ထဲကအမြန်ထွက်သွားခြင်းကြောင့် သူမလည်း အဖိုးကြီးနှင့်အဖွားကြီးကို ပြုံးပြပြီးပြေးလိုက်သွားရသည်။

ဒေါ်စုမြတ်ကမိုးမြင့်သူကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာပြုံးကာယောက်ျားဖြစ်သူကိုပြော၏။

‘ယောက်ျား... ကောင်မလေးက အချောလေးနော်၊ ဣန္ဒြေလည်း ရတယ်၊ သားနဲ့မလိုက်ဖက်ဘူးလား... အဟင်း’

‘ဟွန်း... မလိုက်ဘက်ဘူးကွ၊ မင်း သားနဲ့တန်ကိုမတန်တာ ကောင်မလေးဘက်ကတောင် နာသေး’

‘တော်ဟာလေ’

ဦးခင်ငြိမ်းက မိန်းမဖြစ်သူ၏မျက်စောင်းဒဏ်ကို သတင်းစာကာဠိကွယ်လိုက်၏။

ငြိမ်းချမ်းစက်ဘီးကိုပဲနင်းပြီး မိုးမြင့်သူကိုစကားတစ်ခွန်းမှမပြောပါ။ သူ့အဖေရှိရင် ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမပြောပါနဲ့လို့ ငြိမ်းချမ်းကကြံ ပိတ်ပြီးသား။

ဒါပေမဲ့ မိုးမြင့်သူက ဒီနေ့အမှတ်မဲ့ဝင်ခေါ်သောကြောင့်ငြိမ်းချမ်း စိတ်ဆိုးနေသည်။

မိုးမြင့်သူက ငယ်ပေါင်းအကြောင်းသိဖြစ်လို့ အပြုံးနှင့်ချော့၏။

‘နင့်အဖေ အစောကြီးပြန်ရောက်နေတာကို မသိလို့ပါဟာ... ပြီးတော့ အချိန်ကကပ်နေပြီ၊ တမင်ချောက်ချတာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလာခဲ့ပါ့မယ် နင့်ကိုလာမခေါ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ။ ပြီးတော့... နင်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါကဒီသင် တိုင်းချာနေတဲ့ သင်္ချာကိုကျူရှင်ယူရတာ။ ငါ့လိုသာဆို ဝေးသေး...သင်ရ တာပျင်းစရာကောင်းတယ်။အေး... နောက်တစ်ခါနင်လာခေါ်ရင် ဒီကျူရှင် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး...ရှင်းတယ်နော်’

‘အေးပါဟယ်... အေးပါ... နှုတ်သီးကလည်း ကောင်းလိုက် တာ’

မိုးမြင့်သူက သူ့ကိုသရော်ပြီးရယ်သည်။ သူလည်းစိတ်ကအကြာ ကြီးမဆိုးတတ်တော့ ပြုံးမိသွား၏။

‘နင်နဲ့အဖေ ဘာတွေပြောနေကြလဲ’

‘အဟိ... နင့်မကောင်းကြောင်းလေ’

‘ထင်သားပဲ...နင်ကလည်း ချွန်နေတာမို့လား...ဟုန်း... ချွန်စေ

ကြီး’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

‘ငါကချွန်စရာလားဟဲ့... သူ့ဘက်ကလည်းလိုက်ပြောပေးရသေးတယ်။ စေတနာနဲ့မတန်ဘူး’

စကားခဏပြတ်သွားကြ၏။ ငြိမ်းချမ်း၏အစီအစဉ်ထဲတွင် ကျရှင်သွားဖို့မရှိပါ။ သူကကျရှင်ကိုအကြောင်းပြပြီး အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ တွေ့သမျှကောင်မလေးတွေကို မျက်စေ့အစာကျွေးမည်။ ဒါပေမဲ့... မိုးမြင့်သူက အိမ်အထိလိုက်ခေါ်၍ အစီအစဉ်တလွဲဖြစ်သွားသည်။ တွေးလေလေ တင်းလေလေဖြစ်နေသည်။ သို့သော်မိုးမြင့်သူက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ လျှာဆက်ရှည်နေ၏။

‘စာကြိုးစားပါဟယ်... နင့်အဖေက နင်စာမေးပွဲကျရင် ဆက်မထားတော့ဘူးတဲ့’

‘မထားတော့လည်း မနေရုံဘဲ၊ စာကျက်သီကံသာတယ်။ ဘာလဲ နင်ကငါ့ကို အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ’

သူတင်းသွားသောကြောင့် မိုးမြင့်သူကချော့၏။

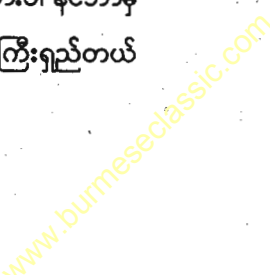
‘နင်ကလည်းဟယ်... ငါပြောတာ ဒီလိုသဘောမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟွန်း... ကြည့်ထား... D ပါမပါအာမခံပေမယ့် အောင်အောင်ဖြေပြမယ်။ ဒါမှ အထင်သေးတဲ့ ပါးစပ်တွေပိတ်သွားကြမှာ’

‘အထင်သေးလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါကနင့်မိဘတွေ နင့်ကိုချစ်စေချင်လို့ပါ’

‘အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ငါ့မိဘတွေက ငါ့ကိုချစ်ပြီးသားပဲ၊ နင်ဘာမှ တိုင်လာပတ်ပြနေစရာမလိုဘူး။ လျှာကိုပြောတာနော် အားကြီးရှည်တယ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်’

‘နေဟာ... မပြောတော့ဘူး’

‘ကောင်းတယ်... မပြောတော့ နားမငြီးတော့ဘူးပေါ့၊ နင်တို့မိန်းမတွေဟာ အားကြီးစကားပြောများတာပဲ၊ စိတ်ကုန်တယ်’

မိုးမြင့်သူ့ဆီက ဘာသံမှမကြားရတော့ဘဲ ကောက်သွား၏။ ကျူရှင်ရောက်သောအခါ စာသင်နေပြီ။ မိုးမြင့်သူကပျာပျာသလဲဖြစ်နေပေမယ့် သူစိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ခေါင်းရမ်းရင်း အထဲဝင်လိုက်ကြ၏။

‘ငမြေ့ထိုး လာပြီဟေ့’

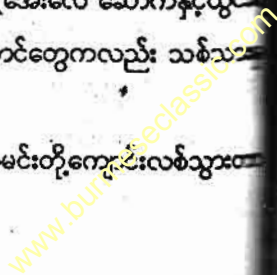
ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် တင်ကိုလတ်က ကျော်စင်ထွန်းကိုပြောသည်။ ငြိမ်းချမ်းက ထိုနှစ်ယောက်ကို ဘုကြည့်ကြည့်၍ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘မင်းတို့ အပေါင်းအသင်းကောင်း မပီသဘူး’

‘ဟင်... ဘာလို့လဲဟ’

သူကရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်မထွင်းဘဲ ရန်တွေ့၍တင်ကိုလတ်နှင့်ကျော်စင်ထွန်း စပ်ပြီးပြီးဖြစ်သွား၏။ (အေးလေ ဆောက်နှင့်ထွင်းအောင် သူကလက်သမားမဟုတ်သလို ဟိုကောင်တွေကလည်း သစ်သားမဟုတ်ဘဲ)ဟုတွေးသည်။ ပြီးမှ...

‘ဘာလို့လဲ... ဟုတ်လား...မနေ့ကမင်းတို့ကျောင်းလစ်သွားတာကိုဘာလို့မပြောလဲ’

‘ဪ... ဒါလား...ဟဲဟဲဟဲ’

ကျော်ဇင်ထွန်း(ခေါ်)အဆီပိတ်က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ရှင်းပြ
သည်။ ဝလွန်းလို့ အဆီပိတ်ဟုခိုင်းခေါ်ကြခြင်းပင်။

‘ဒါကဒီလိုကွ ငါတို့သုံးယောက်လုံး ကျောင်းလစ်ပြေးတော့ ဆရာ
ရိပ်မိမှာပေါ့...ပြီးတော့... စာမေးပွဲဖြေရတာ အဆင်ပြေမပြေသိချင်လို့
မင်းကိုထားခဲ့တာပါကွ...ဟဲဟဲ’

‘ဟုတ်တယ်ကွ...ရှိတာမှ သုံးယောက်... အားလုံးအတူပြေးရင်
သိသာမှာစိုးလို့ပါကွ’

‘အခုရောမသိသာဘူးလို့ မင်းထင်လို့လား၊ တော်တော်တရားကျဖို့
ကောင်းတယ်။ မင်းတို့တော့စံ ငါ့ကျတော့ခံပေါ့လေ... ဟုတ်လား’

တင်ကိုလတ်လို့ခေါ်သော ငါးခူ၏စကားအဆုံးမှာ သူ့အသံက
ဆောင့်အောင့်စွာ ပေါ်လာ၏။

တင်ကိုလတ်က နှုတ်ခမ်းမွှေးထားပေမယ့် နှုတ်ခမ်း၏အလယ်တွင်
မပေါက်ပါ။

နှုတ်ခမ်း၏တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တစ်ပင်စနစ်ပင်စ ခပ်ကျဲကျဲ
သာပေါက်နေသောကြောင့် ငါးခူတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ငါးခူဟုခေါ်ကြ၏။

‘အဆီပိတ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ...သယ်ချင်း...မင်း စာဖြေနိုင်
ရဲ့လား... ဟဲဟဲဟဲ’

‘မဖြေဘူး...လုံးဝကို မဖြေရတာ’

‘ဟေ’

ငါးခူတို့နှစ်ယောက် သူ့စကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်

ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ နောက်ဆက်တွဲစကားကိုကြားပြီးမှ ငိုချင်သွားကြသည်။

‘မဟေနဲ့... မနေ့က လူမစုံလို့ ဒီနေ့မှဖြေမှာတဲ့ ဟဲဟဲဟဲ’

‘တကယ်...သေပါပြီကွာ... တောက်... စာတစ်လုံးမှကိုကျက်မလာခဲ့ဘူး’

ငါးခုငိုချင်ပက်ကိုနှင့်ညည်းပြီး... အဆီပိတ်က ရှေ့တန်းတွင်ထိုင်နေသော အောင်ပုခေါင်းကိုလှမ်းထုသည်။

‘သောက် ကျင့်မကောင်းတဲ့ အောင်ပု... မင်းပြောတော့ ဖြေဖြစ်တယ်ဆို... ခွေးသူခိုး’

အောင်ပုကမျက်စောင်းနှင့်ဝိုင်းထိုးနေကြတာကိုကြည့်ပြီး ဟီးခဲရယ်သည်။

‘အဟီး... ငါကစေတနာနဲ့ပါကွ၊ မင်းတို့ကျောင်းခဏခဏလစ်ရင် အရိုက်ခံရမှာစိုးလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာကလည်း ဒီနေ့မှဖြေမယ်ဆိုတာ အသိမပေးရဘူးတဲ့’

‘ဟုတ်တယ်... မင်းတို့အောင်ပုကို ပြဿနာမရှာနဲ့၊ ဆရာကမဖြေခိုင်းတာကွ’

သူ့အောင်ပုဘက်က ဝင်ပြောလိုက်လို့တော်တော့၏။ မဟုတ်ရင် ငါးခုတို့က အောင်ပုကိုလည်ပင်းထည့်စစ်ကြတော့မည်။ ဒါပေမဲ့... အရင်နေ့ကကျောင်းလာတက်သည့်နေ့တွေကို မေးတော့လည်း ဖြေပြီးပြီဟုတစ်သံတည်းထွက်ထားကြ၏။

ကောင်မလေးတွေကိုတော့ သိပ်အရောတဝင်မနေကြပါ။ သင်းတို့က နှုတ်သီးစွာ၏။ ငြိမ်းချမ်းက အတန်းထဲဝေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ မနေ့

ကခွင့်တိုင်စာနှင့်အတူ နေမကောင်းကြသောသူအားလုံး ဒီနေ့ချက်ချင်းကြီး
ကိုနေကောင်းပြီး ကျောင်းရောက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးသွားခြင်းဖြစ်
၏။

ထိုင်မိုင်နေကြသော ငနဲနှစ်ကောင်ကို သူကမေးသည်။

‘နေပါဦး... မနေ့ကခွင့်တိုင်စာကို မင်းတို့ဘယ်လိုဖန်လဲ’

‘လွယ်လွယ်လေးပါကွာ... ဟဲဟဲ... ငါးခုကို ငါ့အဖေနေရာခဏ
ထားပြီး ခွင့်စာရေးခိုင်းသလို၊ ဒီကောင့်အဖေငါလုပ်ပြီး သူ့အတွက်ခွင့်ငှိုင်
ပေးလိုက်တာလေ...ကဲ... မပိုင်ဘူးလား’

‘သြော’

အဆီပိတ်၏စကားကိုနားထောင်ပြီး အတော်ပိုင်တဲ့အကြံလို့သူတွေး
နေသည်။ ငါးခုကလည်း အပြုံးနှင့်ပြော၏။

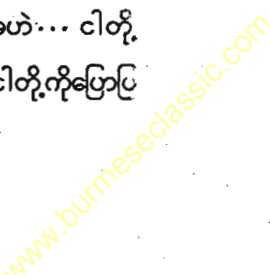
‘ရွှေပြည်စိုးနဲ့လိပ်ပုလည်း ငါတို့နဲ့လိုက်လာတာ၊ပြီးတော့...တခြား
ကောင်တွေလည်းအများကြီးပဲ၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတာ တစ်ပျော်ကြီးပဲ’

အားပါးတရပြောနေလို့ သူမနာလိုစွာနှင့် ရွှေပြည်စိုးနှင့်လိပ်ပုကို
မျက်စောင်းထိုး၏။ဒီနှစ်ကောင်က အောင်ပုနှင့်တစ်တန်းတည်းဖြစ်ကာ အရင်
အတော်ရှည်သော မင်းမင်းထိုက်ကို ရွှေပြည်စိုးဟုခေါ်ပြီး၊ ကျော်စွာဦးကို
လိပ်ပုဟုခေါ်ကြ၏။ လိပ်ပုနှင့်အောင်ပုအရပ်ချင်းက သူမသာ ကိုယ်အသုဘ
တွေဖြစ်သည်။

ငါးခုက ငြိမ်းချမ်းကိုဟီးခနဲရယ်ပြသည်။

‘သယ်ချင်း... မင်းစာကျက်ခွဲတယ်မို့လား... အဟဲ... ငါတို့

နောက်ဆုံးခုံမှာ မင်းကအတော်ဆုံးလေ၊ ဒီတော့... စာညှိတဲ့ငါတို့ကိုပြောပြ
နော်’

မြောက်ဖားဖားတော့ သူကလည်း...

'အင်း...တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့'

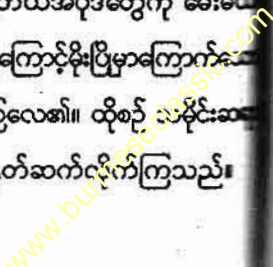
အတော်အားကိုးချင်စရာကောင်းအောင် ပြော၏။ ငါးခုတို့နှစ်ယောက်လည်း လူပေါင်းမှားပြီဟု တွေးကာမဲ့သွားကြသည်။

ငါးခုတို့နောက်ဆုံးခုံတန်းကနေပြီး စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်ဘူးဆိုသော သတင်း ရှေ့ဆုံးအတန်းတွင်ရှိသော ငလစ်တွေဆီရောက်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်ကြပါ။ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကြားလိုက်ကြရတော့သည်။

မနက်ခင်း၏နောက်ဆုံးသမိုင်းချိန်တွင် ကျောင်းသားတွေမျက်နှာငယ်နေကြ၏။ သမိုင်းဆရာသည် သဘောကောင်းသလို အရိုက်လည်းကောင်းသည်။ စာကိုဟုတ်တိပတ်တိရသော ကျောင်းသားမရှိကြပါ။ ကျောင်းသူတွေကတော့ တော်ကြပါသည်။

သင်ထားသောစာတွေကများသလို (ဘယ်အပုဒ်တွေကို မေးမယ်၊ ဘယ်ဟာတွေပါမယ်)လုံကြိုမပြောထားပါ။ ထို့ကြောင့်မိုးပြီမှာကြောက်စရာ ယုန်ငယ်လေးများလို မျက်လုံးလေးတွေပြူးနေကြလေ၏။ ထိုစဉ် သမိုင်းဆရာအခန်းထဲဝင်လာသောကြောင့် အားလုံးထ၍နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

‘မင်္ဂလာပါ ဆရာ’

‘မင်္ဂလာပါ... ထိုင်ကြပါ’

မင်္ဂလာပါဆိုပေမယ့် စာမရလို့တကယ်မင်္ဂလာရှိပါ့မလားလို့ ငြိမ်းချမ်းတွေးနေမိသည်။

ဆရာက အခန်းထဲတွင်ရှိသော လူစုံတက်စုံကိုရောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဪ... ဒီနေ့တော့ လူတွေစုံတယ်နော့... အင်း...မနေ့ကစာမေးပွဲမဖြေဖြစ်တာကို မသိဘူးနဲ့တူတယ်’

ခနဲတဲ့တဲ့ပြောပေမယ့် အားလုံးငြိမ်နေကြသည်။ ဆရာကကျောင်းသားတွေဘက်ရောက်ကြည့်သည်။

‘မနေ့က နေမကောင်းတဲ့လူတွေ ဒီနေ့ချက်ချင်းကြီးကိုနေကောင်းလာကြတယ်ဆိုတော့... အင်း...ဆေးစွမ်းကောင်းတွေနဲ့တိုးလာကြပြီနဲ့တူတယ်’

ကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ မဲ့သွားကြ၏။

‘ဖြေပြီးတာနဲ့ ဆရာဘာသာမှာအဆင့်တစ်ခါတည်းခွဲမယ်၊ အမှတ်လည်းတစ်ခါတည်းစစ်မယ်။ နောက်နေ့ဒါမှမဟုတ်ညနေကူးရင် နေမကောင်းထပ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြမှာ... ဒီတော့’

ဆရာကစကားကိုဖြတ်၍ ကျောင်းသားတွေကိုကြည့်၏။ ကျောင်းသားတွေမျက်လုံးပိုပြူးသွားကြသည်။

‘ဒီတော့... နေ့လည်မှန်စားကျောင်းလည်း ဆင်းချင်မှဆင်းရမယ်၊ အင်းလေ... ပညာရေးဆိုတော့ လုပ်နိုင်ကြမှာပါ’

ဆရာ၏စကားမဆုံးသေးပေမယ့် ကျောင်းသားတွေအားလုံးမျက်နှာများအိုသွားကြသည်။ ဆရာက ဆရာလိုပြုံးသည်။

‘အမှတ်အစိတ်ဖိုးပဲဖြေကြရမှာပါ မအောင်မှာမပူကြနဲ့၊ ဆရာတပည့်တွေ ဒီလောက်တော့ တော်ကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်၊ (၅)မှတ်တန်မေးခွန်း (၅)ပုဒ်တည်းပါ... ကဲ...မင်းသူ...ဘလက်ဘုတ်မှာ မေးခွန်းတွေထွက်ရေးစမ်းကွာ။ ဪ... အားလုံးပဲ ဘောပင်ကလွဲပြီး လွယ်အိတ်တွေကို ဆရာစားပွဲဖော်လာတင်ကြပါ’

မင်းသူက ကုပ်ချိချိနှင့်ထသွားပြီး မြေဖြူတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ဘလက်ဘုတ်မှာ ဆရာရေးခိုင်းသောမေးခွန်းများကိုရေး၏။ လွယ်အိတ်သွားပုံကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို ဆရာက အဖြေလွှာစာရွက်များ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ...

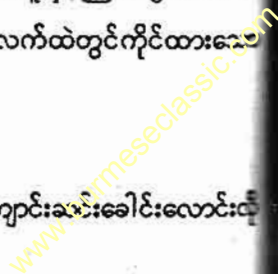
‘ကဲ... အားလုံးပဲ အချိန်နာရီဝက်ပဲရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ (၁၅)မှတ်ဖိုးလောက်တော့ ဖြေနိုင်ကြမယ်ထင်ပါတယ်’

ပါးစပ်ကပြောရင်း ကြိမ်တံတစ်ချောင်းကိုလက်တွင်ကိုင်၍ ဆရာက (Row)နှစ်ခုကြား ရှေ့နောက်အစုအဆန်သွားပြီး (Round)လှည့်နေသည်။ ခိုးချခြင်း ခိုးကူးခြင်းများလုပ်ဖို့ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါ။

ဆရာနောက်နားကိုရောက်နေစဉ် ရှေ့ဆုံးအတန်းတွင် ဖြေနေသော မင်းသူနှင့်ကျောင်းသားတစ်ယောက် အသံပလူးပလူးနှင့်ကြိတ်ထွက်လာ၏။ ဆရာဆီက ဘာသံမှထွက်မလာသော်လည်း လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ကြိမ်တံနှင့်...

‘ဒေါင်... ဒေါင်’

နဖူးတစ်ယောက်တစ်ချက်စီ တွယ်လိုက်လို့ ကျောင်းသားခေါင်းလောင်းထို့

အသံကြီးများထွက်လာကြ၏။ မျက်လုံးတွေ ဒူဝေဝေဖြစ်သွားကြသော မင်းသူ တို့နှစ်ယောက်ကိုနမူနာယူ၍ ဘယ်ကျောင်းသားမှပလူးသံများ မထွက်ကြ တော့ချေ။

မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် တခြားအတန်းများလွတ်ပေမယ့် ဆယ် တန်း(B)ခန်းမလွတ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်မှမုန့်မစားရသေးပေ။ ဒါပေမဲ့ ကြိမ်လုံးစားရဖို့တော့ မြင်နေကြလေသည်။

ဆရာကစစ်ပြီးသား အဖြေလွှာတွေကို ရှေ့မှာပုံပြီး ကျောင်းသူတွေ ကိုအဖြေလွှာတွေပေး၍ အဆင့်တွေအော်ပြောပြ၏။ အဆင့်(၂၀)အထိကျောင်း သူများမှာ အမှတ်(၂၀)ဝန်းကျင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်အရိုက်မခံကြရပါ။ ကျောင်းသူတွေပြီးနောက် ဆရာကကျောင်းသားတွေဘက်သို့ အပြုံးနှင့်ကြည့် လိုက်သည်။

‘အဆင့်(၂၁) မင်းသူ’

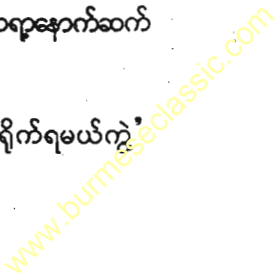
(၂၁)ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးအားလုံးထဲတွင် အတော်ဆုံးဖြစ်၍ မဆိုးပါ။ ကျောင်းသားအားလုံး စပ်ဖိုးဖိုးနှင့်ပြုံးနေသောမင်းသူကို မနာလို စွာဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ မင်းသူက ဆရာပုံစံနှင့်ရင်ကော့၍ဆရာဆီကအဖြေလွှာ ကိုထွက်ယူသည်။

‘အင်း... မင်းသူ...ငါ့တပည့်တော်တယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေ ထဲမှာ မင်းအတော်ဆုံးပဲ’

‘ဟီး... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

မင်းသူ၏မျက်နှာကြီး အတော့်ကိုဖိုးသွားပေမယ့် ဆရာနောက်ဆက် တွဲစကားကိုကြားပြီး မဲ့သွားသည်။

‘ဒါပေမဲ့... (၁၃)မှတ်ပဲရလို့ တစ်ချက်တော့ ရိုက်ရမယ်ကွဲ့’

‘ဗျာ’

‘ဖြန်း’

ဆရာက မင်းသူရဲ့ခြေသလုံးကိုကြိမ်နှင့်တစ်ချက်ဆွဲပြီးမှ...

‘ဒါပေမဲ့... မင်းစိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ မင်းက နံပါတ်တစ်လေ... ဆက်ကြိုးစား...ကဲ... သွားတော့ရပြီ’

မင်းသူလည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကုပ်ချိချိပြန်ထိုင်သည်။ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလိုနှင့်ပေကြောင်ကြောင်လေးပြန်ထိုင်နေသော မင်းသူကို ကြည့်၍ အားလုံးပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

အတော်ဆုံးတောင်တစ်ချက်အတွယ်ခံရမှတော့ ကျန်လူတွေဆိုဖွယ် ရာမရှိတော့ပြီ။

‘အဆင့်(၂၂) တင်လင်းထွန်း’

‘ဖြန်း...ဖြန်း’

‘ခွန်ခင်မောင်ချင်း အဆင့်(၂၃)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

လင်ကွင်းကိုတူနှင့်ထုသကဲ့သို့သော အသံများအဆက်မပြတ်ပေါ်နေသည်။ ထိုအသံများကြောင့် တခြားအတန်းက ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အခန်းဝတွင် စုပုံနေကြ၏။

သူများတွေ့ယယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီးအရိုက်ခံနေခြင်းကို ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းအားပေးကြသည်။ အယောက်သုံးဆယ်ကျော်ချိန်ထိ ငြိမ်းချမ်းတို့အဖွဲ့ နာမည်မပါသေးပါ။ အဆင့်သုံးဆယ်ခြောက်ဖြစ်သော (၃၆)ယောက်မြောက်မှ...

‘အဆင့်(၃၆)လာခဲ့... (၃၆)ကောင် အပိုကောင်ငြိမ်းချမ်း’

ငြိမ်းချမ်းလည်း ရှုံ့မဲ့ကုပ်ချိ၍ ဆရာနားရောက်သွား၏။

စိုးလပြည်စာပေ

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း... ရော...(၅)မှတ်ပဲရတယ်’

ရိုက်လည်းပြီးရော ငြိမ်းချမ်းကမဲ့ရွဲ့ရင်းမေး၏။

‘ဆရာ... သွားလို့ရပြီလားဟင်’

‘ဘာကွ...ထပ်ပြီးအရိုက်ခံချင်သေးတယ်ပေါ့’

ဆရာက ကြိမ်လုံးကြီးတရွယ်ရွယ်နှင့်တင်းပြီး မေးတော့မှသူက အတင်းရှင်းပြသည်။

‘မ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်... ဟိုလေ... ဗိုက်ဆာလို့

အဲဒါ အပြင်ထွက်လို့ရပြီလား မေးတာပါ’

‘မရာဘူး... အားလုံးပြီးမှသွားရမယ်’

ငြိမ်းချမ်းလည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့်ပြန်လာရ၏။

‘ကျော်ဇင်ထွန်း... အဆင့်(၃၇)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

‘တင်ကိုလတ်... အဆင့်(၃၈)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

‘မင်းမင်းထိုက်... အဆင့်(၃၉)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

‘အောင်အောင်... အဆင့်(၄၀)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

‘ကျော်စွာဦး... အဆင့်(၄၁)’

‘ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း’

ကျော်စွာဦးက နောက်ဆုံးပင်။ သူ့နောက်တွင် တကယ်နေမကောင်း ဤတကယ်လာမဖြေနိုင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲရှိ၏။ ထို့ကြောင့်

သူ့နောက်တွင်တစ်ယောက်ရှိသေး၍ ကျော်စွာဦးကဂုဏ်တောင်ယူနေသေး
၏။

ဆရာဖြစ်သူအတန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသောအခါလက်တစ်ဘက်
လှုပ်မရတော့ပါ။

ငြိမ်းချမ်းတို့တစ်တွေစာတော်ပုံက ထိုကဲ့သို့ဖြစ်၏။

+ + +

အခန်း(၃)

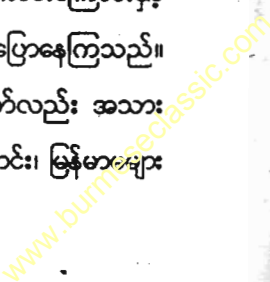
ကျောင်းပိတ်သော စနေတစ်ရက်တွင် ငြိမ်းချမ်းတို့သုံးယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဆုံဖြစ်ကြ၏။ မိဘတွေက ထိုသို့လတ်လျားလတ် လျားနေသည်ကို မကြိုက်။ သို့သော် သူတို့ကကြိုက်၏။

ငြိမ်းချမ်းက ဆေးလိပ်မသောက်ပေမယ့် ကျော်စင်ထွန်းနှင့် တင် ကိုလတ်က အသောက်သင်၏။ ထိုကိစ္စကိုလည်း မိဘများကမကြိုက်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့... သူတို့က ကြိုက်ကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းက လက်ဖက်ရည်သောက် ရင်း လမ်းပေါ်တွင် သွားလာနေကြသော ကောင်မလေးများကို ငမ်း၏။

ထိုကောင်မလေးများကိုမြင်လျှင် သူ့ရင်ထဲကွင် ရေငတ်သလိုခံစား ရသည်။ ထို့ကြောင့်လက်ဖက်ရည်ကုန်သွားသောအခါ ရေနှေးကိုတစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက်ဆင့်၍သောက်သည်။ သို့သော်ရေကဆာမြဲ အာကခြောက်ဆဲဖြစ် ၏။

ခဏအကြာတွင် ဘယ်အဆိုတော်က ဘယ်လိုကောင်းကြောင်းနှင့် ဟာသကားများတဖြည်းဖြည်းညစ်ညမ်းလာကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။

တစ်ဖန် ကိုရီးယားမများ၏ပေါင်တံများလှသော်လည်း အသား အရေမှာ ကြမ်းတမ်းတမ်း ပွစောင်းစောင်းကြီးများဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာများ

ပေါင်တံများသည် မလှသော်လည်း၊ အနာရွတ်နှင့်ဝဲများထူကြောင်း အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောနေကြ၏။

နောက်ဆုံးနေ့စကြဝဠာ၏အပြင်ဘက်တွင် တခြားဂြိုဟ်များ ရှိသေးကြောင်းကို ပေါင်တံမှသည် စကြဝဠာအဆုံးကျယ်ပြန့်စွာ ပြောနေကြ၏။ ကျော်ဇင်ထွန်းက ရေခဲတစ်အိုးထပ်တောင်းလိုက်ပြီး၊ တင်ကိုလတ်က လမ်းပေါ်ပြန်ငေးသွားသည်။

ငြိမ်းချမ်းက မိုးမြင့်သူအကြောင်းတွေးနေ၏။ သူမကျရှင်သို့ တစ်ယောက်တည်းသွားသည်။ ရိုးရိုးသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဂျယ်သွားခြင်းလည်းမဟုတ်။ ကောက်ချ်သွားခြင်းပင်။ မြေလို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍ သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းကိုစိတ်ကောက်သွားခြင်းပင်။

ကျရှင်သို့အတင်းခေါ်ပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းလိုက်မသွားသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ပေစောင်းစောင်းနှင့် သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ငြိမ်းချမ်းကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးသွားသေး၏။ မျက်စောင်းထိုးသောဟန်လေးသည် ချစ်ဖို့ကောင်းလေသည်။ ထိုမျက်စောင်းလေးကို ပြန်တွေးရင်း သူကြည်နူးနေစဉ်...

‘ဟာ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း မိထက်ပဲ၊ ဒီကောင်မလေးထွားလာချက်ကတော့ တစ်လုံးတစ်လုံးသပိတ်လုံး...အဲလေ...တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးနဲ့ အားပါးတရကြီး ဖြစ်လာပါလားဟ...’

တင်ကိုလတ်၏ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရစကားသံကြောင့် သူအတွေးပျက်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားပေမယ့် ကျော်ဇင်ထွန်းကလမ်းပေါ်လှမ်းကြည့်ကာ မှားနေသောမျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘ဟုတ်တယ်ကွ... ဒီကောင်မလေးဒီနှစ်မှလှလာတာကို ငါလည်း

သတိထားမိတယ်... ဘယ်လိုလဲ ကိုလတ်မင်းစမှာလား... ငါစရမလား
လမ်းပေါ်တွင်လျှောက်လာနေသော ဖြူဖြူကစ်ကစ်ကောင်မလေးကို
နှစ်ယောက်သားကြည့်၍ ညှိနေကြ၏။ သူလည်းအမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ဘာမှ
မပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘မင်းအသာနေပါ အဆီပိတ်ရာ၊ ငါနဲ့က မျက်လုံးချင်းစကားပြော
ပြီးသားကွ’

‘နေလေ... ပေါတောတောစကားတွေလာ မပြောနဲ့ငါကတော့
လက်တွေ့ပဲ... မင်းမသွားရင် ငါသွားမယ်’

‘ဟာ...ငါသွားမှာပါကွ... မင်းနေ...ဟောကောင်...အချင်းချင်း
စားမာန်မခတ်နဲ့’

နှစ်ယောက်သား ထွက်ကွင်းပြင်ရုံနှင့်ရွာသာကြီးပဲရောက်တော့မှာလို
လေးထောင့်ကန်ကိုပဲပြေးရမှာလိုဖြစ်နေစဉ် ကောင်မလေးက တက္ကစီတစ်စီး
ငှားပြီးထွက်သွားမှပဲ ပြန်ထိုင်ကျသွားကြ၏။

‘မင်းလုပ်လို့ လွတ်သွားပြီကွ... တောက်’

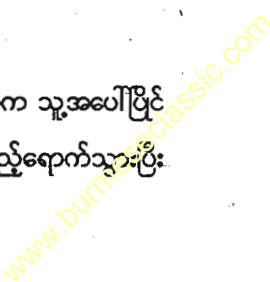
‘အောင်မာ... မင်းမကောင်းလို့ ငါ့ရူပါနဲ့ဆိုဖြူးနေမှာ’

‘အဟ... ဘာလဲ ငါးခူရ... ကောင်မလေးက ပိုးသေအောင်
အိမ်သာခွက်ကို ထုံးဖြူးသလို မင်းမျက်နှာကိုဖြူးပေးမှာလား’

နှစ်ယောက်သားကောင်မလေးမရှိမှ အချစ်စစ်ခင်းနေကြ၏။ သူက
အဝေမတည့်သောထိုနှစ်ယောက်ကို ပြုံး၍ကြည့်၏။

‘ဟွန်း... အဖြစ်ဖြင့်မရှိဘဲ’

ထိုစကားကြောင့် ငနဲနှစ်ကောင်၏မျက်စောင်းတွေက သူ့အပေါ်ပြင်
တူကျလာတော့သည်။ ထိုစဉ်လမ်းပေါ်သို့ ငြိမ်းချမ်းအကြည့်ရောက်သွားပြီး

မျက်နှာကဝင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့်ကျန်နှစ်ယောက်ကပါလိုက်ကြည့်ပြီး မဲ့ရွဲသွားကြ၏။

‘မင်းကျတော့ရော ဘာထူးလို့လဲ’

‘အေးလေ... အတူတူနဲ့အတူတူကို ငထုလုပ်ယူနေသေးတယ်’
သူတို့ပြောသောစကားများကို မကြားဟန်နှင့်ငြိမ်းချမ်းက စက်ဘီးစီး၍ကျူရှင်ကပြန်လာသော မိုးမြင့်သူကိုငေးနေသည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကောင်မလေးကသူတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီးမျက်နှာစူပုပ်သွားသည်။ ထို့နောက်ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တည်းကိုကွက်၍ မျက်စောင်းထိုးသွားပြန်၏။ ငြိမ်းချမ်းကစက်ဘီးကျော်သွားပြီး နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းထဲကပျောက်သွားသောအချိန်အထိ လိုက်ငေးနေသဖြင့်ကျန်နှစ်ကောင်ကမဲ့ရွဲသွားကြလေသည်။

‘ငုတ်တုတ်မေ့တယ်ဆိုတာ... ဒါမျိုးဖြစ်မှာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ငါးခုရာ၊ ထိုင်လျက်သေနေတာလို့ခေါ်တယ်’
သူတို့စကားကိုမကြားသလိုနှင့် ငြိမ်းချမ်းကရေနွေးခွက်ကိုယူသောက်၏။

‘ဘာလဲ... မင်းရင်ထဲမှာ ပူနေပြီမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... ငါသူ့ကိုတွေ့ရင် အလိုလိုရင်တုန်လာတယ်’

‘အဲဒါကြောင့်ပြောတာ စူပါပလိန်းသောက်ရင် ရေနွေးအရမ်းမနည်း ခိုင်နဲ့လို့ ဒီကောင်ကပြင်းတော့ ရင်တုန်တယ်’

ငြိမ်းချမ်းက ငါးခုကိုမျက်စောင်းထိုး၏။ သူ... မိုးမြင့်သူကို တိတ်တဆိတ်ချစ်နေသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အား ပြောပြထားသည်။ ဒါပေမဲ့... မိုးမြင့်သူကိုမပြောရဲပါ။

‘မင်းကွာ... ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့’

‘အေးလေ...မင်းတခြားကောင်တွေကိုကျတော့ လိုက်အောင်သွယ် ပေးပြီးတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ကျတော့မစွဲဘူး’

‘မင်းတို့ပြောလည်း ခံရမှာပဲ... ငါသူ့ကိုတစ်သက်လုံးဖွင့်ပြောဖြစ် မယ်မထင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ငါးခု၏အမေးကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါ... သူ့ကို... အရမ်းချစ်လို့ပေါ့’

သုံးယောက်သား ခဏငိုင်သွားကြသည်။ နောက်မှအဆီပိတ်၏ အသံပေါ်လာ၏။

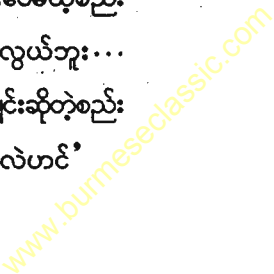
‘အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ငမ္ဘေထိုးရာ၊ မင်းတကယ်ချစ်တာနဲ့ပဲဖွင့် မပြောဘူးဆိုတာ... ဘာ...ဘာ... ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

တင်ကိုလတ်ခေါ် ငါးခုကလည်း...

‘ဟုတ်တယ်... မင်းကျန်ခဲ့မယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးကို လိုက်နေ တဲ့လူ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းဘူးကွ၊ တော်ကြာ မင်းယူကြုံးမရနဲ့အပူလုံး ကြွပြီး ကြွနေခဲ့မယ်သိလား’

ဝိုင်းပြော၏။ ငြိမ်းချမ်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုမျက်နှာငယ် လေးနှင့်ကြည့်သည်။ ဝိုင်းသာမြှောက်ပေးကြပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲကခံစားချက် ကိုသူတို့သိနေကြသည်။

‘မင်းတို့လည်းသိသားနဲ့... ငါတို့နှစ်ယောက်က နီးပေမယ့်စည်း ခြားထားတဲ့တောင်နဲ့မြောက်ကိုရီးယားလိုပဲ ပေါင်းစည်းဖို့မလွယ်ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့...ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာလည်း သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စည်း ကခြားနားထားတယ်လေ... ဒီစည်းကိုငါဘယ်လိုကျော်ရမလဲဟင်’

သူကခံစားချက်နှင့်ပြောပြီး အားကိုးတကြီးမေး၍ ကျန်နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားကြသည်။ လည်လိမ်နေသော ငြိမ်းချမ်းကိုစိတ်မညစ်ရလေအောင် ငါးခုက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်ပြောလိုက်သည်။

‘အဟဲ... အလွယ်လေး... ဟော့သလိုပုခိုးလေးကိုမပြီး သာသာ လေးခွကျော်လိုက်ပြီးပြီ... အဟီး’

ပုခိုးကိုမပြီး ဇာတ်မင်းသားလို ခြေဖျားကော့၍ခွပြသော ငါးခုကို သူပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲလိုက်တော့သည်။

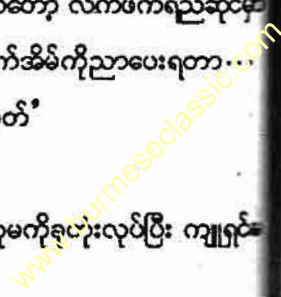
မိုးမြင့်သူ ဒေါသကြောင့်မျက်နှာလေးစူပုပ်နေသည်။ ငြိမ်းချမ်းကို လည်းစိတ်ဆိုးနေ၏။ တစ်ယောက်တည်းသွားရသဖြင့် စိတ်ဆိုးရသည့်အပြင် ဇော်လတ်ကငြိမ်းချမ်းမပါသောကြောင့် အသွားရောအပြန်ပါ ရည်းစားစကား လိုက်ပြော၏။

ထို့ကြောင့်သူမ၏ဒေါသများသည် ငြိမ်းချမ်းပေါ်သို့ပုံကျနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ သင်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အေးဆေးငြိမ်နေတယ်။ ငါ့မှာတော့ သူ့အတွက်အိမ်ကိုညာပေးရတာ...

‘တွေ့မယ်... ဒီတစ်ခါတော့နာပြီမှတ်’

လို့တွေ့နေသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သူမကိုရလုံးလုပ်ပြီး ကျရှင်း

လိုက်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၏။ အရင်တစ်ခေါက်တွေတုန်းကတော့ လိုက်ပို့လိုက်ကြိုသည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ သူမကိုအရေးမစိုက်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မထုံတတ်တေးနှင့်ထိုင်နေသည်။ သူမပြန်လာတာကိုတောင် အရေးမလုပ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမတင်းသွားတော့သည်။ မိန်းကလေးများသည် သူတို့ကိုဂရုမစိုက်လျှင် အားကြီးစိတ်ဆိုးစိတ်ပုပ်၏။ သူမအိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ စက်ဘီးကိုခြံဝန်းထဲထည့်ပြီး လူကတော့ ငြိမ်းချမ်းတို့အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။

‘ဪ... သမီးလေးပြန်လာပြီလား သားရော... ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲဟင်... ဒီကောင်လေးဟာလေ’

ဒေါ်စုမြတ်ကပြောတော့ ညူမကမျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ မပြောချင်ပြောချင်ဟန်နှင့်ပြောသည်။

‘သမီးလည်း အဲဒါပြောမလို့... ငြိမ်းချမ်းလေ... ဒီနေ့ကျရှင်မလိုက်ဘူး’

‘ဘာ... ဒီကောင်ကျရှင်မလိုက်ဘဲ ဘယ်မှာအလေလိုက်နေလဲ’ ဒေါသထွက်သွားသော ဒေါ်စုမြတ်ကို သူမကကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာပေးဖြင့်မော့ကြည့်၏။ တကယ်ကြောက်တာမဟုတ်ဘဲ ချွန်ဖို့ဖြစ်၏။

‘ဟိုလေ... သူ... သူက... သမီးကိုပြန်ပြောရင် ရန်လုပ်မယ်လို့ ကြိမ်းထားလို့ မပြောပါရစေနဲ့’

‘အိုး... ဒီကောင့်ကိုကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အန်တီရှိတယ်ပြောသာပြော... သမီးဘက်က အန်တီရှိတယ်’

အတင်းကာရောမေးသောကြောင့် မပြောပြချင်သောသူမကရေပက်

မဝင်အောင်ပြောတော့သည်။ အရင်ကဘယ်နှစ်ခါလစ်တာ၊ အခုရောဆိုတယ် နှစ်ခါရှိပြီစသည်ဖြင့် နာရီဝက်နီးပါးကြာအောင်ချွန်တော့သည်။ (ဒါတောင်သိမိ မပြောချင်လို့လေ) ငြိမ်းချမ်းပြောသော ချွန်စက်ကြီးတကယ်ဖြစ်လာသည်။

‘အဲဒါပါပဲအန်တီရယ်... သူစာမေးပွဲကျမှာစိုးလို့ သမီးကစေတနာနဲ့ ပြောရတာပါ။ သူတအားလေနေတယ်...ဟွန်း...သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကလည်းအတူတူပဲ ကလေးတွေ၊ ကြာရင်သူပျက်စီးတော့မှာမို့ပြောရတာပါ။’

‘သမီးမှန်တယ် ... ပြောသင့်တာကြာပြီ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ သင်းလာမှ သူ့အဖေနဲ့ပေးတွေ့လိုက်မယ်’

ဒေါ်စုမြတ်ကိုပိုပိုသာသာချွန်ပေးလိုက်သောကြောင့် ပိုထွက်သွား၏။ ဒေါ်သကိုပြောပါသည်။ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်ကြိမ်းဝါးနေစဉ် သူမကရုပ်တည်လေးနှင့်နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့၏။ ခြံပြင်လည်းရောက်ရော...

‘နင်တော့နာပြီ ငမြေထိုးရေ’

လို့အူမြူးစွာတွေးရင်း ပျော်နေ၏။

ရေမိုးချိုးစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဝရန်တာတွင်ထွက်၍စာကျက်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်းချမ်းတို့အိမ်သို့ချောင်းနေသည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာသောအခါ ငြိမ်းချမ်းလေလေးတစ်နှုတ်နှင့် စက်ဘီးစီး၍ခြံထဲဝင်သွားတာ တွေ့ရသည်။

ခြံထဲရောက်သောအခါ လေချွန်သံပျောက်၍ ဒေါ်စုမြတ်၏ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းနေသံကို ကြားရသည်။ ပတစ်ပတစ်နှင့်မရပ်မနားဆူနေသော ဒေါ်စုမြတ်၏အသံကို ပီပြင်စွာကြားနေရသည်။ ငြိမ်းချမ်းအသံကတိတ်သံသည်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲဖြစ်၏။

‘ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်လိမ်ရတယ်လို့ ခံရခက်လို့ ကံတာဟယ်... ကြည့်စမ်း ဖအေနဲ့တစ်ကျင့်တည်းပဲ’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

‘ဟာဗျာ... အမေပြောမှ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ၎က်ပျော
သီးပဲဝယ်စားရမလိုဖြစ်နေပြီ... အဟီး’

‘ဘာ’

ငြိမ်းချမ်း၏ပြန်ပက်သံကိုကြားရပြီး သူမတဟိဟိနှင့်ကြိတ်ရယ်နေ
ပေမယ့် ဒေါ်စုမြတ်ကတော့ အတော်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ခဏကြာပြီးနောက်
ဦးခင်ငြိမ်းပြန်ရောက်လာတော့သည်။

ထိုတော့မှပွဲက ရိုက်သံတဖုန်းဖုန်းနှင့် ပိုမြိုင်သွား၏။

မိုးမြင့်သူကျောင်းသွားဖို့ ငြိမ်းချမ်းခြံထဲကထွက်အလာကို စောင့်နေ
သည်။ သူမအတွေးထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းက သူမိဘတွေနှင့်တိုင်သောကြောင့်
ရန်လုပ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့... ဒီကောင်က အချောအလွန်ကြိုက်ဆိုတော့ ပြန်ချောလိုက်
လည်း ရပါတယ်ဟုတွေးပြီး ပြုံးနေသည်။

‘ဟယ်’

သို့သော်ခြံထဲက ထော့နဲ့ထော့နဲ့နဲ့ထွက်လာသော ငြိမ်းချမ်းကိုကြည့်
၍သူမမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြူးမည်ဆိုလည်း ပြူးသင့်ပါသည်။ ငြိမ်းချမ်း
သည်အရင်လိုမဟုတ်ပါ။ဘယ်လက်တစ်ဘက်က ပတ်တီးနှင့်အတူကြီးသိုင်း
ထားရသည်။ ထို့အပြင် နဖူးမှာပလာစတိတ်၊ မျက်လုံးနှစ်ဘက်က ပိတ်ပြီး၊
ပါးတွေကဖောင်းနေသည်။

ထိုမျှလောက်အထိအရိုက်ခံရမည်မထင်သောကြောင့် သူမကြည့်ပြီး သနားသွားတော့သည်။ ငြိမ်းချမ်းကတော့ သူမနားကပ်ပြီး ပြုံးပြ၏။ သို့သော် သူ့အပြုံးသည် မဲ့နေသလိုကြီး။ သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမကောင်းဘဲ ငိုချင်နေမိသလို တစ်ခါမှမခံစားဘူးသော ခံစားမှုများဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သူမမဝံ့မရဲနှင့်မေး၏။

‘နင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်’

‘ဟုတ်တယ်... အဟဲ... အဖေ့လက်ရာလေ... ဒါနင်မြင်ရတဲ့ အစိတ်အပိုင်း... နင်မမြင်ရတဲ့ ကျောကုန်းနဲ့ ခြေသလုံးဆို ပိုဆိုးတယ်... ဒီမှာလေ’

ငြိမ်းချမ်းက ကောင်းနေတဲ့လက်တစ်ဘက်နှင့်ပုဆိုးကိုမပြတော့ ခြေသလုံးတွင်အရှိုးရာများနှင့်ယောင်ကိုင်းနေသည်။

‘ကဲ... နင်ကျေနပ်ပြီလား’

‘ငါလေ... ဒီလောက်ဖြစ်မယ်မထင်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ... ဖြစ်ရလေဟယ်’

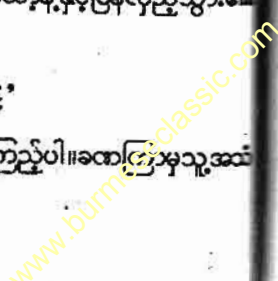
သူမစိတ်မကောင်းစွာပြောပေမယ့် သူမကတော့ အပြုံးမပျက်သည့် အပြင်စပ်ပြီးပြီးနှင့်...

‘ဒီနေ့... ငါ... နင့်ကိုစက်ဘီးနဲ့လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒါကို လာပြောတာပါ’

ပြောပြီးနောက် ငြိမ်းချမ်းက ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့်ပြန်လှည့်သွား၏။ သူမမျက်ရည်ဝိုင်းသွားပြီး လှမ်းပြောသည်။

‘နင်... ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်’

ငြိမ်းချမ်းခဏရပ်သွားပေမယ့် လှည့်မကြည့်ပါ။ ခဏကြာမှသူ့အထံညောင်နာနာကိုကြားလိုက်ရသည်။

‘ငါနှင့်ကို ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ... နင်ကျေနပ်ဖို့အတွက်... ဒါမှ
မဟုတ်... နင်ပျော်နေရင်... ငါဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အဟဲ... လုပ်ပေးမှာပါဟာ...
ငါလေ... နင့်ကို... အရမ်း... အင်း... ခင်တယ်... ဒီတော့ဟာ နင်ပျော်ရင်ပြီး
တာပဲ’

ထိုစကားများကိုပြောပြီးနောက် ငြိမ်းချမ်းကတစ်ရွေ့ရွေ့နှင့်သူ့ခြံထဲ
ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ သူမမျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။
စိတ်ထဲတွင် သနားခြင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ...။

+ + +

အခန်း(၄)

သုံးလေးရက်လောက် အိမ်ထဲတွင်နေလိုက်ရသောကြောင့် သူငြီးငွေ့
သလိုဖြစ်လာသည်။ နာမည်ကသာ ငြိမ်းချမ်း၊ လူကတော့ ပူပူလောင်လောင်
ကိုပဲသဘောကျသည်။

‘ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်မပါဘဲ၊ ဖအေဖြစ်သူလက်ချက်ကြောင့်
ကံကောင်းလို့အသက်မပါတယ်’

လို့ သူမသက်မသာနဲ့တွေးနေသည်။

‘ဒီနေ့တော့ ကျောင်းသွားရမယ်’

လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးမြင့်သူကို သူစိတ်မဆိုးခဲ့ပေ။ စိတ်ဆိုး
လို့လည်း မရခဲ့ပါ။ မိုးမြင့်သူဆိုသော ထိုကောင်မလေးသည် စိတ်ဆိုးစရာ
မကောင်းဘဲ ချစ်စရာကောင်း၏။

ကျန်ခဲ့သောရက်များတွင် သူ့ဆီကိုမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရောက်
ရောက်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့လည်း စကားတစ်ခွန်းတစ်လေတောင်မပြော
ဘဲခေါင်းလေးငုံ့ပိုး ပြန်ပြန်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြောင်းလဲသွားသော ထိုကောင်မလေးကို ဘယ်လို
မှန်းမလည်ပါ။ အရင်ကမှ ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် စကားတွေ့ရပက်မဝင်အောင်

ပြောတတ် ဆရာလုပ်တတ်ပေမယ့်၊ မှတ်မှတ်ရရသူအရိုက်ခံရပြီးကတည်းက စကားသိပ်မပြောတော့။

ထို့ကြောင့် သူလည်းသူမနှင့်တွေ့လျှင် အလိုလိုစကားပြောဖို့ခွံ့အ သွားတတ်သည်။ အနေနီးပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းသူစိမ်းဆန်သွားတော့သည်။ တွေ့တိုင်းလည်း သူမသည် မပွင့်မလင်းမျက်နှာနှင့်ဖြစ်နေတတ်သည်။

သူ မရိုးသားတာကို သူမသိသွားပြီလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့သူ့စက်ဘီးနောက်ကတော့ လိုက်ဦးမည် ထင်သည်။

သူ့အတွေးကိုဖြတ်၍ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး စက်ဘီးတွန်း ကာ ခြံထဲကထွက်သည်။ အိမ်နောက်ဘက်ရောက်နေသော မအေဖြစ်သူက လှမ်းအော်၍နှုတ်ဆက်သည်။ /

‘သား... ကျောင်းသွားမယ်ဆို မုန့်ဖိုးယူသွားလေ’

‘မယူတော့ဘူး’

သူလည်း ပြတ်ပြတ်ပဲပြောပြီးထွက်ခဲ့၏။ မအေဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုး မပြေသေးသလို ပိုက်ဆံလည်းမလိုပါ။ မလိုဆို ဖအေဖြစ်သူပိုက်ဆံအိတ်ထဲ က လစ်တုန်းနှိုက်ထားပြီးပြီ။

လက်တစ်ဘက်က နည်းနည်းနာနေသေးပေမယ့် စက်ဘီးလောက် တော့ ကိုင်နိုင်သည်။ မိုးမြင့်သူတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လှမ်းခေါ်၏။

‘မိမိုး...ကျောင်းသွားကြမယ်လေ’

‘ဪ...သားရေ...ခဏ အထဲဝင်ဦးလေ မင်းသူငယ်ချင်းအလှ ပြင်တုန်းကွဲ့’

‘ဪ...အပြင်ကပဲစောင့်တော့မယ် အန်တီ’

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသွားသည်။ (ဒီကောင်မလေး အလှပြင် တယ်...ကြည့်စမ်း ငါမရှိတဲ့ရက်ပိုင်းလေးမှာ ရည်းစားများရသွားလား)လို့ သူရင်ထိတ်စွာတွေးနေသည်။

နောက်မှ (မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီလောက်အညှာလွယ်တဲ့အထဲမှာ ဒီကောင် မလေးမပါဘူး၊ ငါစိတ်ထင်တာပါ)လို့ ဖြေတွေးတွေးနေပြန်သည်။ ခဏကြာ တော့ ပထမဆုံးအနံ့ပေါင်းစုံနေအောင် ရှိပြီးမှ၊ လှလှပပပြင်ဆင်ထားသော မိမိုးကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

သူပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ငေးတော့ မိုးမြင့်သူက ရှက်သွားသည်။ သူမကခေါင်းလေးငုံ့ရင်း အနားကပ်လာသည်။ သူက မမြင်ဖူးသလို ငေးနေ သည်။ ကောင်မလေးက မျက်ပြူးလေးနှင့် မေ့ကြည့်၏။

‘သွားကြမယ်လေ’

‘ဪ... အင်း’

သူမဆီကစကားသံသည် မာမာထန်ထန်မဟုတ်တော့ဘဲ ချိုချိုသာ သာလေးထွက်လာသောကြောင့် သူ့အိုးတို့အနံ့တမ်းနှင့်စက်ဘီးကိုနင်းသည်။ သူမကဒုရင်လိုလွှားခနဲခနဲမတက်တော့ဘဲ သာသာလေးတက်သည်။အတော့် ကိုနဲ့သွားသောကြောင့် သူ့အံ့ဩနေသည်။

‘နင်... နေပြန်ကောင်းသွားပြီလားဟင်’

‘အင်း... နေကောင်းလို့ ကျောင်းတက်တာပေါ့’

သူကတော့ ပုံမှန်မာမာပဲပြော၏။ ကောင်မလေးဆီက သက်ပြင်းချ သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ဘာသံမှမထွက်တော့ပေ။

‘မိမိုး’

‘ဟင်’

‘နင်... ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲနော်’

‘ဟုတ်လို့လား... အဟင်း... ငါတောင်သတိမထားမိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... နင့်ဆီကအနံ့ပေါင်းစုံကို ငါရနေတယ်ပြီးတော့ နင့်
မျက်နှာမှာလည်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတောင်ထိုင်ငိုမှာ
ကြောက်ရတာ’

‘အဟင်း... ဒီလိုပါပဲ... ပြင်ရင်ပိုလှမလားလို့’

သူကွဲမြဲပြီးတိုသွားတော့၏။ ဒီကောင်မလေးပိုလှချင်တာဘာလို့လဲလို့
သူတွေးနေရင်းမှ မနာလိုစွာ ပြောသည်။

‘ဘာလဲ... နင့်လည်းစားရနေပြီလား’

‘နင်က အဲဒီလိုထင်လို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ထူးဆန်းနေလို့’

သူမဆီက ဒုတိယမိအသံတိတ်သွားခြင်းနှင့်အတူ စက်ဘီးလည်း
ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက်သူမက သူ့ကိုဘာမှမပြော
တော့ဘဲ အခန်းရှိရာသို့သွားပြီး သူက နားမလည်စွာကျန်ခဲ့သည်။

ထိုကောင်မလေး၏သဘောကို ကြာလေ သူနားမလည်လေဖြစ်
လာတော့သည်။

သူတို့ခြောက်ယောက် အပေါ်ထပ်ဝန်တာတွင်ထိုင်၍ တဖွဲဖွဲကျ ဆင်းနေသော မိုးရေစက်ကလေးများကို ငေးနေကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းတို့သုံး ယောက်နှင့် ရွှေပြည်စိုးတို့သုံးယောက်။ အတွေးအခေါ်သမား ရွှေပြည်စိုးက ပြောသည်။

‘တကယ်တော့လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီရေစက်ကလေးတွေလိုပဲ၊ (Re-cycle) ဖြစ်နေတာကွ၊ ရေစက်ကလေးတွေကနေ မြေကြီးထဲပဲရောက်ရောက်၊ ရေအိုင်ထဲပဲရောက်ရောက်၊ ပင်လယ်ထဲပဲရောက်ရောက် ပြီးတော့အငွေ့ပြန်ပြီး တိမ်တိုက်ပြန်ဖြစ်သွားတာချည်းပဲ။ လူဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ သံသရာလည် နေတာ၊ တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာလေထဲကပြုတ်ကျလာတဲ့ရေစက်လေး လိုပဲခဏတာပါ...ဟော... အောက်ကိုရောက်ရင် ရေစက်ဘဝဆုံးရော’

အတွေးကိုယ်စီနှင့်ငြိမ်သက်နေကြသော ကျွန်ငါးယောက်မှဲ့သွားကြ ၏။ (လူနဲ့လေးနဲ့မလိုက်ဘူး၊လေးလုံးကားပေါ်တင်ပြီး၊လူကုန်းကြောင်းလျှောက် မယ့်အကောင်)လို့ တွေးလိုက်ကြသည်။ ရွှေပြည်စိုးကပြောပြီးသောအခါ ကြံရိုးကိုတခွပ်ခွပ်နှင့်ကိုက်ပြီးစုပ်နေ၏။

‘ဟွန်း...ပြောတော့ လူကြီးစကား၊ စုပ်တော့ကြံရိုး...ကလေးလိုလို လူကြီးလိုလိုနဲ့အလကားကောင်’

‘အေးလေ...ဒီကောင်ဆယ်တန်းအောင်ရင် စိတ်ပညာတက်ရမှာ’

‘တက်ဦးမှာ’

ငြိမ်းချမ်းနှင့်တင်ကိုလတ်ကပြောတာတောင် သင်းကအပြုံးမပူးဘဲ ပေ။ အောင်အောင်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပြော၏။

‘မင်းပြောတာနော် ရွှေပြည်စိုး...လူ့ဘဝဆိုတာ ကျွေးကလေးလိုပဲ ...ခဏတာပဲဖြစ်ရတာဆို... ဒါဆိုလည်းကွာ...မင်းဒီခဏတာလေးကိုတာ

လိုမက်နေလဲ၊ ဒီဝရန်တာပေါ်ကနေ အောက်ကိုခုန်ချလိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်
ပြီ’

ကျော်ဇင်ထွန်းကလည်း ဝင်တွန်းသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ... ရေစက်လိုဘဝလေးကိုမက်မနေနဲ့ ဒီပေါ်ကနေ
ခုန်ချပြီး ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဘဝကိုကူးကွာ’

ရွှေပြည်စိုး ကြံရိုးသီးသွားတော့၏။ အတော်ကြာအောင်မျက်နှာကြီး
မဲ့နေပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့... ဒီရေစက်လိုခဏတာဘဝလေးကိုပဲ ငါကမက်တာလို့
ပြောမလို့... အဟီး’

သွားကြီးပြီးပြီး သူ့အပေါက်သူပြန်ဖာနေရသောရွှေပြည်စိုးကို သူတို့
မျက်စောင်းနှင့်ဝိုင်းထိုးကြ၏။

‘မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေကွာ... ဒီပေါ်ကခုန်ချလို့ မာလကီးယား
သွားရင်... နတ်တို့သိကြားတို့ဖြစ်သွားရင်တော်သေး... အယူတိမ်းပြီးခွေးတို့
ဝက်တို့ဖြစ်မှ ပိုဆိုးမှာဟ’

‘ဒီအခါကျရင်လည်း မပူပါနဲ့ကွာ ငါတို့ရှိပါတယ်။ မင်းခွေးဘဝ
ရောက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်ဘဝရောက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ လိုက်ချွတ်ပေးမှာ
ပါ’

‘တော်ကွာ... တော်’

ရွှေပြည်စိုးက ကြံရိုးကိုက်လျက်နှင့်အသံတိတ်သွား၍ တော်တော့
သည်။ သူသည်စကားအစရလို့ကတော့ ပြေမပြီးဆိုမပြီး။ အခုတော့စောစော
တိတ်သွား၏။ လိပ်ပုကတစ်စခန်းထလာသည်။

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာကွာ’

ဆိုတော့ ကျန်ငါးယောက်ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ထိုငနဲစိတ်ညစ်ခြင်းသည် စာရေးပေရေးနှင့်မဆိုင်ဘဲ ဖွန်ကိစ္စသက်သက်သာဖြစ်၏။ နော်စေးဟောဆိုသော ကရင်မလေးနှင့်ငြိနေသည်။ တစ်ခန်းတည်းဖြစ်ပြီး သူသည်စာသင်လည်းစိတ်မဝင်စားဘဲ ထိုကောင်မလေးကိုသာတွေတွေကြီး ကြည့်နေတတ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းက သေမလိုမျက်နှာနှင့်ဖြစ်နေသော လိပ်ပုကိုမေးသည်။

‘ဆုံပါဦးကွ... ညစ်ရတဲ့အကြောင်း’

‘ဟင်း... ဒီလိုကွ...မနေ့က သူ့ငါ့ကိုကောက်သွားတာ ခုချိန်ထိ ခြောင့်မရဘူး’

‘အေးလေ...ကောက်ရခြင်းအကြောင်းကိုပြော... ဒါမှငါကူလို့ရမှာပေါ့’

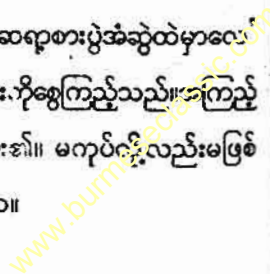
သူကလိပ်ပုကို စိတ်မရှည်ဘဲမေးသည်။ ထိုအတွဲကိုရည်းစားဖြစ်အောင်သူချိတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလက်ရေးလှသလို စာရေးကဗျာရေးလည်းကောင်း၏။

ထို့ကြောင့်ရည်းစားစာအခမဲ့ရေးခြင်း၊ ကဗျာလေးများ အခမဲ့စပ်ခြင်းဖြင့် မြားနတ်မောင်လုပ်ပေးတတ်သည်။ လိုအပ်ရင် သူကိုယ်တိုင်စာပါ ပေးပေးတတ်၏။

‘မေဖြူပေါ့ကွာ...ဘယ်သူရှိရမလဲ’

‘ဟင်...မြေဖြူလား...အခန်းထဲက ဆရာစားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာလေ’

လိပ်ပုက ဝင်ဖောက်သောကျော်ဇင်ထွန်းကိုစွဲကြည့်သည်။ အကြည့်ကိုကျော်ဇင်ထွန်းက သဘောပေါက်ပြီးကုပ်သွား၏။ မကုပ်ငို့လည်းမဖြစ်လိပ်ပုညီနှင့်ကျော်ဇင်ထွန်းက ငြိမ်နိုးနိုးမို့လေ။

‘ဆက်ပြောပါကွာ... ဒီနေရာကို လူကြားသူကြားထဲဆွဲမထည့်နဲ့သူ

နေရာနဲ့သူနေပေစေ’

‘အိုင်’

ငြိမ်းချမ်းက လူရာမသွင်းဘဲ ခွေးရာသွင်းလိုက်၍ ကျော်ဇင်ထွန်း
အမြီးတက်နင်းခံရသော ခွေးသူခိုးကဲ့သို့မဲ့ရွဲပြီးထသွားသည်။ အောင်အောင်
နှင့်တင်ကိုလတ်ကလည်း ထိုင်နေနောက်သို့လိုက်သွား၏။

‘ဟူး... အခုမှပဲ အရှုပ်ထုပ်တွေရှင်းသွားတော့တယ်၊ မေဖြူနဲ့ငါ
မောင်နှမနီးနီးခင်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိသားပဲငါ့မြေထိုးရာ... ဖြစ်ချင်တော့
လမ်းကြားထဲမှာ မေဖြူဆံပင်ကိုငါကနောက်ပြီးလှမ်းနမ်းဟန်ဆောင်လိုက်တာ
ဟကောင်ရေ... ဖြစ်ချင်တော့ ငါ့ဟာမကမြင်သွားပါလေရော... တကယ်
မနမ်းမိပါဘူးကွာ... အဲဒါ... ဘယ်လိုမှရှင်းမရဘူး။ မနေ့ကငိုယိုပြီး ငါ့ကိုပြတ်
ပြီပြောသွားတယ်။ လုပ်ပါဦးကွာ... ငါသူနဲ့ဝေးရင်သေမှာ’

‘မင်းနဲ့မေဖြူကလည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်လေ’

ရွှေပြည်စိုးက အသက်ငါးဆယ်အရွယ်လေးသံနှင့်မျက်နှာထားကိုယူ
၍ပြော၏။ ငြိမ်းချမ်းက အကြံထုတ်နေ၏။ မေဖြူဆိုတာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်
ပါဝါမျက်မှန်တပ်ထား၏။ သူမ၏ထူးခြားချက်ကတော့ ဆံပင်ဒူးလောက်ထိ
ရှည်ပြီး အုံအတော်ကောင်းသည်။

လိပ်ပုနှင့်မလိုက်ဘက်ပါ။ အီးတီစုံတွဲဖြစ်နေ၏။ အတိုအရှည်မညီ
သလိုအိမ်ချင်းကပ် ငယ်ပေါင်းအရင်းကြီးတွေဖြစ်သည်။

‘နေပါဦးလိပ်ပုရ မင်းနဲ့မေဖြူကရော ရှင်းရဲ့လား’

‘ဟာ... ရှင်းဆိုဘာမှကိုမပေါက်တာ... နဂိုရှင်းဟ... ပြီးတော့
...ငါက နော်စေးမှနော်စေးပဲ’

ငနဲကတစ်ပြားသားမှမလျှော့သော ဘေထုပ်သည်မျက်နှာနှင့်ချီထား
သည်။ ငြိမ်းချမ်းကသက်ပြင်းကိုချပြီး မချိပ်ပူးလိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စ
မျိုးတွင်လူကြမ်းလို၏။

‘ဒါအလွယ်လေးပါ... ဒါပေမဲ့...မင်းကောင်မလေးကို ငါစာပေး
ရမယ်’

‘ဘာကွ’

‘စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင်...စာမှာ နာမည်တပ်မထားဘဲ
မင်းကိုသူခေါ်သလို မောင်လို့ပဲနာမ်စားသုံးမယ်။ သူယူသွားရင်...မင်း
တောင်းပန်တဲ့စာသဘောမျိုးရေးထားမှာဆိုတော့ ပြေလည်မှာပဲ၊ အဲ...မယူရင်
တော့ ငါကအတင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ပေးရမှာ၊ သူမင်းကိုတကယ်ချစ်ရင် မင်း
ဘက်ပြန်လှည့်လာမှာပဲ’

သူ့စကားဆုံးတော့ လိပ်ပုကစဉ်းစားနေပြီးမှ...

‘ဒါဆို...မင်းကံမကောင်းရင် ပါးအချခံရမှာပေါ့’

ဆိုတော့ သူကလည်းပြုံးပြီး...

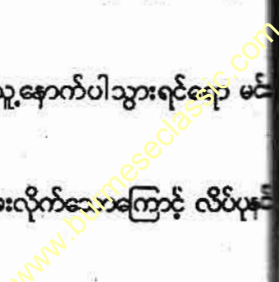
‘ဒါပေါ့...ငါကဒဿဂီရိဝင်လုပ်ရမှာ မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကောင်မ
လေးမင်းကိုတကယ်ချစ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့်သူသဝန်တိုတာပေါ့’

ပြောတော့ လိပ်ပုကအားနာသောမျက်နှာနှင့်ပြောသည်။

‘အေးကွာ...အားနာစရာကြီး...ဟီး...မင်းအချခံရရင် ငါ့ကိုစိတ်
မဆိုးနဲ့နော်...အဟီး’

‘ဒါပေမဲ့... မင်းကောင်မလေးက သူ့နောက်ပါသွားရင်နော် မင်း
ကြည်သာပါ့မလား’

ကြံကိုက်နေသောရွှေပြည်စိုးက ဝင်မေးလိုက်သောကြောင့် လိပ်ပုက

သွားတော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပေစောင်းစောင်းနှင့်ကြည့်
၍ထသွားတော့သည်။

‘သူ့ဟာလေးကျတော့ သူတို့သားက...အဟဲ’

ငြိမ်းချမ်းနှင့်ရွှေပြည်စိုး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍
ပြုံးလိုက်ကြသည်။ သူတို့တည့်တည့်အောက်ထပ်အတွင်းသို့ ထီးလေးတွေ
ကိုယ်စီနှင့်ကျောင်းသူကျောင်းသားများဝင်သွားကြသည်။ ကျောင်းကတက်ခါ
နီးနေပြီဖြစ်၏။

ကျောင်းတံစက်မြိတ်အောက် ရောက်သောအခါ ထီးလေးတွေကို
ပိတ်၍ဝင်သွားကြသည်။ ရွှေပြည်စိုးကကြံရိုးကိုကိုက်ရင်း မတ်တပ်ထရပ်
သည်။ ကြံရိုးက လက်မဝက်လောက်ရှည်သေးသည်။

ထိုစဉ် ငြိမ်းချမ်းက အောက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာဝင်းသွား၏။
အောက်တွင် တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သည်းခံမှုအရှိဆုံး ကျောင်းစောင့်ကြီး
ဦးသန်းလွင် ထီးဆောင်း၍ တံစက်မြိတ် အောက်ရောက်သောအခါ ထီးကို
ပိတ်၏။

‘ကြံဖတ်ကို လွှတ်ချလိုက်’

ငြိမ်းချမ်းကရွှေပြည်စိုးခါးကို လက်နှင့်တို့လိုက်သောကြောင့် ကိုင်
ထားသောကြံဖတ်ကို ပစ်ချလိုက်ရာ၊ပြောင်နေသော ဦးသန်းလွင်၏ခေါင်းပေါ်
ဘတ်ခနဲကျ၏။ သည်အထိဦးသန်းလွင်က သည်းခံပြီးမော့ကြည့်၏။

‘ကြံရိုးပါပစ်ချလိုက်’

‘ဟင်’

‘တိန်’

ထိုစဉ်ကြံချောင်းက နဖူးတည့်တည့်တိန်ခနဲပြုတ်ကျရာ ကြယ်တွေ

လတွေမြင်သွားပြီး သည်းခံစိတ်ကုန်ဆုံးသွားကာ အကျယ်ကြီးလှမ်းအော်
လိုက်၏။

‘ရွှေပြည်စိုး’

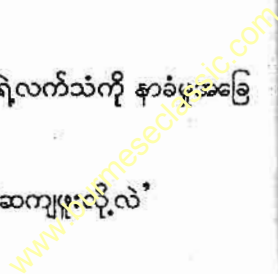
နှစ်ယောက်သားတစ်နာရီနီးပါး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏နှုတ်ဖြင့်ဆုံး
မမှုပြီးနောက်လက်ဖြင့်ဆုံးမမှုအနေနှင့် တစ်ယောက်ငါးချက်ကြိမ်နှင့်အပတ်ခံ
ရ၏။ ထို့နောက်ငြိမ်းချမ်းကိုဆရာကြီးက သူများအားနည်းချက်ကို မစသင့်
ကြောင်းနှင့် နောက်တစ်ခါဆိုအုပ်ထိန်းသူခေါ်လာရမည်တဲ့။

ထို့ကြောင့်ခေါင်းကိုအကြိမ်တစ်ရာညိတ်၍ ပါးစပ်ကတစ်ရာတစ်
ကြိမ်မြောက်ဟုတ်ပြီး ကုပ်ဖေးဖေးနှင့်နှစ်ဦးသား အတန်းထဲသို့ပြန်လာကြ
သည်။

ရွှေပြည်စိုးကသူ့ကိုမျက်စောင်းတချိတ်ချိတ်နှင့်တင်းပြီး ဘာမှမပြော
တော့ပါ။သူကတော့စပ်ပြီးပြီးနှင့် အတန်းထဲရောက်တော့ ဝမ်းသာသောမျက်
နှာပေးများနှင့်ကြုံဆိုကြပါ၏။

‘ဘယ်လို ဘဲကွ ... ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့လက်သံကို နာခံဖူးအခြေ
အနေ’

‘ဘယ်တုန်းကများ ဆရာကြီးရဲ့လက်ဆကျူးလို့လဲ’

တင်ကိုလတ်၏အမေးကို ငြိမ်းချမ်းကဖြေ၏။ ရွှေပြည်စိုးကတော့ အသံတောင်မထွက်ဘဲ အောင်ပုဘေးဝင်ထိုင်သည်။ လိပ်ပုနှင့်အောင်ပုက တဟိဟိနှင့်ကြိတ်ရယ်ကြ၏။

အတန်းထဲတွင်ရှိသော ကျောင်းသူကျောင်းသား အားလုံးကလည်း ရွှေပြည်စိုးကိုသနားသလိုလောင်သလိုနှင့် ဝိုင်းကြည့်ပြီးရယ်ကြသည်။ ရွှေပြည်စိုး ခါးတို့လျှင်ယောင်တတ်သည် ဆိုသောအကြောင်းသည် အခုမှတစ်ကျောင်းလုံးပြန့်သွားတော့၏။

ထိုစဉ်အတန်းပိုင်ဆရာ အတန်းထဲဝင်လာသောကြောင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဆရာကလည်းပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်၍ ငြိမ်းချမ်းကိုရုပ်တည်နှင့်ကြည့်၏။

‘ငမြေထိုး... ရှေ့ကိုခဏထွက်ခဲ့စမ်း’

အသံအနေအထားကသိပ်မကောင်းသောကြောင့် သူလည်းကုပ်ဖေးဖေးနှင့်ဆရာရှေ့သွားရပ်၏။

‘မင်းကိုငါ မပြောချင်လိုကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ပျော်တတ်တယ်ဟဲ့... နောက်တတ်တယ်ဟဲ့... ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မကြည့်လည်းစိတ်မဆိုးပါဘူး’

‘တိတ်... အခုကြည့်စမ်း... မင်းအဘိုးလောက်ရှိတဲ့လူ၊ ပြီးတော့... ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလုပ်ပုံကောင်းသေးရဲ့လား’

ကောင်းပါတယ်လို့ စိတ်ထဲကလိုက်ပြောပေမယ့် အပြင်မှာတော့ တိတ်နေ၏။ ဆရာက ကြိမ်လုံးကိုဝင့်၍ပြော၏။

‘နောက်တစ်ခါဆို မင်းမိဘတွေကိုခေါ်ခဲ့ဖို့သာပြင်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ဆိုပေမယ့် အတွေးထဲတွင်ဖအေဖြစ်သူ၏ မျက်နှာမာကြီးကိုမြင်ပြီး ဖုလေးဖုပါသောလက်သီးကြီးကိုလည်း မြင်နေသည်။ လောလောဆယ် လက် သီးထက်ပိုမြန်သော ကြိမ်လုံးက သူ့ခြေသလုံးပေါ် တဖြန်းဖြန်းနှင့် ကျ နေ၏။

+ + +

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့၏ နေ့လည်မှန်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ငြိမ်းချမ်း တစ်ယောက် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ကနေပြီး နော်စေးဖောအလာကိုစောင့်နေ သည်။ သူလုပ်သောအလုပ်သည့် အခန်းမသင့်လျှင် ရုံးခန်းသို့နောက်တစ် ခေါက်ရောက်နိုင်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် စွန့်စားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ခဏအကြာတွင် နော်စေးဖောတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ထိုကရင်မလေးသည်လည်း အရပ်ပုပုပင်ဖြစ်၏။ လိပ်ပုနှင့် သာရလို့ကတော့ မွေးလာသောကလေးများအရပ်သည် မြေကြီးထဲကထွက် လာမှာမဟုတ်တော့ဟု သူတွေ့နေသည်။

ဒါပေမဲ့ထိုကိစ္စသည် သူနှင့်မဆိုင်သောကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်ကလေးကိုထုတ်၍ အနားရောက်လာသော ထိုကောင်မလေးကိုပေး သည်။

‘ရော...စာ’

‘ဟင်...ဘာစာလဲ’

သူပေးသောစာအိတ်လေးကို ကောင်မလေးဝေဝေဝါနှင့်ကြည့်နေ
သောကြောင့် သူလည်းခေါင်းကုတ်မိသည်။

‘ဟိုလေ...အဟဲ...လိပ်ပုပေးခိုင်းတာဟာ’

‘ဘာ...သင်းနဲ့ငါပြတ်ပြီ...မယူနိုင်ဘူး’

မျက်နှာမာ လေသံမာနှင့်ငြင်းသောကြောင့် သူစိတ်ပိန်သွားရသည်။
ထို့ကြောင့် အကွက်ကြမ်းကိုသုံးသည်။

‘သိတယ်လေ... အဟဲ...ငါသိနေတယ်...ဒီကောင့်စာမဟုတ်
ဘူး...အဟဲ...ငါပေးတဲ့စာ...ငါ့စာ’

‘ဘာပြောတယ်’

အသံ(volume)ကပိုမြင့်လာပေမယ့် သူကအပြုံးမပျက်ဘဲ ရုပ်တည်
ကြီးနှင့်ချော့မော့ပြော၏။

‘ဟုတ်တယ်...ယူပါဟာ... ဒီစာကိုဖတ်ရင်အားလုံးရှင်းသွားလိမ့်
မယ်...ယူလိုက်ပါဟာ’

‘ဘာ... မသာကောင်... ကြည့်စမ်း... သူငယ်ချင်းမပီသတဲ့
အကောင်...သူနဲ့ငါ့မပြတ်ဘူးဟဲ့...ဘယ်တော့မှပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး...ငါ
စိတ်ခဏဆိုးတာ’

သည်အချိန်ထိလည်း သူအပြုံးမပျက်သေးပါ။

‘ဟင်...ဒါဆိုနှင့်သူ့ကို ဘာလို့ပြတ်ပြီပြောလဲ’

‘အဲဒါစိတ်ဆိုးဘုန်းပြောတာဟဲ့... နင့်ကိုတိုင်မယ်...သူနဲ့ကိုတိုင်
မယ်’

ကရင်မ အတော်ပင်စိတ်ဆိုးနေပုံရပြီး မျက်နှာပါရဲနေသည်။အတော်
ကိုဒေါသဖြစ်နေပုံရသည်။

‘နင်သေချာတယ်နော်... သူ့ကိုမပြတ်ဘူးဆိုတာ’

‘အို... တစ်သက်လုံးမပြတ်ဘူး’

‘ကဲပါ...ဒါဆိုလည်း စာပေးတာဘွား...အဟဲ...နင်မပြတ်မှ
တော့ ဘာပေးစရာလိုလဲ...ကဲ...ငါသွားတော့မယ်နော်’

သူကစာကိုလွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍
အံ့ဩသွားသည်။ ကရင်မ၏အော်သံကြောင့်လားမသိ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေ
ကြ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမပြုံးနိုင်တော့ပါ။ သူကဘွားတေးဆိုပေမယ့် ကရင်မ
က...

‘နင့်ကိုကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့တိုင်မယ်...အိး ပဟီး’

‘သေပြီ’

ရက်ရက်နှင့်ငို၍ပြေးထွက်သွားသော နော်စေးဖော့ကိုကြည့်ကာ
သူငိုချင်သွားတော့သည်။ အပျက်အပျက်နှင့်သူ့နှာခေါင်းတော့ ဖအေဖြစ်သူ
လက်သီးနှင့်ညားပြီး သွေးထွက်ဦးတော့မည်။

သူ့အဖေ၏ဖုလေးခုပါသော လက်သီးကြီးကို မျက်လုံးထဲတွင်
မြင်နေတော့သည်။

‘ဒုန်း’

ဘာမှအပြစ်မရှိသောစားပွဲကို လက်သီးကြီးနှင့်ထူပြီးသည့်နောက်...
ဦးခင်ငြိမ်း၏မခံသာသော အသံကြီးပေါ်လာသည်။

‘ရှက်တယ်... ရှက်တယ်... တောက်... ကိုယ့်မျက်နှာ
ကိုယ် အမေရိကန်သွားပြီး ရုပ်ပြောင်းပစ်ရင်ကောင်းမလား မသိဘူး...
ဟွန်း...’

‘ရှင်ကလည်း...အဲဒီလိုလုပ်ရင် အကုန်အကျများတယ်။ ဓါးနဲ့သာ
လှီးပစ် အဲဒါဆေးဖိုးလောက်ပဲကုန်မှာ’

‘တိတ်စမ်း...အဲဒါမင်းမကောင်းလို့ကွ၊ မင်းကြောင့် ဒီကောင်ပြော
မနိုင်ဆိုမနိုင်ဖြစ်နေတာ’

ငြိမ်းချမ်းက ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ဖအေနှင့်မအေကိုကြည့်နေ၏။ ဘာမှ
မပြောချင်တော့ပါ။

ကျောင်းတွင်လည်း အတန်းပိုင်ဆရာကပါးစပ်နှင့်တစ်မျိုး ကြိမ်လုံး
နှင့်တစ်သွယ် ဆုံးမသောကြောင့် နားနှင့်အတူ ခြေသလုံးပါပူ၏။

ထိုမျှနှင့်လည်း မပြီးသေးပါ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကပါ ခေါ်၍
ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းသည်။ တစ်ခါဦးခင်ငြိမ်းကိုလူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းပြီး သကာလ
နေကုန်အောင်တိုင်ပြောတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ငြိမ်းချမ်း၏နားနှစ်ဘက်သည် လေထွက်၍အူပါနေတော့
သည်။

အခုကျောင်းကနေအိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း မပြီးနိုင်မီ
နိုင် ဆက်ဆူနေသောကြောင့် သူ့စိတ်သည် ပိန်လိန်နေတော့သည်။

‘အလိုတော်...အဲဒါရှင်သားလေ... ရှင်မိဖုရားကတွေ့ပါလို့ပြောမ...

ဆိုမရဖြစ်နေတာ၊ မွေးတုန်းကရှင်ပဲ ဖအေတူလေး ဖအေတူလေးနဲ့ ဖက်ဖက်နမ်း
နေတာလေ'

'ဟ... အဲဒါမွေးခါစတုန်းကတူတာကွ၊ အခုကြီးလာတော့ မင်းနဲ့
တစ်ပုံစံတည်းတူလာတာ'

'ဘာ... ရှင်ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မကလည်နဲ့နော်'

'အောင်မာ... ငါကဘာများကလည်လို့လဲ'

'ကြည့်စမ်း... တစ်ခွန်းမခံဘူး... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး နှုတ်သီး
ကောင်းလှချေလား'

'ကောင်းတယ်ကွ ကောင်းတယ်... အရင်တုန်းကတော့ မင်းပဲဒီနှုတ်
သီးကြီးကိုကြိုက်လှချေရဲ့ဆို'

'ရှင်နော်... ရှင်ပဲ... အဲဒီနှုတ်သီးကြီးကိုသုံးပြီး ကျွန်မကိုမြှူဆွယ်တာ
လေ'

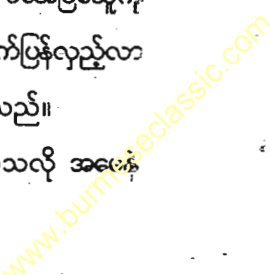
တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိုင်ငံရေးတွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပါလာသော
ကြောင့် အော်ကျက်မဖြစ်စေရန် သူကဝင်ထိန်းရတော့သည်။ မဟုတ်ရင်နှုတ်
သီးကစလို အမြီးအထိပါပေရောမည်။

'တော်ကြပါတော့... ရှက်စရာကြီးဗျာ'

'အောင်မာ... အရှက်တစ်ပြားမှမရှိတဲ့အကောင်ကများ ရှက်စကား
ပြောနေသေးတာ... ထိုနိ'

မြားဦးက အခုမှပဲဘက်မှန်တော့၏။ မအေဖြစ်သူက ဖအေဖြစ်သူကို
မျက်စောင်းဆင့်၍ထိုးသည်။ ဖအေဖြစ်သူ၏ဒေါသက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာ
သောကြောင့် သူကမျက်နှာလေးကို အသားကုန်အိုလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်အဖေရယ်... သားကအဖေနဲ့မတူသလို အဖေနဲ့

လည်းမတူပါဘူး။ တစ်သီးတစ်ခြားမွေးလာတာပါ ဒါကြောင့်...သားမလိမ္မာ
တာရှိရင်ဆုံးမပါ’

‘ဘာမလိမ္မာတာရှိရင်ဆုံးမလဲ...အမြဲတမ်း မလိမ္မာတဲ့အကောင်
မင်းကိုဆုံးမလွန်းအားကြီးလို့လဲ ငါ့လက်တွေ့နာလာပြီ။ဒီတော့...မဆုံးမတော့
ဘူး’

‘ဗျာ...တကယ်...အဟိ’

သူဝမ်းသာသွားပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် မဲ့သွားရ
သည်။

‘အေး...ဒီညကစပြီး မင်းစာကျက်တာကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်
တော့မယ်’

‘ဗျာ’

သူသေချင်သွား၏။ ဖအေဖြစ်သူသာကြီးကြပ်လို့ကတော့ တစ်ည
လုံးစာထိုင်ကျက်ရပေတော့မည်။ ထိုသို့စာကျက်ဖို့ သူတစ်ခါဖူးမှစိတ်မကူး
မိပါ။

‘မလုပ်ပါနဲ့အဖေရယ် အလုပ်တစ်ဘက်နဲ့အိပ်ရေးပျက်နေပါ့မယ်
စိတ်ချပါ...ဒီညကစပြီး သားလိမ္မာပါတော့မယ်’

‘လုံးဝပဲ... ခင်ငြိမ်းတို့က လုပ်ရင်ပြတ်ပြတ်ပဲ၊မလုပ်ရင်လဲ ပြတ်
ပြတ်ပဲ ငါ့ကိုဆရာတွေက အထင်တသေးဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ဒီတော့...မင်း
စာမေးပွဲကျရင် ငါ့သိက္ခာဘယ်နားရောက်သွားမလဲကွ...ဟေ’

‘မြောင်းထဲပေါ့’

‘အင်းဟာ...ဖျောင်း’

အပြောမတတ်သောကြောင့် နားရင်းထူပူသွားပြီးသကာလ နားဝ

ဆက်ပူတော့သည်။ မအေဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ဖအေဖြစ်သူ၏အဆူအဖေါက်ကို တစ်ညနေလုံးခံရတော့၏။

လေးချပ်မြောက်လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန် ပြောင်သလင်းခါသွားပြီး နောက် သူဝါးခနဲတစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်သည်။ နာရီကဆယ့်တစ်နာရီခွဲပေပြီ။ မျက်စောင့်နီနေသောဖအေဖြစ်သူ၏အကြည့်ကြောင့် ကျက်လက်စာအုပ်ဆီအကြည့်ပြန်ပို့လိုက်ပေမယ့် စိတ်ကမပါ။ စိတ်မပါသလို လက်ကလည်းမပါ။ ထို့ကြောင့်စိတ်မပါလက်မပါနှင့် စာအုပ်ကိုကြည့်နေ၏။

‘ဟေ့ကောင်...ကျက်လေကွာ...ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျက်တာပဲလေ အဖေရဲ့...အဖေရှေ့တင်ပဲကျက်နေတာကို’

ပြန်ပြော၍ ဖအေဖြစ်သူရုပ်ကြီးမာသွားသည်။

‘ဘာကျက်တာလဲ... စာအုပ်လေးထုတ်ပြီး ပတစ်ပတစ်နဲ့တစ်လုံးနှစ်လုံးဆိုလိုက်၊ လက်ဖက်သုတ်စားလို့က်နဲ့ စာကျက်တာနည်းနည်း စားတာကများများ’

‘အင်းပါဗျာ...အဖေအဲ့ဒီလိုကြီးစကားလာများနေရင် သားက စာဘယ်လိုကျက်မလဲ’

‘အံ့မယ်...ကြီးကြီးနဲ့ကျယ်ကျယ်... ဟွန်း...ဟုတ်ပါပြီ...ကုသ
ဒီတစ်ခါ မင်းစိတ်ရှုပ်အောင် စကားမပြောတော့ဘူး’

‘ကောင်းတယ်’

စကားမပြောတော့ဘူးဆိုလို့ သူပျော်သွား၏။ စာကျက်ရတာအထက်
ပြေလို့မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်းတွေးချင်ရာတွေးရအောင်လေ။ ဒါပေမဲ့
ဖအေဖြစ်သူ၏နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် လန့်သွားရသည်။

‘ပါးစပ်ကမပြောတော့ဘူး လက်နဲ့ပဲပြောတော့မယ်။ ဟုတ်ရင်ဟုတ်
ပေါ့ကွာ’

‘နာပြီ’

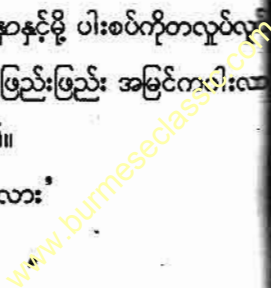
ပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။
သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်ကလိုက်လှုပ်သည်။
အခန်းဝကိုဝေကြည့်ရင်း မအေဖြစ်သူကိုအားကိုးတကြီးမျှော်၏။ သို့ပေမဲ့...

‘မင်းအမေကိုကြည့်မနေနဲ့ မျက်စိနောက်လို့ ငါအိပ်ခိုင်းထားလိုက်ပြီ
...ဟုတ်တယ်လေ...တော်ကြာနေ လက်ဖက်သုပ်လာပို့လိုက်၊ ရေခဲပွဲပို့လိုက်
နဲ့ရှုပ်နေတာပဲ။ အခုအိပ်ခိုင်းလိုက်တော့ နားကိုအေးရော’

အကျင့်မကောင်းဘူးလို့ သူမခံချိမခံသာနှင့်တွေးလိုက်၏။ စစ်ထု
တောင်းစရာလည်းမရှိတော့သောကြောင့် စာအုပ်ကိုပဲငုံကြည့်နေသည်။ နေ
ဓာတ်ဗူးထဲတွင်လည်း ကော်ဖီကပြောင်သလင်းခါနေပြီဖြစ်သည်။

ဖအေဖြစ်သူက အလိုမကျသောမျက်နှာနှင့်မို့ ပါးစပ်ကိုတလှုပ်လှုပ်
လှုပ်ခိုင်းပြီး အသံပဂျီပဂျီကိုထွက်စေသည်။ တဖြည်းဖြည်း အမြင်ကလေးလေး
သောကြောင့် ဇက်ပိုးကိုနည်းနည်းထုလိုက်၏။

‘ရလား...ငါ့လက်သီးနဲ့ထုပေးရမလား’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၆၉

‘ရပါတယ်...ဟီး’

ဖအေဖြစ်သူက အတင်းကာရော စေတနာတွေကောင်းပြီး၊
ဝေသာန္တရာမောင်းထုချင်သောကြောင့် သူ့အတင်းတားရတော့၏။ ဒီအတိုင်းဆို
မဖြစ်ဘူးတွေးလို့ လက်နှစ်ဘက်ကိုစားပွဲပေါ်ထောက် မေးကိုလက်နှစ်ဘက်
ပေါ်တင်၍ စာအုပ်ကိုကြည့်၏။ စာလုံးများသည် ဟိုဒီပြေးနေ၏။ ထို့ကြောင့်
ဟိုဒီပြေးနေသောစာလုံးများကိုလိုက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးကအော်တိုပိတ်သွား
တော့သည်။

ဦးခင်ငြိမ်းက သားဖြစ်သူကိုကြည့်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်၍များကျက်
နေတာလားထင်ပြီး ခဏစောင့်ကြည့်နေ၏။ ပါးစပ်ကအသံများထွက်လာမ
လားလို့စောင့်ကြည့်နေ၏။

‘ဟော’

‘ခလော...ခလော’

ထွက်လာသောအသံက ဟောက်သံဖြစ်နေသောကြောင့်...

‘ဪ...ငါကတော့ စာကျက်နေလားမှတ်တယ်...အင်းဟာ...
ဗျောင်လိမ် ဗျောင်အိပ်အကောင်’

‘ဗျောင်...ဗျောင်’

နားရင်းနှစ်ချက်တီးလိုက်မှ... အင်းအဲနှင့် ငိုက်စိုက်စိုက်ဖြစ်သွား
သည်။ နောက်မှ...မျက်နှာမာနှင့်ဖအေဖြစ်သူကို အိပ်ချင်မှေးတေးနှင့်ကြည့်၍
သွားဖြဲပြ၏။

‘အဟီး’

‘ဟွန်း...မင်း အဲဒါဘာလုပ်တာလဲကွ’

‘ဟိုလေ...အဟဲ...ကျက်ပြီးသားစာတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေတာပါ’

‘ဪ...ဟုတ်လား’

‘အင်း’

ဖအေဖြစ်သူဦးခင်ငြိမ်းက သူ့ခေါင်းကိုလက်သီးနှင့် ‘ဝှပ်’ ခနဲထု၍ ပြောသည်။

‘မင်း...ဒီတစ်ခါစဉ်းစားလို့ဟောက်သံထွက်ရင် ငါနဲ့အတွေ့ပဲ’
သူလည်းခေါင်းလေးပွတ်ရင်း အိပ်ချင်ပါပြေသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပါလက်ပါကျက်မှပါတွေးလို့ စာကိုကျက်သည်။ အေးလေ... မိဘတွေ ဂရုတစိုက်ရှိတာတောင် စာမကြိုးစားဘူးဆိုရင် ငါလူမိုက်ပဲတွေးရင်းစိတ်ကောင်းလေးဝင်ကာ အသေအချာကျက်တော့၏။

အတော်ကြာကြာကျက်ပြီးနောက် ဖအေဖြစ်သူမျက်နှာအခြေအနေကောင်းရဲ့လားမော့ကြည့်သည်။

‘ဟင်’

မျက်နှာအခြေအနေကောင်းတယ်လို့လည်းပြောမရသလို မကောင်းဘူးလို့လည်း သတ်မှတ်လို့မရပါ။ ဖအေဖြစ်သူသည် ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်တွင်ခေါင်းတင်၍ တခုခုနှင့်အိပ်ပျော်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူကပြုံး၍ တီးတိုးပြောဖြစ်သည်။

‘ဪ... အဖေ... အဖေ... စာမကျက်ချင်တုန်းကတော့ထိုင်ကြည့်နေပြီး၊ စာလည်း တကယ်ကျက်ရော အိပ်ပျော်သွားပါရောလား... တောက်... ဒီလိုဆို ငါတကယ်စာကျက်တာကို သူဘယ်သိတော့မလဲ’

ထိုစကားများကို ဦးခင်ငြိမ်း မကြားနိုင်တော့ပါ။

+ + +

www.burmeseclassic.com

ထုံးစံအတိုင်း မိုးမြင့်သူကိုဝင်ခေါ်သည်။ ဒါပေမဲ့...

‘မင်းသူငယ်ချင်း...စက်ဘီးနဲ့သူ့ဘာသာသွားပြီကွဲ့’

‘ဗျာ’

မိုးမြင့်သူအမေ၏စကားသည် သူ့ကိုအတော်အံ့ဩသွားစေသည်။

ထို့ကြောင့်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျောင်းသို့တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့...သူဝမ်းသာသွားသည်။ ရှေ့နားတွင် စက်ဘီးကိုလှုပ်စီလှုပ်စီနင်း၍

လိပ်သွားသွားနေသော မိုးမြင့်သူကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

‘မိမိုး...ဟေ့...ခဏစောင့်’

‘မစောင့်ဘူး’

သူဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်ပေမယ့် ကောင်မလေးကတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာစူပုပ်သွားသည်။ သူကဂရုမစိုက်ပါ တဟ်ဟဲနှင့်ရယ်ရင်းဘေးချင်းကပ်နင်းသည်။

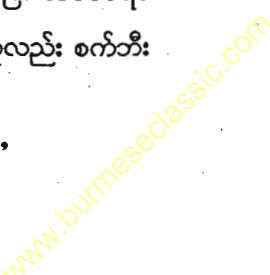
‘နင်ဘာလို့ ငါ့ကိုမစောင့်တာလဲ...ဟွန်း...နင့်အချိုးတွေတစ်နေ့တစ်ခြားပြောင်းလာတယ်နော်’

‘အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ... နင့်လိုသစ္စာမရှိတဲ့အကောင်ကို ငါ့အနားမှာ မထားချင်ဘူး’

‘အံ့မာ...ကြီးကြီးနဲ့ကျယ်ကျယ်တွေလာပြောနေတယ်။ငါနဲ့နင်က ဘာသစ္စာတွေထားပြီး ငါကဘာသစ္စာတွေများဖောက်လို့လဲ...ပြောပါဦး’

သူမကဘာမှမပြောတော့ဘဲ စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင်စက်ဘီးကိုရပ်ကာထိုင်လိုက်သည်။ထို့ကြောင့်သူလည်း စက်ဘီးကိုရပ်ကာ သူမဘေးနားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ပြောပါဦး ငါကဘာများမဟုတ်တာလုပ်လို့လဲ’

‘နင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့... နော်စေးဖောက်နင်စာပေးတယ် ဆို... အလကားကောင်... သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူး။ နင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ ငါပေါင်းစရာလား’

သူမ မကျေမနပ်နှင့်ပြောသော စကားများ၏အဟုန်က သူ့ရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ထိသည်။ ထိုကိစ္စအတွက်နှင့် သူမ သူ့ကို အထင်ရောအမြင် ပါစောင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့်သူဖြေရှင်းချက်ထုတ်ရဦးတော့မည်။

တခြားသူတွေ သူ့ကို အထင်ရောအမြင်ပါလွဲပါစေ အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ သည်ကောင်မလေးအထင်မမှားဖို့က အရေးကြီး၏။

‘ဪ... ဒီကိစ္စအတွက် နင်ကင်္ဂါကိုစိတ်ဆိုးနေတာကို’

‘ဟုတ်တယ်’

သူမ မျက်နှာငယ်နှင့်ပြောပေမယ့် သူမကမျက်နှာမာနေသည်။

‘တကယ်တော့... ငါ့နော်စေးဖောက် ချစ်ဖို့နေနေသာသာ ကြည့်လို့ တောင်မရပါဘူးဟာ... ဒီလိုလုပ်တာ လိပ်ပုကြောင့်ဟ’

‘အပိုတွေလာမပြောနဲ့... ငါမယုံဘူး’

သူကပြုံးလိုက်သည်...

‘မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဒီကောင်မလေးလည်း စာပေးမှာကြောက်လို့ အနားအကပ်မခံတာလား’

လို့သူတွေးနေသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုစာမပေးလို့ စိတ်ဆိုးနေ တာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ ထပ်တွေးပြန်၏။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး သူ့ဘက်က အသာချည်းပဲ ဖြစ်၏။

‘တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကလိပ်ပုမွှေးတဲ့မီး... အင်း... ပြောရမယ်ဆို ရင်... x x x x x x x x x’

သူပြောပြသောအကြောင်းများကို သူမတိတ်တဆိတ်နားထောင်နေ၏။ သူ့စကားဆုံးသွားမှ...

‘နင်ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲနော်...နင်ကျိန်ရဲလား’

‘နင်လည်း သိနေတာပဲ...ကျိန်တာနဲ့လိမ်တာဟာ အတူတူပဲ၊ ဒီတော့ဟာ...ငါတို့လိပ်ပုဆိပ်သွားကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ နင်ငါ့ကိုအမြင်ရှင်းမှာ’

‘ကောင်းတယ်’

သူမ မျက်နှာအနည်းငယ်ပြန်ပြူးလာပြီး သူနှင့်အတူလိပ်ပုတို့ရှိသော ကျောင်းဝန်းထဲသို့...

ထိုကိစ္စပြေလည်ပြီးသောနောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့်သူမအရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုတစ်နေ့...ထိုတစ်နေ့ကိုမှတ်မှတ်ရရရှိနေခဲ့သည်မှာ သည်ကနေ့အထိပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း လမ်းထိပ်ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ့်ကို ပျင်းစရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ပင်။ စာမေးပွဲဖြေခါနီးပြီဖြစ်၍ စာတွေချည်းလိုနဲ့ ကျက်ရသောကြောင့် ခေါင်းကထုံပေပေဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လန်းလိုလန်းငြားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အဖေမရှိဘဲ အမေပဲရှိလို့ အိမ်အထွက်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။
တကယ့်အရေးကြီးသော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် သူ့လိုလမ်း
သလားနေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးတစ်လေတောင်မရှိပါ။

‘ဒါလည်း မျက်စိရှုပ်နားနောက်သက်သာတာပဲ’

လို့ သူတွေး၏။ ကျန်သောအပေါင်းအသင်းများသည်လည်း စာနှင့်
နာန်းချပေရောမည်။ ဒါလည်းကောင်း၏။ မဟုတ်ပါက မဟုတ်က
ဟုတ်ကအသံတွေ ဟောင်ဖွာဖွာကြားနေရဦးမည်။

‘ဟင်...မိမိုး’

ဟုတ်ပါသည်။ မိမိုးနှင့်ဇော်လတ်ကိုအတူတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်
သူမနာလိုစိတ် တော်တော်ကြီးကို ဖြစ်မိသွားသည်။ သူမတို့ ကျူရှင်ကပြန်လာ
ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမမျက်နှာ ရှက်သွားသည်။ ဇော်လတ်က သူ့ကို
တွေ့တော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်။ သူ့အာရုံတော်တော်လေး
နောက်သွား၏။

‘ငြိမ်းချမ်း...ဘယ်လဲ’

‘အေးဟာ...ပျင်းလို့...လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထွက်လာတာ’

သူက အောင့်သက်သက်အသံနှင့်ပြောတော့ သူမကပြုံးသည်။
ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲဆိုတာ သူမမေးတော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲတွင် အတိုင်းမသိ
သောဝမ်းနည်းမှုများပြည့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားပြီလား
ဆိုသောအတွေးက သူ့စိတ်ကိုမသက်မသာဖြစ်စေသည်။

‘ဟဲ့...နင်ဘာတွေတွေးနေလဲ...ငါပြောတာကြားရဲ့လား’

‘ဟင်...ဘာလဲ’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

သူအတွေးစကနေရုန်းထွက်ပြီး သူမကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းသည် ရှက်ရိပ်သန်းနေ၍ သူနားမလည်နိုင်ပါ။

‘မနက်ဖြန်ကျရင်...နင်နဲ့ငါကျူရှင်ပြေးကြမယ်’

‘ဟေ...ဘာ...ဘာပြောတာ’

သူမဆီမှ ထိုကဲ့သို့သောစကားမျိုးတစ်ခါဖူးမှမကြားဖူးပါ။ထို့ကြောင့် သူမျက်လုံးအပြူးသားနှင့်အံ့သြသွား၏။

‘ဟဲ့...ငါ့ကိုဘာလိုပြူးကြည့်နေတာလဲ...အေးလေ... နင်ကနဂို ပြူးပဲဟာ...ကဲပါ...မနက်ဖြန်ညနေကျရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကျူရှင်ပြေးပြီး တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်ကြမယ်’

‘ဟင်...စာမေးပွဲကဖြေခါနီးပြီး...နေပါဦး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘ငါ့ချစ်သူနဲ့သွားတွေ့မလို့’

‘ဘာ’

သူအသံကျယ်ကြီးထွက်သွားပြီး ကောင်မလေးကိုတစ်ခါမှမမြင်ဖူး သလိုငေး၏။ သူမကရင်ဘတ်လေးလက်နဲ့ဖိရင်း...

‘ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟယ်...လန့်လိုက်တာ’

ပြောတော့...သူကွဲမြီးတိုသွား၏။

‘နင့်ဘာသာသွားပေါ့ ငါက...ဘာကိစ္စလိုက်ရမှာလဲ’

‘လိုက်ခဲ့ပါဟယ်...ငါတစ်ယောက်တည်း...အဲလေ... သူမသာ ခင်ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာမို့ပါဟယ်’

‘မလိုက်ဘူး... ငါက အမှိုက်ဖြစ်နေမှာပေါ့...ဒါမျိုးက ငရဲကြီး တတ်တယ်’

သူမမျက်နှာငယ်လေးနှင့် အတင်းလိုက်ခိုင်း၏။

‘နင်လိုက်ခဲ့ပါဟယ်...အဖော်ရတာပေါ့...လိုက်ခဲ့ပါနော်... ငါ့နှာပေါင်းစရာနင်ပဲရှိတာ’

သူမဘာသာပြောပြီး သူမပဲရှက်နေ၏။သူကနဂိုကတည်းက အညှာခပ်လွယ်လွယ်မို့ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူကရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော ထိုကောင်မလေးကိုကြည့်၍ ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်ပါ။ သူမ၏သဘောကို...

နားမလည်နိုင်ခဲ့တာ အခုအချိန်ထိဖြစ်သည်။ထိုကတည်းက သူသူမနှင့်အတူ စောင့်နေခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီ။ နောက်ဆုံးသူတို့နှစ်ယောက်ပဲ စကားတွေပြောပြီးပြန်ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ခုံတန်းတွင် အတွေးကိုယ်စီနှင့်ထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ နေပင်ဝင်တော့မည်။သူသက်ပြင်းကိုချပြီး ခုံတန်းတစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသောကောင်မလေးကိုပြော၏။

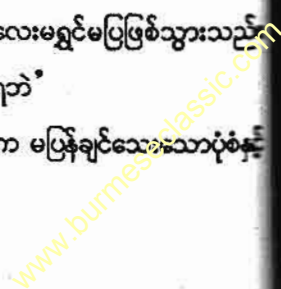
‘မိမိုး...ငါတို့ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်’

‘အင်းပေါ့လေ’

ကြည်နူးဟန်ရှိသော သူမ၏မျက်နှာလေးမရွှင်မပြဖြစ်သွားသည်။

‘အေးလေ...သူ့ချစ်သူနဲ့မှ မတွေ့ရဘဲ’

လို့ သူမလိုတမာတွေးလိုက်၏။ သူမက မပြန်ချင်သေးသောပုံစံနှင့်ပြောသည်။

‘ငါလေ...နင်နဲ့ဒီမှာထိုင်ရတာ အရမ်းပျော်တာပဲသိလား’

သူ့ကိုမော့ကြည့်သော သူမ၏မျက်ဝန်းသည် ရွန်းလဲ့နေ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီမျက်ဝန်းတွေကို နားမလည်ပါ။

‘ပြန်ကြမယ်’

သူမကပြောပြီးရှေ့ကသွား၍ သူကနားမလည်စွာခေါင်းခါရင်းလိုက် သွားတော့သည်။ နေလုံးကြီးသည် ကန်ရေပြင်ထက်၌ မေးတစ်ခြမ်းတင်နေ လေ၏။

အခန်း(၆)

ကန်တင်းထဲတွင် အသံပေါင်းစုံဆူညံနေ၏။ လက်ပံပင်ကိုဆက်ရက် နှင့်အတူစာကလေးတွေပါရောကျသလို အသံများစီညံနေသည်။ တင်ကိုလတ် တစ်ယောက်တည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ခုံမှာထိုင်နေ၏။ တခြားလူတွေက အုပ်စုဖွဲ့ပြီးစကားပြောနေကြပေမယ့် သူကတစ်ယောက်တည်း နားကြပ်နှင့်ဖြစ် ၏။

သီချင်းနားထောင်နေရင်း တဖြည်းဖြည်းငိုက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မှာထားသော အအေးကိုတစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး ဘေးဘီကိုရေကြည့်သည်။ ကျော်ဇင်ထွန်း ဒါမှမဟုတ် ငြိမ်းချမ်းတို့နှစ်ယောက် ယနေ့ပျောက်နေသည်။

ပျောက်နေခြင်းအကြောင်းအရင်းသည် အတန်းတက်နေခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ထိုငှာနှစ်ကောင်သည် အတန်းတက်မလား ငွေပြည်သွားမလားမေး ရင် ငရဲပြည်ပဲသွားကြမည့်ကောင်တွေဖြစ်သည်။ သုံးယောက်စလုံးအမှတ်မီ ပေမယ့် တခြားဘာသာမတက်ကြဘဲ မြန်မာစာပဲယူထားကြသည်။ အရင်က သူတို့တွေ့ထားခြင်းက တစ်မျိုး။ မြန်မာစာပဲယူလျှင် ကျက်ရသက်သာသလို မကျက်လည်းရမ်းရွီးလို့ရသည်။ ထို့ကြောင့်စိတ်တူကိုယ်တူ ယူထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လက်တွေ့တွင် တွေးသလောက်မလွယ်ပါ။ အမည်ဖော်မရ
သောအကွရာပုံစံမျိုးစုံကိုမြင်ကြရပြီး တစ်ခါဖူးမှထွက်ဖူးသောအသံထွက်များ
နှင့်အတူသင်ရတာရူးချင်ချင်ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မြန်မာစာသည် မလွယ်ပါ။ အခန့်မသင့်လျှင် ရူးနိုင်၏။
အတွန့်အကွေးလေးတစ်ခု၏အဓိပ္ပာယ်မှာ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင်များနေ
တတ်သည်။ အခုတွေးရင်းနှင့်တောင် ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ ထိုနှစ်ကောင်
အတန်းလစ်တာလား၊ ကျောင်းမလာတာလားဟု သူတွေးနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ သက်သက်စံနှင့်သန္တာဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ
မျက်နှာပြီးသွား၏။ ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း မြန်မာစာပဲယူစား
သောကြောင့် အနေနီးနေသည်။ အနေနီးသောကြောင့် လူချင်းနီးသကဲ့သို့၊
လူချင်းနီးသောကြောင့် နှလုံးသားချင်းနီးနေကြသည်။

သို့ဖြင့်နီးရာတွေများသောကြောင့် လူချင်းလည်းငြိသွားကြ၏။ တင်
ကိုလိုက်က သက်သက်စံနှင့်၊ ကျော်ဇင်ထွန်းက သန္တာဝင်းနှင့်ဖြစ်သည်။
ငြိမ်းချမ်းကတော့ ငလွတ်ဖြစ်နေသည်။

တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ရောက်ပေမယ့် ရည်းစားတစ်ယောက်မှ ဈေးဦး
မပေါက်သေးပါ။

ငယ်ချစ်(ငြိမ်းချမ်းချစ်သော) မိုးမြင့်သူ (Chemisty) ယူထားသော
ကြောင့် ငယ်ငယ်ကနီးပေမယ့် ကြီးတော့ ဝေးနေ၏။

သို့သော်ငြိမ်းချမ်းက အမြဲသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်အခုချိန်
ကျော်ဇင်ထွန်းနှင့်အတူ (Chemisty)ကန်တင်းဘက်သို့ ရောက်နေပြီထင်
၏။

‘လာလေဟာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

သူက သက်သက်စံနှင့်သန္တာဝင်းကိုလက်လှမ်းပြု၍ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်ကမြင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသည်။ နောက်ထိုင်ခုံတွေမှာဝင်ထိုင်၍
ဘားစရာတွေမှာနေကြ၏။

‘နင်တို့... ငါ့ကောင်နှစ်ကောင်ကိုတွေ့ကြလား’

‘မတွေ့ဘူး... အဲဒီမှာ ကျော်စင်ထွန်းကို ငါပါးတီးဖို့ရှာနေတာ
နဲ့နေပြီ’

‘အိ’

သန္တာဝင်း၏တုံ့ပြန်စကားက ဘယ်လိုမှနားဝင်မချိပါ။ သင်းအသံက
ကျော်စင်ထွန်းမချော့သရွေ့ ဒီလိုပဲထွက်၏။

ဟိုဘက်မှာ သင်းကိုကြိုက်တာ ချောဖို့သက်သက်ပဲလားလို့ သူ
မသက်မသာတွေးနေ၏။

‘နေပါဦး သန္တာရယ်... နင်က... ငါ့သူငယ်ချင်းကို လူကောင်ကြီး
တယ်ဆိုပြီး တမင်နှိပ်စက်နေတာလား’

သူ့အမေးကို သက်သက်စံက မျက်စောင်းလေးဝင့်၍ဖြေ၏။

‘ကိုလတ်ဟာလေ ... ဘာမှမသိဘဲ သူများကြား လျှောက်ပါနေ
တယ်၊ အခု... အဆီပိတ် ဘာအချိုးချိုးနေလဲ သိလား’

‘ဟင်... ဒီကောင် ဘာတွေများချိုးနေလဲ’

အတွေးထဲတွင် ခိုင်စားရအောင်ပဲချိုးလား၊ ထိုးသားစားရအောင်ပဲ
ချိုးလား၊ ဒီကောင်က ဒီအချိုးတော့ကျွမ်းတယ်လို့ တွေးနေ၏။

‘ဘာအချိုးချိုးရမလဲ... ဟိုသေနာကျမယ့်နာထ... ငါ့ငွေထိုက်
ပေါင်းပြီး (Chemistry) ကကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလိုဆိုလား
ကြားနေရတယ်ဟဲ့’

သန္တာဝင်း၏စကားကြောင့် သူထပ်မံသွားပြန်၏။

‘သွင်းလာပေစေ လာမှလိမ်ချိုးပစ်မယ်’

‘ဘာ...ဘာကိုလဲ...ဟင်’

‘ခြေထောက်ကိုပါဟယ်’

‘တော်သေးတာပေါ့... ခြေထောက်ကယ်လို့... မဟုတ်ရင်

ဒီကောင်တော့ မလွယ်ကြာပဲ’

‘နေပါဦး နင်ကဘာကိုလိမ်ချိုးမယ် ထင်တုန်း’

‘ဟီး...ဗုဒ္ဓဟူးနာမ်ကိုလေ’

‘ဘာ’

‘အဲလေ... လည်ပင်း...ဟုတ်တယ်... လည်ပင်းလည်းဗုဒ္ဓဟူး

နာမ်ပဲလေ’

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က သူ့ကိုမျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြသည်။

သက်သက်စံကအစားကိုလက်စသတ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းပြောသည်။

‘နေပါဦး...ငမြေထိုးနဲ့မိမိုးက ဆယ်တန်းကတည်းကကြိုက်နေတာ

မို့လား’

‘ပေါက်ပေါက်ရယ်မှ ရှာရှာ...မကြိုက်ပါဘူး...ဒီကောင် အဲဒီ

လောက်အထိ မစွန့်စားရဲလို့ ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေတာ’

ကိုလတ်က ပြောတော့ သန္တာဝင်းက တွေးတွေးဆဆနှင့်

ပြော၏။

‘မဟုတ်ဘူးနော်...စာမေးပွဲဖြေခါနီးတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်

အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ အတူထိုင်နေကြတာကို တွေ့ခဲ့တဲ့လူက တွေ့ခဲ့

တယ်တဲ့’

‘ဟ...အဲဒါက...ဒီလိုဟဲ့...မိမိုးကရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တာ ...အဲဒါငြိမ်းချမ်းကို အဖော်ခေါ်သွားတာဟ...ငါ့ကို ငြိမ်းချမ်းမြောပြီးပြီ’

‘ဘာ...နင်ယုံလား...ငါ့ချစ်စုတ်ရဲ့...ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တာ သူ့ကိုဘာခေါ်လုပ်ရမလဲ...ခေါင်းသုံးစမ်းပါ’

သန္တာဝင်းကပြောတော့ ကိုလတ်ကမျက်လုံးလေးလည်တယ်တယ် နှင့်စဉ်းစား၏။

ဒါပေမဲ့ ခေါင်းရှုပ်တာပဲ အဖတ်တင်၏။

‘ဟာ...တော်ပြီကွာ...ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ မတွေးချင်ဘူး၊သူလာမှနှင့်ဘာသာမေး...လောလောဆယ် ငါတို့ကိစ္စပဲ အရေးကြီးတယ်...နော့သက်ရယ်’

‘အဟင်း...အင်း’

သူကမချီမချင်မျက်နှာထားနှင့်မျက်စပစ်တော့ သက်သက်စံကရှက်ပြုံးလေးနှင့်ခေါင်းညိတ်၏။ သန္တာဝင်းက ထိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ မဲ့ရွဲသွားတော့၏။

‘လာပါပြီဗျာ...နှင့်အချစ်တော်ကြီး’

ကိုလတ်ကမေးငေါ့ပြလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်းချမ်းနှင့်ကျော်ဇင်ထွန်းကို သွားအဖွီးသားနှင့်တွေ့ရ၏။ သန္တာဝင်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး သင်းကောင်မနဲ့အကြည်ဆိုက်ပြီး ရယ်လိုက်လာတယ် တွေ့မယ်ဟုကြိမ်းနေသည်။

သွားဖွီးကြီးတွေနှင့် သဘောကျလာသော ထိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့ကိုမမြင်ပါ။ နောက်မှမြင်ပြီး ရုပ်တွေပြန်တည်သွားကြ၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကိုလတ်တို့ရှိသောရိုင်းတွင် လာထိုင်

ကြ၏။ ရုပ်တည်နှင့်ကြည့်နေသော သန္တာဝင်းကို ကျော်စင်ထွန်းက ဟီးခနဲ ရယ်ပြသည်။

‘ဟီး...သန္တာ...ကိုယ့်ကိုလိုက်ရှာနေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်...နင်ကိုလိုက်ရှာနေတာ...လိမ်ချိုးမလို့’

သန္တာဝင်း၏အသံအနေအထားက ကျော်စင်ထွန်း၏ကိုယ်ကိုကျပွားစေသည်။ ရူးရူးရှူးရှူးနှင့်ဒေါသထွက်နေသော သန္တာဝင်းက ကျော်စင်ထွန်း၏ဗိုက်ခေါက်ထူထူကြီးကို လိမ်ဆွဲကာ...

‘လာခဲ့သေမှာ...နင်နဲ့စာရင်းရှင်းစရာရှိတယ်၊ အပြတ်ကိုရှင်းပစ်မယ်’

‘အား...တေပြီလို့’

ခေါ်သွားသောကြောင့် ငနဲမျက်နှာကြီးမဲ့လျှက်ပါသွား၏။

‘ဟဲ့...နင်တို့လူရှင်းတဲ့ဆီသွားကြနော်...အဟဲ’

‘သေမှာကျ ငမြေထိုး...ပြီးမှနင်နဲ့ထပ်တွေ့မယ်’

‘အံ့မယ်...နင်က တတ်နိုင်တယ်လား’

‘ဘာ’

‘အဲလေ...ငါကအပြေးသန်တော့ နင်လိုက်နိုင်ပါ့မလားလို့ ပြောပါတယ်’

နှစ်ယောက်သားအဝေးကိုရောက်သွားသည်အထိ ငြိမ်းချမ်းကလှမ်းစနေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သည် မြင်ကွင်းထဲကပျောက်သွားတော့မှ သုံးယောက်သားရယ်လိုက်ကြသည်။

‘နေပါဦး ငမြေထိုးရ... ဒီကောင်အဆိပ်တိက သန္တာမှသန္တာကနေ ဘယ်ကတခြားတစ်ယောက်ပြောင်းသွားတာတုန်း’

‘မင်းကို...ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ဟ...သန္တာပြောတာပေါ့...သူမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို ဟိုငနာကပ်နေတယ်ဆို’

ငြိမ်းချမ်းကမိန့်မိန့်ကြီးပြုံး၏။ ပြီးမှမှာထားသောအအေးကိုသောက် လိုက်ပြီး ပြောပြသည်။

‘ဒါကဒီလိုကွ...ဟိုကောင်အဆီပိတ်က ငါ့ကိုပြောတယ်... သန္တာ ကသူ့ကိုတကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာ သူသံသယဝင်နေတယ်တဲ့...သူကဘာ လုပ်သင့်လဲလို့ ငါ့ကိုမေးတယ်’

‘တောက်...ဒီကောင်ကွာ...ရည်းစားရှိတဲ့ကောင်က ရည်းစားမရှိ တဲ့ကောင်ကို ဆရာတင်ရတယ်လို့’

မဲ့ရွဲ၍ပြောသော ကိုလတ်စကားက သူ့ရင်ကိုထိ၏။

‘ဒါတော့ကွာ...ငါက...မင်းတို့ထက်စာရင် ပိုတော်တယ်လေ’

‘ဟွန်း...ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး...နော်...သက်ရယ်’

‘ဟုတ်ပါ့ ကိုလတ်ရယ်’

အတိုင်အဖောက်ညီနေသော အတွဲကိုကြည့်၍ အားကျသွားပြီး မိုးမြင့်သူကို သတိရသွား၏။ ပြီးမှ အတွေးထဲကနေ သူမကိုခဏဆွဲထုတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ငါလည်း...အဟဲ...မင်းသိတဲ့အတိုင်း...ဒါမျိုးဆိုလွတ် ဝါသနာ ပါတယ်လေ...မင်းတခြားကောင်မလေးနဲ့ဘာလိုလိုဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်း လွင့်... သူသဝန်တိုရင် တကယ်ချစ်လို့၊ အဲ...သဝန်မတိုရင် မချစ်လို့ပဲ ကွာ...ပြီးတော့...ငါ့သူ့ကို (Chemistry)ကန်တင်းဘက်နဲ့ရက်လောက် ခေါ်သွားလိုက်တာ...အခုမင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ’

‘အဟိ...ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ သားသတ်သမားနောက်ပါသွားတဲ့
ဝက်ကြီးလိုပဲ...ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့လေ’

သုံးယောက်သားပြုံးမိသွားကြ၏။ သက်သက်စံကပြောသည်။

‘နင်ဟယ်...သူများအတွဲကြား ကတုန်းကတိုက်နဲ့ဝဋ်လိုက်နေမယ်၊
ကြည့်လုပ်’

‘အခုလည်း...ဒီကောင်ဝဋ်ခံနေရတာပဲလေ’

ကိုလတ်၏စကားကြောင့်သူ့ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။ သက်သက်စံ
ကစပ်စုသည်။

‘ငမြေထိုး...နင်နဲ့ မိမိုးက...ဘယ်လိုလဲ’

‘ဒီလိုပါပဲ’

‘ဘာလဲဟ... မင်းစကားက’

ကိုလတ်၏အမေးကို သူမကြားယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ တကယ်
တမ်းတွင် သူ့အရှုံးသမားဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်သူမိမိုး
ဆီမှာဘာမှမမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သို့သော်မိမိုးမှလွဲ၍ တခြားတစ်ယောက်ကိုလဲ
သူချစ်၍မရခဲ့ပါ။

ငယ်ကချစ်အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာဆိုသလို (ဒါကတော့ပိုပြီ)သူထို
ကောင်မလေးကိုမမုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သူမကတော့ သူ့ကိုလိုတဲ့အခါ အမြဲခေါ်၏။
သူကလည်း တစ်ရက်တစ်ခေါက်လောက်မှ သူမဆီသွားဘဲမနေနိုင်ခဲ့ပါ။

‘ဒီလိုပါပဲဆိုတာ...ဒီအတိုင်းပဲလို့ပြောတာ’

‘နေပါဦး...နင်က သူ့ကိုဖွင့်မပြောဘူးလား’

သက်သက်စံကမေးတော့ သူကသက်ပြင်းကိုချ၍ ခေါင်းရမ်း
သည်။ ဖွင့်ပြောဖို့မရဲခဲ့သလို ဖွင့်ပြောချိန်တောင်မရလိုက်ဘဲ သူမချစ်သူရသွား

ခဲ့သည်။ ထိုချစ်သူနှင့်ချိန်းတိုင်းသူ့ကိုလာခေါ်ခဲ့ပေမယ့် သူမ၏ချစ်သူရောက်
မလာခဲ့ပါ။ ထိုသို့သောအဖြစ်များသည် အခေါက်ပေါင်းလဲမနည်းတော့ပါ။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇော်လတ်နှင့်ကြိုက်သွားသည်ဟုထင်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...နင်...သူ့ကိုဖွင့်ပြောသင့်တယ်...’

‘အေးပါဟာ... ကစ်နေ့နေ့တော့ဖြစ်လာမှာပါ’

‘အောင်သွယ်လိုရင် ပြောနော်...ငါနဲ့သန္တာတို့ ပြန်ကူညီမယ်...
ငါတို့တုန်းက နင်ကူညီထားခဲ့တာပဲ’

‘ဟာ...ရပါတယ်ဟာ...မလိုပါဘူး’

သူ့အသည်းအသန်ငြင်းသောကြောင့် သက်သက်စံပြုံးသွားပြီးမှ
ပြောသည်။

‘ဪ...ဒါနဲ့...ငါလိပ်ပုတို့နဲ့တွေ့သေးတယ်’

‘ဟင်...ဟုတ်လား...သူတို့အဆင်ပြေရဲ့လား’

ငြိမ်းချမ်းသိချင်စောနှင့်မေးသည်။ လိပ်ပုတို့အတွက်သည် ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီးချင်းမှာပင် ခိုးပြေးသွားကြသည်။

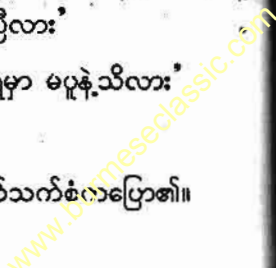
‘ကောင်းပါတယ်...အခုနှစ်ယောက်လုံးအလုပ်နဲ့ဟ... ရခါစတုန်း
ကတော့ ဒုက္ခရောက်တယ်တဲ့...အခု သုံးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ အခြေကျနေပါပြီ
တဲ့’

‘ဪ...ကောင်းပါရဲ့...မြန်မြန်အိမ်ထောင်ပြုတော့ မြန်မြန်အခြေ
ကျတာပေါ့...ဪ...ဒါနဲ့...ကလေးရောရပြီလား’

‘အေး...သမီးလေးဟဲ့...နင်မိန်းမမရမှာ မပူနဲ့သိလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူကနားမလည်သလိုမေးတော့ သက်သက်စံလာပြော၏။

‘ဪ...ဘာဖြစ်ရမလဲ...လိပ်ပုသီးကို ကျောက်ပျဉ်ထမ်းပြီး တော့စောင့်ရင် ရပြီလေ’

‘ဟာ...အကောင်းမှတ်လို့ဟာ’

ရှက်ကန်းကန်းဖြစ်သွားသောသူ့ကိုကြည့်၍ ကိုလတ်တို့အတွဲက ရယ်တော့သည်။

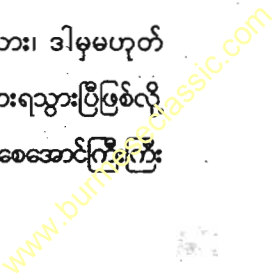

ဆောင်းညများ၏ အအေးဓာတ်သည် သူ့ရင်ထဲက အပူဓာတ်များ အားစုပ်ယူသွားစေရန် ဝန်တာသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင်လမ်းတစ်ဘက်ခြား ဤမိုးမြင့်သူတို့အိမ်သည် သူ၏အိမ်ကိုမခိုတရီနှင့်မျက်စောင်းထိုးနေ၏။

သူက ဂစ်တာကိုသံစဉ်မဲ့ခေါက်ရင်း အခုချိန်သူမဘာတွေများ တွေးနေမလဲ ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

သူမအတွေးသည် ချစ်သူဆီရောက်နေမည်လား ဒါမှမဟုတ်စာထဲ ပဲရောက်နေမလား၊ သေချာခြင်းမရှိသောအတွေးများသည် သူ့ရင်ကိုပိုရှုပ်စေ သည်။ သူ့အခန်းသည် ဝန်တာဘေးတွင်ဖြစ်ပြီး သူမသည်ဝန်တာတွင် စာထွက်ကျက်ခြင်းပိုများ၏။

သူမ သူ့အပေါ်အရင်အတိုင်း ရိုးသားနေဆဲပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရောင်ပြောင်းခဲ့ပြီလား၊ သေချာတာကတော့ သူမရည်းစားရသွားပြီဖြစ်လို့ သူ့အပေါ်ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ပါ။ သူကနေ့ သူမပြောင်းလဲစေအောင်ကြိုးစား

မားမားစွမ်းဆောင်ချက်ဘာမှမရှိပါ။ နောက်ထပ်သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူက သူမကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ပြောင်းလဲဖို့မရှိပါ။

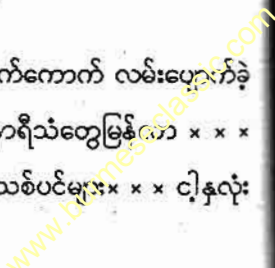
သူ့အတွေးတွေနှင့်အတူပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြုံးတိုင်းပျော်သည်မဟုတ်။ စိတ်ညစ်လည်းပြုံးသလို ပျော်လည်းပြုံးသည်။ သို့သော်စိတ်ညစ်သောအချိန် ကိုများသည်။ မီးမပိတ်သေးသော အခန်းထဲတွင် သူမစာကျက်နေခြင်းဖြစ် ပေမည်။ သူကစိတ်ခံစားမှုကိုဦးစားပေးသောကြောင့် စာမကျက်ပါ။ ဘယ် သောအခါမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိစာမကျက်။

လတစ်ခြမ်းနှင့်သာနေသောည၏ အေးမြခြင်းသည် သူ့ရှင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းစီးဆင်းနေ၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဆိုရန်အတွက် လက်ကွက် စခင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်သာယာသောညတွင် သူ၏သီချင်းသံတိုးတိုး ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။

‘အပြုံးတစ်ပွင့်ပေးရင် ပျော်ရွှင်မယ် x x x အချစ်တို့ရရင်သေပျော် တယ် x x x မင်းလေးကို x x x ငါ အသည်းထဲကနေချစ်တယ် x x x မင်းမျက်ဝန်းတွေကို ငါသိတယ် x x x အချစ်စိတ်များကိုလေဖုံးကွယ် x x x သူငယ်ချင်းလေးရယ် x x x ငါရူးရတော့မှာပဲ’

သူ့အသံသည် တမင်လုပ်ဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခံစားချက်တစ်ခုဖြင့် ဆိုသောကြောင့် အသက်ဝင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်အိပ်နေသောအိမ်တစ်ချို့ မီးများ ဖွင့်လာပြီး လမ်းထဲကခွေးတစ်ချို့ကဟောင်ကြ၏။ ဒါတောင်ကျယ်ကျယ် မဆိုသေး။

‘မင်းအပြုံးများနောက် x x x တကောက်ကောက် လမ်းပျောက်ခဲ့ ပြီပဲ x x x ပုံပြင်ဆန်ဆန်မြို့လေးမှာ x x x နာရီသံတွေမြန်လာ x x x ကြယ်ကြွနေဆဲကောင်းကင် x x x ရင်ခုန်နေတဲ့သစ်ပင်များ x x x ငါ့နှလုံး

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၈၉

သားလေးလဲ မင်းရှေ့ဦးထောက်လျက်ပါပဲ* * * နင်ပျော်သလိုသာ ကစားပါ
* * * ကျန်တာတွေကိုမေ့ထား* * * ကဗျာမဆန်တဲ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်
တည်း * * * နင်တစ်ယောက်တည်းပါ* * *

အသံကပိုမြင့်လာသောကြောင့် ခဲတစ်ချို့ အိမ်အမှီးပေါ်သို့ကျ၏။
ခွေးတွေကလည်းပိုဆူလာသောကြောင့် ပရိတ်သတ်၏အားပေးခြင်းကိုအပြည့်
အဝရသည်ဟု ယူဆရပေ၏။

သူကတော့ ဖီးလ်အပြည့်နှင့်တစ်ပုဒ်လုံးပြီးအောင်ဆိုနေ၏။ သီချင်း
တောင်မဆုံးသေး အောက်ထပ်မှမီးများဖြတ်ခနဲလင်းလာပြီးနောက် ဖအေဖြစ်
သူ၏ တဖျစ်တောက်တောက်အသံကိုကြားပြီး သူရပ်သွားသည်။ သူရပ်သွား
တော့မှ လမ်းထဲမှခွေးများအဟောင်ရပ်၍ အိမ်များမီးပြန်ပိတ်သွားကြသည်။

သို့သော်မိုးမြင့်သူအခန်းကတော့လင်းဆဲမို့ သူဖြူးလိုက်သည်။ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်သူ့အသံတချို့ လေထုကိုဖြတ်၍ သူမ၏နားထဲမှတဆင့်ရင်ထဲအထိ
ရောက်နိုင်သည်။ ရင်ထဲမှတဆင့် နှလုံးသားထဲသို့ရောက်သွားပါက ပိုကောင်း
ပေမည်။

သူ့အသံက ရင်ထဲရောက်မရောက်မသေချာပေမယ့် ဖအေဖြစ်သူ၏
မျက်နှာမာကြီးက ဝရန်တာတံခါးဝမှာပေါ်လာ၏။ တစ်လက်စတည်း အသံ
ဆိုးဆိုးကြီးက...

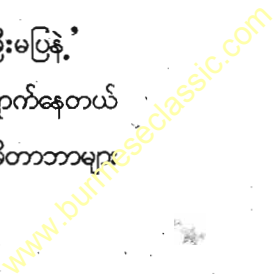
‘ဟေ့ကောင်...မင်းဘာလုပ်တာလဲကွ’

သူကဟီးခနဲသွားဖြီးပြသည်။

‘ဟေ့ကောင်...ငါနွားပွဲစားမဟုတ်ဘူးကွ...သွားဖြီးမပြနဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်အဖေရယ်... သားလည်းပွဲစားတန်းရောက်နေတယ်
လို့မပြောပါဘူး။ စာကျက်ရင်း ခေါင်းနောက်လာလို့ သီချင်းဆိုတာဘာများ

ဖြစ်လို့လဲဟင်’ ဖိုးလပြည့်စာပေ

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေး၍ ဖအေဖြစ်သူ ရုပ်ပိုမာသွား၏။

‘ဘာစာကျက်တာလဲ...ဟင်...သူများအိပ်ချိန်မှန်းမသိ ဘာမှ မသိ၊ အသံဆိုကြီးနဲ့လွတ်အော်နေတယ်... ဟော့ကောင်...မင်းစာကျက် တစ်လုံးတစ်လေတောင် မကြားရဘူး’

‘ကျက်ပါတယ် အဖေရယ်’

‘ဘာကျက်တာလဲ...ရုပ်ကမယားပူမိနေတဲ့ရုပ်၊ မင်းကျောင်းတ လို့စိတ်မပါရင်လည်း ကျောင်းထွက်ကွာ...ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ အလထ ဝဲ... မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့အကောင်’

ထိုမျှပြောဆိုဆုံးမနေတာတောင် အမှတ်မရှိပါ။

‘ထိုင်ဖြုန်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်၊ ကျောင်းတက် ခဲ့သွားရင်းလာရင်းဖြုန်းနေတာပါ၊ ကျောင်းတော့မထွက်ပါရစေနဲ့...အဟဲ- ကျောင်းထွက်မှ အဖေပြောသလို အလုပ်မရှိဘဲ...အဖေပိုက်ဆံအိမ်မှာထိ ဖြုန်းနေမိမှာ’

‘တော်ကွာ...တော်’

ဦးခင်ငြိမ်းလည်းပြောမနိုင်သော သားဖြစ်သူကိုစွေကြည့်ပြီးပေစေ တောင်းနဲ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွား၏။

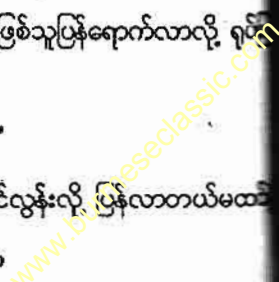
သားဖြစ်သူက မျက်နှာပြုံးသွားပြီး...

‘အရှုပ်ထုပ်တော့...ဟင်’

ပြောစကားတောင်မဆုံးသေး ဖအေဖြစ်သူပြန်ရောက်လာလို့ ရုပ်ပို တည်သွား၏။

‘အဖေ...ပြန်မအိပ်သေးဘူးလား’

‘အေး...အိပ်မှာ...မင်းကိုကြည့်ချင်လွန်းလို့ ပြန်လာတယ်မထင်ဘူး’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

...ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းထပ်ဆိုခဲ့ကြည့် မင်းကိုငါကိုယ်တိုင် ဝရန်တာက ကန်ချမယ်...ဒါပဲ'

သူက ဟိုဟာပဲ လို့မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာအိုလေးနှင့် ခေါင်းညိတ် လိုက်မှ ပေစောင်းစောင်းနှင့်အိမ်ပေါ်ထပ်ကပြန်ဆင်းသွား၏။ သူတယောသံ လိုချွဲချွဲနဲ့နဲ့ညည်းမိသည်။

'ဪ...ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝ ကြေကွဲတာတောင် အသံမထွက်ရဲဘူး'

+ + +

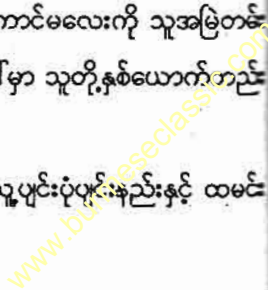
အခန်း(၇)

ကျောင်းဝန်းထဲရောက်သောအခါ မိုးမြင့်သူတို့ဘာသာတွဲဘက် ကန်တင်းထဲတွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုဖြစ် သည်။သူမကို ကန်တင်းထဲရောက်အောင်ပို့ပေးပြီးမှ သူကမြန်မာစာကန်တင် ဘက်သွားသည်။

အတန်းတက်ချင်စိတ်မရှိသောအခါများတွင်လည်း သူမတို့ရှိသော (Chemistry)ကန်တင်းသို့လာတတ်၏။ တက်ချင်စိတ်မရှိသောနေ့က ပိုများ ၏။ မှာထားသောအစားအစာများရောက်သောအခါ သူကသူမစားရန်အတွက် တူတစ်စုံကိုယူပေးသည်။ သူမက သူ၏အလိုက်သိမှုကို အပြုံးတစ်ချက်ဝင့်၍ တုံ့ပြန်ပြီး တူကိုယူကာ ဆီချက်ကိုစားသည်။

သူမစိတ်ထဲတွင်ဘယ်ကဲ့သို့ရှိမည်ကို သူမသိပါ။ သို့သော်သူ့စိတ် ထဲတွင် ပျော်ရွှင်နေသည်။ မိုးမြင့်သူဆိုသောကောင်မလေးကို သူအမြဲတမ်း ထိုင်ကြည့်ချင်၏။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆို ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း နေချင်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

နှစ်ယောက်တည်းသာရှိလို့ကတော့ သူ့ပျင်းပုံပျင်းနည်းနှင့် ထမင်း

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေးယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်

ငတ်သေနိုင်လေ၏။ ထို့ကြောင့်နှစ်ယောက်တည်းသောစိတ်ကူးကို သူမယဉ်ရဲ တော့ပါ။

‘ဟဲ့...ဘာကြည့်နေလဲ... စားလေ’

‘ဪ...အဟဲ...ပူသေးလားလို့ ခဏစောင့်နေတာ’

သူမကိုငေးကြည့်နေသော သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ဆီချက်ကိုစား သည်။ ဒါပေမဲ့...ကောင်မလေးကိုကြည့်ရတာလောက် အရသာမရှိပါ။ သို့သော် ကောင်မလေးကိုကြည့်ခြင်းသည် ဗိုက်မပြည့်ဘဲ ဆီချက်စားခြင်းက ဗိုက်ပြည့်၏။

နာခေါင်းနှင့်စားသော အစားအစာနှင့်ပါးစပ်ဖြင့်စားသော အစား အစာတွေ၏ ကွာဟချက်က ဗိုက်နှင့်ဆိုင်သည်။

သူမက အစားကိုလက်စံသတ်လိုက်ပြီး ဖျော်ရည်တစ်ခုကိုမှာကာ သူ့ကိုစကားပြောသည်။

‘ညက နင်ဆိုတဲ့သီချင်းကောင်းလိုက်တာဟယ်’

ထိုစကားကိုကြားပြီး သူဟင်းချိုသီးသွားတော့၏။

‘နင်ကသာကောင်းနေတာ... အဖေကတော့ဆက်ဆိုရင်အိမ်ပေါ်က ကန်ချမယ်ဆိုလို့ မနည်းတားထားရတယ်’

‘ဟယ်...တကယ်နားထောင်ကောင်းတာပါဟဲ့...သိလား... နင် ဆက်ကြိုးစားရင်ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘တကယ်’

ချစ်ရသောကောင်မလေး၏စကားက သူ့ဘဝကိုထန်းပင်ထိပ်ဖျား ချက်ချင်းရောက်စေသည်။ မျက်နှာကြီးချက်ချင်းပြုံးသွားသည်။ စားနေရင်း တန်းလန်းဆိုတော့ပြုံးတာနှင့်မတူဘဲ ပြောင်စားနေသလိုကြီးဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တယ်... နင်လည်းခဏခဏကြားမှာပါ။ တီးလုံးသံကို ငါတော့ ထုံတုံတုံ... ချပ်ချပ်ချပ် ပဲကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဆိုသံတွေက ဂရုဏာပါတယ်... ခဏခဏကြုံပါတယ်... တို့ဘုရားသွားရင် စောင်းတန်းအဝမှာ တွေ့တတ်တယ်လေ’

‘ဟင်’

‘တစ်ခါတစ်ခါ ရပ်ကွက်ထဲကလမ်းထဲအထိ ရောက်ရောက်လာတတ်ပါတယ်’

‘ဂျာ...’

ထန်းပင်ထိပ်ဖျားကနေကျ၏။ တော်တော်မြင့်မြင့်ကကျသောကြောင့် အကျနာပြီး မွဲသွားတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်... နင်လည်းဆက်ကြိုးစားရင် သူတို့နီးပါးဖြစ်မှာ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင့်အသံလည်းဂရုဏာပါတာပဲ’

‘တော်ဟာ... တော်... အစားအသောက်ပျက်တယ်၊ ငါလား... အဲဒီလိုလုပ်စားမှာ... ဝေးသေး’

သူက တဟိဟိနှင့်အူမြူးနေသောသူမကို မျက်စောင်းထိုး၏။

‘စားစား... နင့်အသံကောင်းလွန်းလို့ ဂုဏ်ပြုတာ’

‘တော်တော့နော်... နင်လုပ်မှပဲ ခူးနှစ်ဘက်ပါဖြတ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ’

‘ကောင်းသားပဲ... ဟိဟိ’

သူက တဟိဟိနှင့်ပျယ်နေသော ကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးနှင့်မျက်စောင်းထိုးနေသည်။

‘တကယ် ဖြတ်ရမှာလား’

‘ဖြတ်ပေါ့’

‘နင်ဖြတ်ခိုင်းတာနော်... အံမယ်...ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ ငါအတို
ဖြစ်သွားရင် နင်တစ်သက်လုံး ဝတ်ကြီးရောဝတ်ငယ်ပါပြုစုရမှာနော်’

‘မပြုစုသေး...သွားသေလိုက်လေ... ဟိုဘက်ခပ်ဝေးဝေးလေးမှာ
အမြီးလေးခေါက်သိမ်းပြီးတော့ပေါ့’

‘ငါ့ဘာသာသေတာပဲ...အမြီးမသိမ်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ’

သူက ခွေးဖြစ်မယ်အတူတူ ရွံမေး၍ သူမကရယ်၏။

‘မတော်လို့တက်နင်းမိရင် တအိုင်အိုင်နဲ့ထအော်နေမှာစိုးလို့ဟေ့...
နင့်အသံကအောင်တယ်မို့လား’

‘တော်... တိတ်... နင်ပြောတာ နင်ကျွေးတာနဲ့တောင် မတန်
ဘူး’

သူအနည်းငယ်တင်းသွားသောကြောင့် သူမမျက်နှာပြန်တည်သွား
သည်။ ခဏကြာသောအခါ မိုးမြင့်သူ၏သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာသော
ကြောင့် သူအတန်းတက်ရန် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူ့ရောက်သွားသောအခါ တင်ကိုလတ်နှင့်အဆီပိတ်ကိုအတွဲကိုယ်စီ
နှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ လေးယောက်သားငြိမ်သက်စွာရှိနေသောကြောင့် နည်း
နည်းတော့ထူးဆန်းသွား၏။

အရင်ကဆို သူတို့သည်လိုငြိမ်နေကြခြင်းမရှိဘဲ အငြင်းအခုန်တန်

ခုခုကို အမြဲလုပ်နေတတ်ကြသည်။ သူကထိုင်ခုံတစ်ခုမှာဝင်ထိုင်တော့ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

‘မင်းတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

‘စိတ်ညစ်နေကြတာလေ’

သန္တာဝင်း၏အဖြေက တို၏။ တုတ်၏။ ရှင်း၏။ သို့သော်သူက မရှင်းပါ။ ထို့ကြောင့်ထပ်မေးပြန်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်နေကြတာလဲဟင်’

‘စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ပေါ့ဟဲ့’

သက်သက်စံ၏အဖြေကလည်း ရှင်းသည်။ လင်းသည်။ ပြတ်သားသည်။

သို့သော်သူက ရှင်းလင်းပြတ်သားခြင်းမရှိသောကြောင့် ထပ်မေး၏။

‘အေးလေ... အဲဒီစိတ်ညစ်စရာတွေ ငါမှမသိတာ... ပြောပြမှငါသိမှာပေါ့ဟ’

လေးယောက်သား တစ်ထောင်ဖိုးသုံးထည်ရောင်းသော ဘောထုပ်သည်များ၏မျက်နှာထားကဲ့သို့သောမျက်နှာမာများနှင့်သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

‘မင်းက ဘာမို့ငါတို့ကပြောပြရမှာလဲ’

‘အေးလေ... စပ်စပ်စုစု’

ငါးခုနှင့်အဆီပိတ်တို့ဝိုင်းပြောကြတော့ သူကဟီးခနဲရယ်၍ မျက်နှာချိုသွေး၏။

ထိုနှစ်ခကောင်စိတ်တကယ်တို့လျှင် သူအရမ်းမစရဲပါ။

‘ငါကူညီလို့ရရင် ကူရအောင်လေ’

‘မကူညီနိုင်ပါဘူးကွာ... တကယ့်ကိုဆိုးဆိုးရွားရွားကိစ္စကြီးဟ...
တောက်...ဟိုကောင်ဇော်လတ်မကောင်းတာ’

‘ဪ... သိပြီ... ဒီကောင်က မင်းတို့ကောင်မလေးတွေကို
ရည်းစားစကားပြောသွားလို့လား’

မေးပြီးသူကပြေးဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် ငါးခုနှင့်အဆီပိတ်က စိတ်
မဆိုးပါ။ ထို့ပြင်...

‘အေး...ရည်းစားစကားပြောလည်း ကောင်းသေးတယ်၊ပြန်ကြိုက်
တော့ ငါတို့သက်သာတာပေါ့’

‘ဘာ’

ငါးခုစကားက သက်သက်စံ၏အသံကို ကျယ်စေခြင်းနှင့်အတူ
မျက်လုံးပေါ်ပြူးပြီးသကာလ လက်ကငါးခု၏ခိုက်ကိုဆွဲလိမ်၏။ ထိုအခါ
ပါးစပ်ပြဲနှင့်အတူ မျက်လုံးပြူးသူကငါးခုဖြစ်ပြီး ရှင်းပြရ၏။

‘နားငြီးသက်သာတာကို ပြောတာပါဟ... နာတယ်... လွတ်ပါ
ဟာ...ကျွတ်...ကျွတ်...သန်လိုက်တဲ့လက်’

‘ဟွန်း...သေမယ်’

အဆီပိတ်က ငါးခုတို့အတွဲကိုမျက်စောင်းချိတ်ပြီး သူ့ကိုပြောပြ၏။
ပါးစပ်နှင့်ပြောပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောလည်းပြော
ပြလည်းပြ၏။

‘ဒီလိုကွ...ဟိုကောင်ဇော်လတ် မနေ့က ကန်ဘောင်ပေါ်ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတယ်။ ငါတို့နှစ်တွဲကို တွေ့သွားတယ်’

‘ဟုတ်လား... ဒီကောင် လှိုင်သာယာ (G.T.C) ကျောင်းကနေ
ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာလဲ’

‘ဟ...ကောင်မလေးနဲ့ပါဆိုမှ ဒီရောက်လာတာ ဘာဆန်းလဲဒါမ
မဲ့...တခြားနေရာမှာလည်း အဲ့ဒီယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့အတွဲတွေ အမြဲတွေ့
တယ်။ စိန်ဂေဟာပဲသွားသွား...ဂမုန်းပွင့်ပဲရောက်ရောက်’

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်... သူတို့အတော်ပိုက်ဆံပေါတယ်နော့...
အဲဗားရှောပင်းထွက်နေကြတယ်’

‘ဘယ်ကလာ...မင်း အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ၊သူတို့က (window
shopping) ထွက်ကြတာဟ’

‘ဟင်... ဘာလဲ window shopping’

‘ဪ...ဘာမှမဝယ်ဘဲ စင်တာထဲလိုက်သွားနေတာကို (win-
dow shopping) လို့ခေါ်တယ်’

သူကယောင်တောင်တောင်နှင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ...

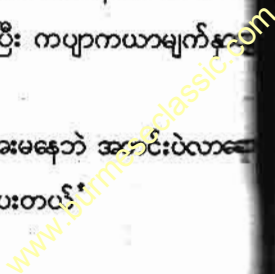
‘နေပါဦး...သူတို့ (window shopping) ထွက်တာနဲ့မင်းတို့
စိတ်ညစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်းဟ’

အူလည်လည်နှင့်ပြောသည်။ သည်တော့မှ ငါးခုက အဆိပိတ်တို့
မျက်စောင်းထိုး၍ ဝင်ရှင်း၏။

‘ဒီကောင် မအူမလည်နဲ့လျှောက်ပြောတာကို မင်းဘယ်နားလည်
မလဲ...ဒီလိုကွ’

ဟိုလိုကွလို့ သူကလိုက်မပြောဘဲ သက်သက်စံ၏အအေးပူလင်းတို့
ယူသောက်ရင်းနားထောင်၏။ ပိုက်ဆံကုန်သက်သာတာနောက် လောလော
ဆယ် သက်သက်စံ၏မျက်စောင်းထိုးခြင်းခံရပြီး ကပျာကယာမျက်နှာ
လိုက်ရသည်။

‘ဒီကောင်ကငါတို့ကိုမြင်တော့အေးအေးမနော့ဘဲ အောင်းပဲလာ
တယ်။ သူ့ကောင်မလေးနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးတယ်’

‘ဟင်... သူက မိမိုးနဲ့ကြိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့’

ငါးခုက မျက်စောင်းထိုး၏။

‘မင်းဘာသာလိုက်မေးကွာ...ငါတို့အခုလိုချစ်နေကြတာကို အိမ်က မသိဘူးလေ...ကျောင်းမပြီးဘဲ ရည်းစားထားရင် ကျောင်းထုတ်မယ်လို့ ပြောထားတာကို’

‘မင်းအဖေကလား’

သူကမေးတော့ ငါးခုကသက်သက်စံကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

‘ဟင့်အင်း...သူ့အဖေက’

‘ဟ...ဒါဖြင့် အနေသာကြီးပဲ သူထွက်ရတာ မင်းထွက်ရတာမှ မဟုတ်တာ...ဘာဖြစ်လဲ...ကျောင်းသူတွေပေါမုပေါ့’

‘အေးကွ... ကောင်းသားပဲ’

‘ဘာပြောတယ်’

သက်သက်စံအသံက ငါးခု၏အပြုံးကိုမဲ့သွားစေ၏။

‘အဲ...မကောင်းဘူးကွ...မကောင်းဘူး... သန္တာဝင်းလည်းဒီလို ပဲ...မပြောပါနဲ့လို့ အတန်တန်တားတဲ့ကြားက ဇော်လတ်က သက်သက်စံ အဖေနဲ့သန္တာဝင်းအဖေကို သွားချွန်တယ်လေ’

‘ဪ...ခါးနဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း...ချွန်စက်နဲ့... ဟာ...ဟော့ကောင်...စိတ်တိုလာပြီ ကွနော်...ဒီမှာစိတ်ပျက်ရတဲ့ကြားထဲ’

စိတ်ဆိုးသွားလို့ သူကချောရပြန်၏။

‘သယ်ချင်းကလည်းကွာ...အဟဲ...စိတ်ညစ်ပြေအောင် စတာပါ ...ဆက်ပြော...ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒီကောင်က ငချန်...အလကားနေချန်စရာမရှိ...မရှိရှိတာချန်နေ
တဲ့အကောင်...သူ့ကြောင့် ငါတို့ဘဝလေးတွေ ဝေးရတော့မယ်နဲ့တူပါတယ်
ကွာ’

ပြောရင်းမျက်နှာလေးအိုသွားသောငါးခုကို သူသနားသွားသည်။
ဇော်လတ်နှင့် သန္တာဝင်း၊ သက်သက်စံတို့က တစ်ရပ်ကွက်တည်းဖြစ်ပြီး
ငြိမ်းချမ်းတို့သုံးယောက်က တစ်နေရာဖြစ်သည်။

ဇော်လတ်က (G.T.C) တက်နေသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ
တွေ့ရပြီး ထိုတွေ့ရသော တစ်ခါတစ်ရံသည် ငါးခုတို့အတွက် ဆိုးကျိုးဖြစ်
သွားတော့၏။ ဇော်လတ်ကလည်း အစအနောက်အတော်သန်ပေ၏။

‘ဘာလဲ...အခု...ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းဆင်
မထားတော့ဘူးတဲ့လား’

‘ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူးကွ’

မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသောကြောင့် သူကစိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်မျှင်
စောင်းထိုးမှ သက်သက်စံကပြောသည်။

‘မနေ့က ငါ့အမေကပြောတယ်...ဆူတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊သင်
တဲ့...နင်တို့က သီးချိန်တန် သီးတာတော့ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့...ပွင့်ခို
မတန်သေးလို့ မပွင့်ချင်နဲ့ဦးတဲ့’

‘ဟင်...နင်တို့က ပွင့်နေကြပြီမို့လား’

‘ဘာ’

‘အဲလေ...အဟဲ...နင်တို့အရွယ်က ဟိုလေ...ပန်းတွေလို့ခွင့်မခံ
ဆိုလည်း ပွင့်လို့ရနေပါပြီလို့ ပြောပါတယ်’

‘တော်သေးတာပေါ့...ဟွန်’

သန္တာဝင်းအော်လိုက်သောကြောင့် သူ့မျက်နှာဝယ်နှင့်အတင်းရှင်းရ
ပြီး သက်သက်စံက မျက်စောင်းထိုး၏။ သန္တာဝင်းကဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အပေးခေါ်တွေ့ပါဆို
လို့ စိတ်ညစ်နေတာဟဲ့’

‘ဪ...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...ငါ့ရောပဲ’

သူကပြောင်ချော်ချော်မေးသောကြောင့် သက်သက်စံလည်း ပါမစ်
မရသေးကြောင်း ဝင်ကြော်ငြာ၏။

‘ဒါစိတ်ညစ်စရာလားကွ... မင်းတို့ တရားဝင်ပါမစ်ရဖို့အခွင့်
အရေးပဲဟာကို...သွားတွေ့ကြပေါ့ဟ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ...ဒါပေမဲ့...အဟီး...တွေ့ရမှာခပ်လန့်လန့်
ပဲ...ပြီးတော့...တရားဝင်လည်း မဖြစ်ချင်သေးဘူး’

ငါးခု၏အပြောကို သူကမေးသည်။

‘ဘာလို့လဲ’

‘အဟီး...အသစ်ရှာဖို့ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုကွ’

‘ဘာပြောတယ်’

သက်သက်စံမျက်ပျိုးနှင့်အော်သောကြောင့်...

‘အဲလေ...တရားဝင်သွားတော့... အဟီး...ကောင်းတာပေါ့လို့
...ဒါပေမဲ့...အဲ့ဒီလိုတရားဝင်ပါမလားလို့ပါ’

စကားပြင်ပြောလိုက်သောကြောင့် သက်သက်စံလက်က လေထဲ
တွင်ရပ်သွားပြီး သူကအားပေး၏။

‘ဘာဖြစ်လဲကွာ...သွားတွေ့...အံမယ်...ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို
သွားတယ်...ငါ့ကိုမခေါ်လို့’

‘ဟာ...ဒါဆိုအတော်ပဲ... ငါ့အစားသွားပေးပါလား သူငယ်ချင်း
ရယ် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး...အဟီး’

အဆိပ်တံကသူ့ကိုအားကိုးတကြီးပြောပြီး သန္တာဝင်းကပေပေလေး
ကြည့်နေ၏။ သူမစိတ်ထဲတွင် အဆိပ်တံကိုပဲပေးတွေ့ရမလား ငြိမ်းချမ်းကို
ပဲပေးတွေ့ရမလား တွေးနေ၏။

‘ရတယ်လေ...ဒါဆို သန္တာ ငါ့ဘေးကိုလာ’

‘ဘာကွ’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ငါနဲ့မဆိုင်ဘဲ သွားမတွေ့ချင်ပါဘူး၊ အဲဒါ
ကြောင့်ငါနဲ့ဆိုင်ရအောင်...သန္တာရယ်...လာပါဟယ်’

‘သေနာ...ငမြေ့ထိုး...နင်တော်တော်ပခုံးကောင်းတယ်ပေါ့’

‘ဟင်...နင်တို့က ဒီအခြေအနေထိတော ...’

‘ပေါက်ကရမပြောနဲ့... နင့်ကိုအထမ်းနဲ့မုန့်ဟင်းခါးလှည့်ရောင်း
ခိုင်းမှာဟဲ့...သိပြီလား’

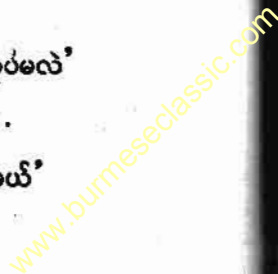
‘အံ့မယ်ကြီး...လုပ်လည်းလုပ်ရဦးမယ်... အလုပ်ကိုပြောပါတယ်၊
ဒီကြားထဲကျွေးဖို့လည်း လုပ်ရဦးမယ်...အလုပ်ကိုပဲပြောတာပါ... နေ
တော့... မဆိုင်တော့ဘူး...တော်ပြီ မဆိုင်ချင်တော့ဘူး’

သူ့ရဲ့မဲ့၍ပြောသောကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။လူငယ်ဘဝ
သည် စိတ်ညစ်စရာများကို ရယ်စေသည်။ ပျော်စရာများကိုလည်း စိတ်ညစ်
စေ၏။

‘ဟဲ့...ရယ်မနေကြနဲ့ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

သက်သက်စံအမေးကြောင့် သန္တာက...

‘ဗေဒင်လေး ဘာလေးမေးရင်ကောင်းမယ်’

ဟု မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့်ပြော၏။ မှန်တာမမှန်တာခဏထားလို့
ဗေဒင်သည် ဟောတုန်းခဏ စိတ်ကိုကြည်လင်စေ၏။ နောက်...ဟောတုန်း
ခဏစိတ်ကို ညစ်စေ၏။ သို့သော်...ယတြာချေလျှင် စိတ်ညစ်တာများ
ပျောက်ကုန်၏။ သူကပြုံးလိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမည်မသိသော သူငယ်ချင်းများ
အတွက် အကြံထုတ်သည်။

အတော်ကြာပြီးနောက် ထမင်းအိုးနှစ်လုံးကျက်ခန့်အကြာတွင် သူ
က အားရဝမ်းသာပြော၏။

‘ဟာ...အကြံရပြီ...မင်းတို့ဗေဒင်မေးရင် ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ မင်း
တို့သိချင်တာက...ဘာလဲ’

လေးယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ကို
ပြန်ပြုံးကြည့်ကြ၏။

‘ဟိုလေ...ဖျက်မှာလား မဖျက်ဘူးလား’

‘နင်ကလည်း...အဖျက်ရှိမရှိ လုပ်ပါဟဲ့’

‘အေး...အဲ့ဒါ...သိချင်တာ’

အားကိုးတကြီးပြောကြ၍ သူကဗေဒင်ဆရာလိုပြုံး၏။ ဗေဒင်မေးခံ
ရတော့မှာမို့ ပြုံးခြင်းဖြစ်ပေမည်။

‘အဟမ်း’

ဗေဒင်ဆရာလို ချောင်းဟန်ပြီး...

‘ဒါပေမဲ့...ယုံကြည်မှဖြစ်မှာနော်...သားတို့သမီးတို့... အဲလေ
...မင်းတို့ယုံကြည်ကြလား’

ဗေဒင်ဆရာလို ဈေးခေါ်သောကြောင့်...

‘အင်း...ယုံကြည်တာပေါ့’

ဗေဒင်မေးသူတွေလို ယုံလိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်သူက ဗေဒင်ဆရာ
လိုမိန့်မိန့်ကြီးပြီးသည်။

‘အိမ်း...ဒါဆို ဒီလိုလုပ်...ဗေဒင်ဟောဖို့အတွက် ဟိုကောင်အဆီ
ပိတ်...ဖဲတစ်ထုပ်ပြေးဝယ်လေ’

‘ဟေ’

ဒါကဗေဒင်ဆရာလုပ်နေကျ အလုပ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

+ + +

ဒုက္ခလွတ်မြောက်

၆၁၀

... နှစ်နှစ်မှလျော့ကျပြန်... မိလိခိန်
... နှစ်နှစ်မှလျော့ကျပြန်... မိလိခိန်
... နှစ်နှစ်မှလျော့ကျပြန်... မိလိခိန်

... မိလိခိန်... မိလိခိန်... မိလိခိန်
... မိလိခိန်... မိလိခိန်... မိလိခိန်
... မိလိခိန်... မိလိခိန်... မိလိခိန်

အခန်း(၈)

သူကဖဲထုပ်အသစ်ကို ဂျီကာတွေထုတ်ပြီးကုလားဖန်ထိုး၏။ ဒါပေ
မဲ့ တကယ်ထိုးတာသူဖြစ်ပြီး ကုလားကြီးမဟုတ်ပါ။ ကျန်လေးယောက်က
သူ့ကိုပြူးပြူးလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်၏။

‘ကဲ...စမယ်’

သူရုပ်တည်တည်နှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ငါးခု
တို့ကလန့်သွားကြ၏။ ပြီးမှ အဆီပိတ်က မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ဟေ့ကောင်...မင်း...ငါတို့ကိုနောက်နေတာလားကွဟေ’

‘ဟွန်း...ဘာများနောက်လိုလဲ’

သူကပြူးပြူးလေးပြန်ကြည့်တော့ ငါးခုကလည်းဟောက်၏။

‘မင်းကွာ...လူမြင်ကွင်းမှာ ဆော့စရာလား...လာ...ဟိုချုံတွေ
ဘက်သွားကြမယ်...အဲလေ...မင်းဘာသဘောလဲကွ’

‘ဪ... မင်းတို့က ငါ့ကိုတလွဲတွေးကြတာကို... ဒါဖဲရိုက်ဖို့
မဟုတ်ဘူး...ဗေဒင်တွက်မလို့...ပြောရမယ်ဆို ဖဲဗေဒင်ပေါ့ကွာ’

အားလုံးကသူ့ကို တေးတေးလေးတွေဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ သက်သက်

စံကမဲ့ရွဲပြော၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

‘နင်ဟယ်... ကြံကြံရယ်မှဖန်ဖန်... ငါကြားဖူးတာ စာကလေး
ဗေဒင်တို့၊ ကြွေအံဗေဒင်တို့၊ အမွှေးတိုင်ဗေဒင်တို့ပဲကြားဖူးပါတယ်။ နင့်က
မှပဲ ဖဲဗေဒင်တဲ့’

‘အေးလေ...ပေါက်ပေါက်ရယ်မှ ရှာတတ်တယ်...သင်းအဲ့သလို
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေပဲ တတ်တတ်လွန်းတယ်’

‘သန္တာဝင်းကလည်း ဝင်ချီးမွမ်း၏။ သူက မဲ့ခါမဲ့ခါနှင့် ပြန်ရန်တွေ
၏။

‘ဟဲ့...နင်တို့မှ နဲ့တာ...အတာ...ထူတာ...ပိန်းတာ...ဒါ နယ်
နယ်ရရဗေဒင်များ မှတ်နေလား၊ လူတိုင်းမတတ်ဘူး။ ငါတောင် ဆရာကြီး
မင်းသိခံတပည့်တစ်ယောက်ဆီက ညာယူ...အဲလေ...သင်ထားရတာ’

‘ဟုတ်ရဲ့လား...ငမြေ့ထိုးရယ်’

သူ ငါးခု၏မယုံသင်္ကာအမေးကြောင့် တင်းသွား၏။

‘မယုံရင် မဟောဘူးကွာ... သူတို့အတွက်လည်း လုပ်ပေးရသေး
တယ် လူကိုမယုံသလိုနဲ့...မယုံရင်လည်း မဟောဘူး’

သူကောက်ခါငင်ခါနှင့်ထလိုက်သောကြောင့် လေးယောက်သာ
မျက်ကလဲဆံပြာနှင့်ဝင်ဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းကြသည်။

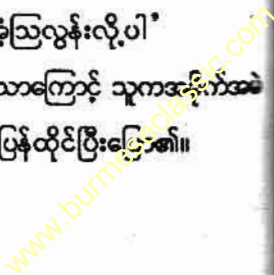
ဒါကလည်း ဗေဒင်ဆရာဖိန့်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ဟောပါကွာ... ယုံပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်...ငါတို့က အံ့ဩလွန်းလို့ပါ’

မျက်နှာဝသေလေးတွေနှင့်ဝိုင်းပြောကြသောကြောင့် သူကအနိုးကံအမဲ
လေးတွေမို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မျက်နှာပေးနှင့်ပြန်ထိုင်ပြီးပြော၏။

‘ဒါဆို...ဘယ်သူအရင်မေးမှာလဲ’

‘ငါ...ငါ’

လေးယောက်လုံးကပြူးကပြဲလက်ထောင်သောကြောင့် သူကရုပ်
တည်နှင့်လက်ကာပြု၏။

‘ဒါက အကုန်မေးဖို့မလိုဘူး။ တစ်ခါမေးရင် ချစ်သူနှစ်ယောက်
အတွက်ပဲ ဆိုလိုတာက...တစ်တွဲကို တစ်ခါပဲမေးရတာ’

‘ဪ...အဲဒီလိုလား...ဒါဆို...သက်မေးမယ်နော် ကိုလတ်...
နော်’

‘အင်း...သက်သဘော... သက်သဘော’

အရေးထဲရောက်မှအရာပေါ်သော ထိုစုံတွဲကို သူတို့သုံးယောက်က
မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြသည်။

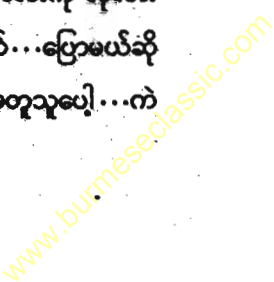
‘ကဲ...မိသက် နင်ဒီဖဲထုပ်ကိုမချိုးခင် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဖဲစေဒင်
ကိုယုံကြည်ကြောင်းဆုတောင်းပြီးမှချိုး’

ထို့ကြောင့်သက်သက်စံက ပတစ်ပတစ်နှင့်ပြော၍ဖဲထုပ်ကိုခလယ်မှ
ချိုး၏။

‘ဒီနည်းက လွယ်လည်းလွယ်တယ်၊ မှန်လည်းမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
နှင့်ကိုလုပ်ခိုင်းရင် ကြာမှာစိုးလို့ ငါ့ဘာသာပဲလုပ်တော့မယ်။ (၁)ကနေ(ကင်း)
အထိစီရမှာ’

အားလုံးစိတ်ဝင်စားစားနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

‘ဟော စပိတ်တစ်...အင်း...စပိတ်က ယောက်ျားလေးကိုကိုယ်
စားပြုတယ်၊ (၂)ကညှင်း...ညှင်းကကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးကို လိုလား
သူ၊ ဟတ်(ထ်)က ကောင်မလေး၊ ဒိုင်းမွန်းကတော့ အဖျက်...ပြောမယ်ဆို
...ညှင်းက မင်းတို့ကိုသဘောတူသူ၊ ဒိုင်းမွန်းက သဘောမတူသူပေါ့...ကဲ
...ပြောရတာ အာခြောက်လိုက်တာ’

သူ့လက်က ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်နေပြီး၊ ပါးစပ်ကရေပက်မဝင်ပြော
နေ၏။ အဆီပိတ်က ရေနှေးတစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။

‘ရော...သယ်ချင်း...ရေနှေးသောက်’

‘ဘာကွ...ရေနှေးမရဘူး...အအေးမှာပေး’

‘ဟင်...အဲလိုကြီးလား’

‘အေး’

အဆီပိတ်ကမဲ့ရွဲ၍ အအေးတစ်လုံးမှာ၏။ သူကလိုချင်သောဂဏန်း
ကိုစီလိုက်၊ သက်သက်စံကိုချိုးခိုင်းလိုက် ကုလားဖန်ထိုးလိုက်နှင့် အလုပ်ခွပ်
နေတော့၏။

‘ဟော...ရပြီ...အင်း’

အအေးတစ်လုံးလည်းကုန်ရော (၁)မှ(ကင်း)အထိ စီ၍ပြီး၏။ ဖဲချပ်
များကို တစ်ခြမ်းဖော်၍စီထားသည်။

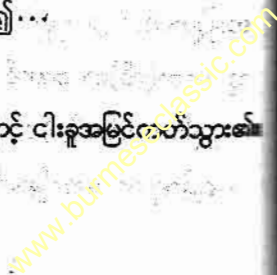
(A)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(J)	(Q)	(K)
စပိတ်	ညှင်း	ဟတ်	ဟတ်	စပိတ်	ညှင်း	ဆောင့်	ဟတ်	ညှင်း	စပိတ်	ဆောင့်	ဟတ်	ဟင်

ဒါပေမဲ့ သူတို့ကနားမလည်သောကြောင့် ငြိမ်းချမ်းကိုဝိုင်းကြည့်ကြ
သည်။ သူကဟီးခနဲရယ်၍ ငါးခုကိုကြည့်ပြီး ဒီငနာကိုချောက်ချစရာတွေ
ပြီဟုတွေးလိုက်၏။ ပြီးမှ...မျက်နှာပိုးသတ်၍...

‘အဟမ်း...ဟမ်း’

သူကဗေဒင်ဆရာချောင်းဆိုးသောကြောင့် ငါးခုအမြင်ကဟ်သွား၏။

‘သက်သက်စံ နင်ကံဆိုးတာပဲ’

‘ဟင်...ဘာတွေ့လို့လဲဟင်’

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်မေးသော သက်သက်စံကို သူကရုပ်တည်နှင့် ပြော၏။ ရယ်၍ပြောလျှင် မယုံနိုင်ပေ။

‘ဖဲချပ်တွေ...အဲလေး...နှင့်လိုက်ရောက်ကြည့် စိတ်ဖဲဘယ်နှစ်ချပ် တွေ့လဲ...အဲဒီစိတ်က ငါးခုကိုယ်စားပြု’

‘အင်း...သုံးချပ်ပဲတွေ့တယ်’

‘အဲဒါပဲ...နောက်ပြီး နင့်ကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ ဟတ်(ထ်)ဖဲကဘယ်နှစ် ချပ်လဲ’

‘ငါးချပ်...အဲဒါနဲ့ ငါကဘာလို့ကံဆိုးဓာတ်လဲဟင်’

သူက ငါးခုကိုမချီမချင်နှင့်ကြည့်သောကြောင့် သက်သက်စံလည်း ဘာရယ်မသိဘဲကြည့်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးခုလည် ကျန်လေးယောက်၏ အကြည့်ဒဏ်ကြောင့် ခစ်ခနဲ ရုက်ပြုံးပြုံး၏။

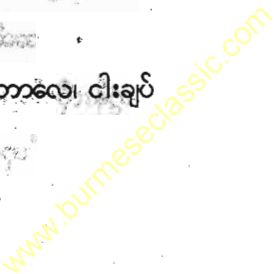
‘နင်မသိလို့ပါ...ငါပြောပြမယ် ဒီဖဲချပ်တွေက နင်တို့ရဲ့ခံစားမှုနဲ့ တိုက်ရိုက်အချိုးကျတယ်။ ငါမေးမယ်...နင်နဲ့သူတရားဝင်ဖြစ်ဖို့ နင့်စိတ်ထဲ မှာရာနှုန်းပြည့်...အင်း...ခွန်နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက် လိုလားနေတယ် မို့လား’

‘အဟင်း...အင်း’

သူမရှက်ဝဲဝဲနှင့်ငါးခုကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ငါးခုကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်၏။

‘နင်က ဘယ်လိုသိလဲ’

‘ဟာ...ဒီမှာ...ဖဲချပ်တွေက နင့်ဆန္ဒကိုဖော်ပြနေတာလေ။ ငါးချပ် ဆိုတာ နင့်ဘက်လိုလားမှုက ကောင်းတယ်ဟ’

‘အင်း...မှန်တယ်သီလား...ဟင်း ဟင်း’

‘ဒါပေမဲ့... ငါးခူက နင့်လောက်တရားဝင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး’

‘ဘာ...နင်...တကယ် ပြောနေတာလား’

ရှက်ရှက်နှင့် ကြည်နူးနေသော သက်သက်စံမျက်နှာသည် သူ့ပြော
သောနောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် မာသွားပြီး၊ ငါးခူမျက်နှာပျက်သွားသည်။
သူကကြုံတုန်း ချွန်တော့သည်။

‘ဒီမှာ...စပိတ်ဖဲသုံးချပ်က ဒီကောင့်ဆန္ဒကိုဖော်ပြနေတယ်လေ...
ဒီကောင်က နင်နဲ့တရားဝင်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဆန္ဒသိပ်မရှိဘူး...ဒါအမှန်ပဲ...
မယုံရင် သူ့ကိုမေးကြည့်’

‘ကြည့်စမ်း...ကိုလတ်’

‘ဗျာ’ စိလ

သက်သက်စံမျက်နှာတော်တော်မာသောကြောင့် ငါးခူ၏အသံသည်
အတော်ညောင်နာနာဖြစ်နေပြီး မျက်နှာကလည်း အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အစိုး
အိုလို အိုနေ၏။

‘သူပြောတာ ဟုတ်လား... မလိမ်နဲ့နော်’

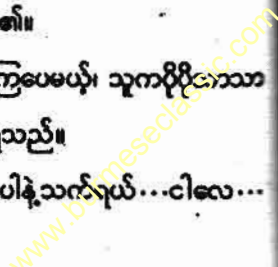
‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဟုတ်တယ်’

‘ဘာ...နင်’

သက်သက်စံမျက်နှာသည် ရှစ်ခေါက်ကျိုးနေရာမှ တစ်ဆတိုး၍
ဆယ့်ခြောက်ခေါက်လောက်ကျိုးပြီး အံကြိတ်၏။

အဆီပိတ်တို့နှစ်ယောက်က တည်နေကြပေမယ့်၊ သူကပိုပိုဘာသာ
တွန်းလိုက်ရသောကြောင့် မနည်းတည်ထားရသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့သက်ရယ်...ငါလေ...’

ချစ်သူတို့၏ နယ်ပြေရိယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၁၁

သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတာ၊ ဒါပေမဲ့...သက်
သက်သဘောပါပဲ

အသံနာနာလေးနှင့်တောင်းပန်ပေမယ့် သက်သက်စံတစ်ဘက်လှည့်
ပြီးကောက်နေ၏။ သူကခွီးခနဲရယ်၍မေး၏။

‘ကဲ...ကဲ...ဆက်ပြောရမှာလား...ရပ်ထားရမှာလား’

‘ဆက်ပြောဟာ’

သက်သက်စံက ငါးခုကိုမမြင်လေဟန်နှင့် ပြောသောကြောင့်သူက
ဆက်ရှင်းရသည်။

‘ညှင်းက သုံးချပ်...ထောင့်(ခိုင်းမွန်း)က နှစ်ချပ်ဆိုတော့ နင်တို့ကို
လိုလားတဲ့ဘက်ကို မဆိုသလောက်လေး အလေးသာနေတယ်။ ဒီတော့...
သက်သက်စံ’

‘ရှင်...အဲ...ဟင်’

အသံထိန်က ကောင်းလွန်းတော့ ယောင်၍ရှင်ပြီးမှ ပုံမှန်အတိုင်းဟင်
ဖြစ်သွားသည်။ သူကပိုင်နိုင်သော ဗေဒင်ဆရာဟန်နှင့်...

‘လိုလားတဲ့ဘက် အလေးသာနေတုန်း ခေါ်တွေ့ပေးလိုက်ဟာ၊ဒါ
လက်ရှိအချိန်ကိုပြောတာနော်... အရမ်းလွန်သွားလို့ ပြန်မေးတဲ့အခါ မလိုတဲ့
အပျက်ကများနေရင် ပိုဆိုးပြီ’

သူ၏အထောင်က သက်သက်စံကို ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားစေပြီး
ငါးခုမျက်နှာကို မှဲသွားစေ၏။ ထို့ကြောင့်...

‘ကိုလတ်...နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာလား’

‘အင်း’

‘ဒါဆို...ညနေအိမ်ပြန်ရင် အဖေ့ကိုပြောထားမယ်၊ မနက်ဖြန်အိမ်ကို
ကိုးနာရီအရောက်လာခဲ့...ဒါပဲ’

တစ်ချက်လွတ်အမိန့်က ကိုလတ်ခေါင်းကို အလိုလိုပုတ်သင်ညှိ
အပျိုတွေ့သကဲ့သို့ ညိတ်စေသည်။ အခုမှ အလိုကျဟန်နှင့်သက်သက်စံက
သက်ပြင်းကိုချသည်။ သန္တာဝင်းက စိတ်မရှည်စွာပြော၏။

‘ဟဲ့...ငမ္ဘေထိုး...သူတို့ပြီးပြီဆို ငါတို့ကိုဆက်ဟောလေ’
‘ဟုတ်တယ်ဟေ့ကောင်...မင်းကိုအအေးတိုက်တာ ငါနော်’
‘အေးပါကွာ...အေးပါ’

သူကဖဲကိုကုလားဖန်ထိုး၍သန္တာဝင်းကိုဆုတောင်းပြီး ချီးခိုင်းသည်။
ထို့နောက် အစဉ်လိုက်စီပြန်သည်။ ဖဲကုန်၍ စီနီယာမကျသောအခါထပ်မွေ့၍
ထပ်ချီးခိုင်းပြန်၏။ ကျန်လေးယောက်က စိတ်ဝင်တစားဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

သန္တာဝင်းကရင်ခွန်နေပြီး အဆီပိတ်ကမျက်လုံးနဂိုမှူးကိုအတင်းပြု
ထားသည်။ သူကမဲ့ရွဲ၍သည်းသည်။

‘ဟူး...အအေးတစ်လုံးနဲ့တောင် မကာမိဘူး’

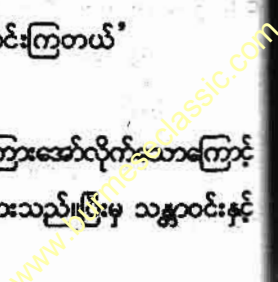
အအေးတစ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းမျှင်းသောက်သလောက်အချိန်ကြာပြီး
နောက်စီ၍ပြီးသွား၏။

(A)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(J)	(Q)	(K)
ဟတ်	ညှင်း	စိတ်	ထောင့်	စိတ်	စိတ်	ဟတ်	ထောင့်	ညှင်း	ညှင်း	ဟတ်	ညှင်း	ညှင်း

‘ဟား...မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကောင်းကြတယ်’

‘ဟဲ့’

သူ့အလန်နှစ်ယောက်ကြားအောင် နှစ်ကြားအော်လိုက်လာကြောင့်
နှစ်ယောက်တင်မကဘဲ လေးယောက်လုံးလန်သွားသည်။ ပြီးမှ သန္တာဝင်းနှင့်

အဆီပိတ်ခေါင်းနှစ်လုံးပူးပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့်ဖဲချပ်တွေကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ နားမလည်ပါ။

ငါးခူနှင့် သက်သက်စံက မဲ့သွားကြသည်။ သူများတွေက ကောင်းပြီး သူတို့ကျညှိပ်မကောင်းသောကြောင့်ပင်။

‘နင်ကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ ဟတ်(ထ်)ဖဲကသုံးချပ်...ပြီးတော့ အဆီပိတ်ကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ စပိတ်ဖဲကသုံးချပ်ဆိုတော့ နင်တို့တတွေက တရားဝင်ဖြစ်ဖို့နှစ်ယောက်စလုံး တူညီတဲ့ဆန္ဒရှိကြတယ်၊ ဟုတ်ကြလား’

အဆီပိတ်နှင့်သန္တာဝင်းက ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြသည်။ အဆီပိတ်က သန္တာကိုကြည့်ပြီး အပြုံးနှင့်ပြော၏။

‘ငါကတော့ တစ်ခါတည်းပေးစားလည်း ယူတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ စောစောရတော့...အဟဲ...စောစောကောင်းတာပေါ့...ဧရာ...သန္တာရယ်...နော်...အချစ်’

‘အင်း...အဟင်း...ငမ္ဘေထိုး ဟောတာမှန်သားပဲ၊ငါလည်းသူတွေးသလိုပဲ စောစောရလည်း စောစောအေးတာပဲ’

သန္တာက ရှက်ပြုံးလေးနှင့်ပြောပြီး အဆီပိတ်နှင့်အကြည်ဆိုက်နေကြသဖြင့် သက်သက်စံက ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသောငါးခူကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ပြီးတော့ လိုလားသူကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ ညှင်းဖဲကငါးချပ်၊ မလိုလားတဲ့အဖျက်ကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ ထောင့်ကနှစ်ချပ်တည်းရယ်၊ ဒီတော့သန္တာ’
ရှင်လို့မထူးပါ။ သန္တာက သူ့ကိုဆက်ပြောဆိုသောသဘောနှင့်မေးဆတ်ပြသည်။

‘အချိန်အခါကောင်းတုန်း အမြန်သာခေါ်တွေ့ပေးလိုက်တော့’

‘ကောင်းတယ်...ကို’

‘ဟင်’

တစ်လက်စတည်း အဆီပိတ်ကိုကြည်ကြည်နူးနူးလေးခေါ်၏။

‘အခုပဲလိုက်တွေ့နော်...မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းတယ်...အဟဲ...ယောက္ခမကြီးနဲ့ မြန်မြန်တွေ့တော့မြန်မြန်

အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ...ဟဲ’

ဒါနဲ့ပဲ အဆီပိတ်ကငါးခုကိုမထိတရိလေးပြုံးပြ၏။ မျက်နှာပြကြီး

‘ကိုအသားကုန်ပြီးထားပြီး မပြောမဆိုနှစ်ယောက်သားထပြီး သွားကြတော့
သည်။’

‘ဟာ...ဟေ့ကောင်တွေ နေဦးလေကွာ...ဒီမှာ...မင်းတို့စားထား

တာတွေရှင်းကြဦးလေ ဟာ’

သူ့အသံပြကြီးနှင့်လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ နုနုနု

တက်ပြန်သွားကြတော့၏။ ကျန်ခဲ့သော ငါးခုတို့အတွဲက မျက်နှာသိပ်မ

ကောင်းသောကြောင့် သူကသက်သက်စံကို ဟီးခနဲရယ်၍မျက်နှာချိုသွေး၏။

သို့သော်...

‘ဟွန်း...သူများတွေများ တကယ်ချစ်ကြတော့ ပျော်လို့ရွှင်လို့...

ငါ့မှာတော့ တကယ်မချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့တယ်၊ ကံမကောင်းဘူး’

သက်သက်စံက ချက်ချင်းငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသောကြောင့် ငါးခုကဟာ

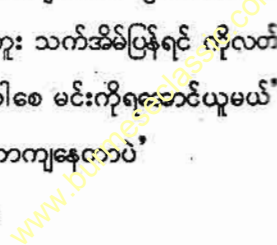
ကယာချော့ရ၏။

‘ဟာ...သက်ရာ...ငါမင်းကိုတကယ်ချစ်တာပါကွာ၊ အလကား

ဒီကောင်အစုတ်ပလုပ်ဗေဒင်ကို ယုံစရာမလိုဘူး သက်အိမ်ပြန်ရင် ဂနိုလတ်

လိုက်ခဲ့မယ်...အိုကွာ...ဘာကြီးပဲတားဆီးပါစေ မင်းကိုရအောင်ယူမယ်’

‘အံ့မာ...ငါကပဲ တမင်ဖျက်နေတာကျနေလားပဲ’

သူကလည်း နှုတ်သီးကောင်းတော့ ရန်ပြန်တွေ့၏။

‘မင်းတမင်ချွန်တာမို့လား ငမြေ့ထိုး’

‘ဟွန်း...အဲဒါကြောင့် စေတနာဟာလူတိုင်းနဲ့ မတန်ဘူးလို့ပြော

ကြတာကို’

သူနှင့်ငါးခုမျက်စောင်းပြိုင်ထိုးနေစဉ် သက်သက်စံက...

‘မလိုက်နဲ့...တစ်သက်လုံးမလိုက်နဲ့...သွားမယ်... နင့်ကိုငါမယုံ

တော့ဘူး ကိုလတ်’

‘ဟာ...ဟေ့...နေပါဦးဟ...စောင့်ပါဦး’

စိတ်ကောက်ပြီး ခြေဆောင့်နှုတ်ခမ်းတစ်ထော်တစ်လံနှင့်ထွက်သွား
သောသက်သက်စံနောက်သို့ ငါးခုဒရောသောပါးပြေးလိုက်သွား၏။ ထို့

ကြောင့်သူတစ်ယောက်တည်း စားပွဲပေါ်ကပိုက်ဆံမရှင်းရသေးသော စားစရာ
များကိုကြည့်ပြီး ထိုနှစ်တွဲကိုမေတ္တာပို့သည်။ ပြီးမှ...

‘ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မှာ’

ဟုညည်းနေတော့သည်။

အခန်း(၉)

ဆောင်းသည် အအေးဓာတ်ကိုအမြဲသယ်ဆောင်လာတတ်၏။ထို့ကြောင့်ဆောင်း၏မနက်ခင်းသည် အေးမြ၏။ ထိုအေးမြခြင်းသည် လူများကို ကုပ်ဖေးဖေးဖြစ်စေသည်။ ဒါပေမဲ့သူကတော့ ကုပ်ဖေးဖေးမဖြစ်ပါ။ အလုပ်ရှိသောသူများက စောစောထ၍ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်သွားကြသည်။

သို့သော် သူကအလုပ်မရှိ။ အလုပ်မရှိသောကြောင့် စောစောမထရပေ။ စောစောမထရသောကြောင့် ဆယ်နှစ်ရာသီလုံးအေးစေချင်သည်။ ထိုသို့အေးလျှင်အိပ်၍ကောင်း၏။အခုသူအိပ်ယာထဲတွင် စောင်ကိုခြုံပြီးဖက်လုံးကြီးကိုရည်းစားအမှတ်နှင့်ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဖက်ထားသည်။

အတွေးထဲတွင် မိုးမြင့်သူအမှတ်နှင့်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ဒီကနေ့ကျောင်းမသွားရပါ။ ထို့ကြောင့်ကိုးနာရီကျော်သည်အထိ မထသေးပါ။ သို့ပေမဲ့ကျောင်းတက်ရလည်း စောစောမထတတ်ပေ။ မအေဖြစ်သူ၏နှိုးခြင်းကိုအခြံစောင့်၏။

ဇော်လတ်... ဟုတ်သည်၊ မိုးမြင့်သူ ထိုနေ့နှင့်မကြိုက်လျှင် ဘယ်နေ့နှင့် ကြိုက်သနည်း။ သူ့အတွေးသည် မိုးမြင့်သူဆိုသော ကောင်မ

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၁၇

လေးဆီတွင် အမြဲဘောင်ခတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွေးသည် သူမထံမှ တခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားခြင်းကင်းမဲ့နေ၏။

အချိန်ရှိသ၍အားလျှင်အားသလို သူမအကြောင်းတွေး၏။အမြဲအား နေသောကြောင့် အမြဲပင်တွေးနေတော့သည်။ ထိုကောင်မလေးနှင့်သာအတူ နေရမည်ဆိုလျှင် သူဘာမဆိုရင်ဆိုင်ဝံ့သည်။

တွေးရင်းဖက်လုံးကြီးကိုပို၍ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။ ဖက် လုံးကဖက်လုံးပင်၊ ဒါပေမဲ့ ဖက်လုံးမှာသာ ပါးစပ်ပါလျှင် သူ့ကိုဆဲပေလိမ့် မည်။ သို့သော် ပါးစပ်မပါသောကြောင့် ဖက်လုံးလည်း အောင့်အီးနေရပုံ။

အတော်ကြာတော့မှ သက်ပြင်းကိုဟင်းခနဲချလို၊ စောင်တွေကိုလုံး ထွေး၍ထထိုင်လိုက်၏။ တော်သေးသည် မဟုတ်လို့ကတော့ သူဖက်ပုံမျိုးနှင့် ဖက်လုံးကနေဖက်ပြားဖြစ်သွားနိုင်၏။ဗိုက်ကဆာလာသောကြောင့်မျက်နှာသစ် ၍အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းဝရောက်သောအခါ အထဲကိုကြည့်လိုက်သည်။မိုးမြင့် သူနှင့်မအေဖြစ်သူ ဒေါ်စုမြတ်တို့စကားပြောနေခြင်းကြောင့် အသာရပ်ပြီးနား ထောင်လိုက်သည်။

‘အန်တီစု ကံကောင်းပါတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းက နည်းနည်းပဲဆိုးတာ၊ သူဆိုးတာကလည်း သူများကိုမထိခိုက်ပါဘူး။ အခုခေတ်ကောင်လေးတွေက အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ ဆေး အဲဒီလေးပင်ကနေတစ်ပင်မှမလွတ်ဘူး။ အန်တီသားက ဖဲလေးရိုက်ပြီးလောင်းကစားလေးနည်းနည်းဝါသနာပါတာပဲရှိ တာ...မဆိုးပါဘူး’

သူမက လူကြီးကိုပြန်ဆုံးမနေသောကြောင့် သူပြုံးရင်းစိတ်ထဲမှပြော လိုက်၏။

‘မဆိုးရင်လည်း နင်ယူလိုက်ပေါ့’

ဒါပေမဲ့ သူမမကြားနိုင်သောကြောင့် စိတ်မဆိုးပါ။ ဒေါ်စုမြတ်အသံ ကိုကြားရပြန်သည်။

‘သမီးကဒီလောက်ပဲသိတာကို ဒီကောင်အသောက်အစားကင်းတာ မှန်ပေမယ့် သူ့အဖေကမကြည့်ဘူး၊ ဟိုတစ်ရက်ကပဲ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်အပြင် စားပွဲမှာမေ့ကျန်ခဲ့တာ သတိရလို့သွားပြန်ယူတော့ပိုက်ဆံတွေပျောက်လို့တဲ့... စိတ်ဆိုးနေတယ်’

‘ဟင်...ငြိမ်းချမ်းယူတာ တွေ့လိုက်လို့လား’

‘အန်တီကလည်း ယူစရာလား၊ဒီအိမ်မှာသုံးယောက်တည်းလေ... ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်းမှာပိုက်ဆံခိုးတတ်တဲ့ အကျင့်ကရှိကိုရှိနေတာ၊ အန်တီလည်း သင်းကိုစောရနကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီးများ မွေးခဲ့မိသလား မသိပါဘူး ကွယ်’

‘ဪ’

မိုးမြင့်သူကဪပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းက အကျင့်ပါနေလို့ပါပြောရင်း ပြုံးသည်။

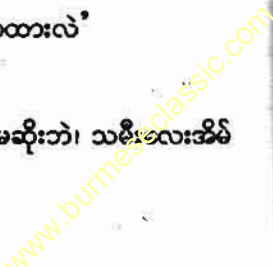
‘ဒါနဲ့...သမီးလေးရော...ချစ်သူရှိပြီလား’

ခေါင်းညိတ်လား၊ ခေါင်းခါလားတော့ သူမမြင်ရပါ။ အသံလည်း မကြားရ။ ဒေါ်စုမြတ်က ဆက်ပြောသောစကားသံက သူ့အတွက်ရင်ခုန်စေ သည်။ မိုးမြင့်သူက သူ့အတတ်သူပြန်စူးသည်။

‘သမီး...သားအဲပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ’

‘အင်း...အန်တီကလည်း...အဟင်း’

‘မရှက်ပါနဲ့သမီးရယ်... သားကဆိုးမှမဆိုးဘဲ၊ သမီးလေးအိမ် ထောင်ပြုမယ်ဆို သားကိုမမေ့နဲ့’

‘အို...အန်တီသားက သမီးကိုရှိတယ်တောင်မထင်ဘူး သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေဝိုင်းနေတာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...အန်တီကတော့ သမီးလေးကိုပဲ သဘောကျတာ၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင်ကြီးလာတာဆိုတော့ အကြောင်းသိတွေလေ၊သားအတွက် မပူရတော့ဘူးပေါ့’

သူမဆီက ဘာသံမှထွက်မလာတော့ပေ။ထို့ကြောင့်သူကချောင်းကို တမင်ဆိုး၍ဝင်လိုက်သည်။

‘အဟမ်း...အဟမ်း’

သူမရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကော်ဖီကိုသောက်နေပြီး၊ မအေဖြစ်သူ၏ စကားသံကို သူကြားလိုက်ရသည်။

‘ဪ... ကာလနဂါးတောင်နိုးပြီကိုး... လာ...ဒီမှာမင်းသူငယ် ချင်းတောင် ရောက်နေတာကြာပြီ’

‘ဒီကပ္ပိယမ...အမေ့ဆီက ဘာလာကပ်စားနေလဲ’

မအေဖြစ်သူကပြုံးနေပြီး သူမကဘာမှမပြောပါ။ သူက သူမဘေး တွင်ရှိသောခုံ၌ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့အမေကအပြုံးနှင့်အတူ ထိုင်ရာကနေပေါ် တင်ပင်ရှောင်ပေး၏။

မအေဖြစ်သူက အလိုက်သိပေမယ့် သားဖြစ်သူက ထူ၏။ ထူချက် သည် တော်ရုံတန်ရုံ လွှဲဝိုင်းပင်တိုးမည်မထင်။

သူကကော်ဖီဖန်းကန်ထဲ ကော်ဖီကိုထည့်၍ ခပ်တည်တည်သောက် ၏။ သူမက သူ့ကိုတစ်ချက်စောင်း၍ကြည့်ပြီး ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကိုစားသည်။ ထို့ကြောင့်သူကလည်း အားကျမခံနှစ်ချပ်စားသည်။

သူမက အဟိဆိုရယ်သည်။ သူကလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲလိုက် ရယ်၏။

သို့သော် သူမက ချက်ချင်း ရယ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်တည်သွားသော
ကြောင့် သူ့အိုးတို့အနီးတန်းနှင့် ပေါင်မုန့်နှင့်နေ၏။

နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကားရှာမရသောကြောင့် မုန့်တွေကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပြိုင်အဆိုင်နှိုက်စားနေလေ၏။ နောက်ဆုံးမုန့်ကုန်သွားတော့
မှ သူက သူမကိုကြည့်ပြီး ဟီးခနဲရယ်သည်။ သူမက မျက်စောင်းချိတ်
သည်။

‘ဘာရယ်တာလဲ’

‘အဟီး...နှင့်အတော်အစားကြီးတာပဲ’

‘အံ့မယ်...ငါစားတာ သုံးခုတည်းနှင့်စားတာခြောက်ခုတောင်...
နှင့်မှအစားပုတ်’

သူမကလျှာပိုပါးကြောင်း သူ့ထက်စကားနှစ်ဆပြော၍သက်သေပြ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ သူကအသိချင်ဆုံးမေးခွန်း
တစ်ခုကိုမေးလိုက်သည်။

‘နှင့်နဲ့ဇော်လတ်က ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးနော်’

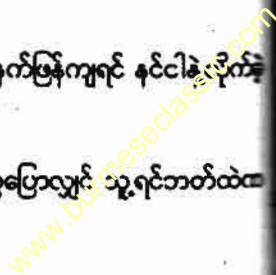
‘ငါပြောမိလို့လား...’

‘ဒါ...ဒါဆို...နှင့်ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ’

သူမက သူ့မြင်နေကျအပြုံးတစ်ခုကိုပြုံးသည်။ သို့သော်သူထိုအပြုံး
ကိုနားမလည်ပါ။ နှုတ်ပြုံးသည်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ထို
သူဖော်မရပါ။

‘နှင့်ပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်...မနက်ဖြန်ကျရှင် နင်ငါနဲ့ပိုက်နဲ့
ဦးဟာ’

သူကော်ဖီသီးသွားတော့သည်။ ထိုကိစ္စပြောလျှင် သူ့ရင်ဘတ်ထဲထ

နာလာသည်။ သို့သော် ကင်ဆာတော့မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်သူကစကားလွဲ
၏။ လွဲသောစကားက သူ့အတွက်ပင်ဖြစ်သည်။

‘နေပါဦး...စောစောက နင်နဲ့အမေဘာတွေပြောနေလဲ’

‘အဟင်း...ဒီလိုပါပဲ’

‘သိပြီ...မဟုတ်မှလွဲရော...နင်ငါ့အမေကို ယောက္ခမတော်ချင်ပြီ
ထင်တယ်...အင်း...အမေကသဘောကောင်းပါတယ်...အဖေသာသဘော
ထားမပြည့်တာ’

‘အပိုတွေပြောမနေနဲ့ သူ့ဆီကပိုက်ဆံတွေခဏခဏခိုးနေမှတော့
သဘောထားပြည့်နိုင်တော့မလား၊ ပြီးတော့...နင့်အမေကို ယောက္ခမတော်ရ
အောင် နင်က ဘာများအဖြစ်ရှိလို့လဲ’

‘အင်’

သူမရုပ်တည်နှင့်ပြောသောစကားများသည် သူ့ကိုအောင့်သက်
သက်နှင့် သူ့နှုတ်ကိုဆွဲအစေသည်။

‘ဟွန်း...အဖြစ်ကိုမရှိဘူး...ဒီတော့...မနက်ဖြန်ကျရင် နေ့လည်
လောက်ငါလာခေါ်မယ်...ဟဲ့...အတန်းတက်မနေနဲ့နော်၊ ပြောသာပြောရ
တယ်နင့်ကိုတွေ့ရင် အတန်းထဲမှာတစ်ခါမှမရှိဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာချည်း
ပဲ...ကဲ...ငါသွားတော့မယ်’

သူလည်းဘာမှမပြောချင်သောကြောင့် ခေါင်းကိုပဲစက်တပ်ထား
သကဲ့သို့ ညိတ်၏။

သူမက အပေါက်ဝကိုရောက်ပြီးမှ လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘ဟဲ့...နင်ထိုင်နေကျ ဆိုင်မှာပဲထိုင်နော် ငါသိပ်မရှာချင်ဘူး...မော
တယ်...နင့်ကိုပြောရတာ’

သူ့မျက်နှာကြီးမဲ့၍ ခေါင်းကိုထပ်ညိတ်ရသည်။ နားတော့အတော်ပူ
သွားလေသည်။

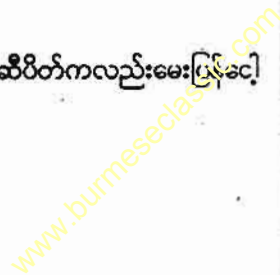
သူတစ်ယောက်တည်း မျက်နှာကိုအောက်ချပြီး ငေါင်ငေါင်ကြီးထိုင်
နေသည်။ မျက်နှာကိုမြေကြီးပေါ်ဖြုတ်ချထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အောက်သို့ငုံ့
နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏အမြဲတမ်းပြုံးနေသောမျက်နှာသည် သည်ကနေ့တည်
နေ၏။ မျက်လုံးတွေကလည်း အနီရောင်သမ်းနေသော စားပွဲအောက်ရှိမြေကြီး
ကိုငေးနေသည်။

မြေကသိုဏ်းရှုနေခြင်းတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ဖြစ်နိုင်တာက မြေကြီးကို
ဘာနှင့်လုပ်ထားသလဲစူးစမ်းနေခြင်းသာဖြစ်နိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွေးထဲက
ကိစ္စသည် သူ့ကိစ္စပင်ဖြစ်သောကြောင့် တခြားလူများမသိနိုင်ပါ။

ထိုစဉ်မှာပဲ...နှစ်ယောက်စီပူး၍ ကော်နှင့်ကပ်ထားသကဲ့သို့သော
အတွဲနှစ်တွဲက အပြူးလိုက်ဝင်ထိုင်၏။ (နှစ်ခုတစ်တွဲကို တစ်ပြူးနှစ်ပြူးဟု
လည်းရေတွက်ကြသည်။) ဒါပေမဲ့ သူကမမြင်ပါ။ မြင်လျှင်လည်းဂရုစိုက်
မည်မဟုတ်ပေ။

ငါးခုက အဆီပိတ်ကိုပြူးကြည့်၍ အဆီပိတ်ကလည်းမေးပြန်ပေ။
ပြသည်။

‘ဟဲ့...ငမြေထိုး’

‘ဘာတုန်း’

သက်သက်စံ၏အခေါ်ကို သူကပြတ်ပြတ်ပင်ပြန်ထူး၏။

‘နင်ဘာဖြစ်နေလဲ’

‘ငါဘာဖြစ်လို့တုန်း’

အခေါ်နှင့်အပြောက သဟဇာတမဖြစ်သောကြောင့် လေးယောက် သားမျက်နှာများမဲ့သွားကြသည်။ ငါးခုက မြင်ပြင်းကတ်သံနှင့်ပြောသည်။

‘မင်းအခွက်ကြီးက အမြဲတမ်းစပ်ပြီးဖိုးမဟုတ်လား၊ အခု ဘုရားစူး တည်နေလို့ မေးကြည့်တာလေ’

‘ဟုတ်ပေါ့...ရုပ်က...အဘိုးသေလို့ အမွေမရတဲ့မြေးမျက်နှာနဲ့... မသိရင် ငါတို့လေးယောက်ကိုပဲ တင်ကျွေးထားရတာကျနေတာပဲ’

အဆီပိတ်ကလည်းပြောသည်။ သူကထိုနှစ်တွဲကိုကြည့်ပြီး မြင်ပြင်း ကတ်သွားတော့၏။ ထိုင်ခုံတွေကိုနှစ်လုံးပူး၍ ထိုင်ကြသည့်အပြင် လက်တစ် ဘက်စီလည်း တွဲထားကြသေးသည်။

‘မင်းတို့ကွာ ပိုကိုပိုတယ်...ဒီလောက်နေပူရတဲ့အထဲ ပူးနေကြတာ များ လက်ချင်းဆက်အမြွှာတွေအတိုင်းပဲ’

သို့သော်ပြော၍မနာပါ။ သက်သက်စံက ရန်ပြန်တွေ့သည်။

‘အံ့မာ... နင်မနာလိုဖြစ်နေတာမို့လား... ဟင်းဟင်း...မနာလို မဖြစ်ပါနဲ့ဟာ...နင်လည်းကြိုးစားရင်ပူးလို့ရမှာပါ။ မိမိုးလက်နဲ့နင့်ပါး’

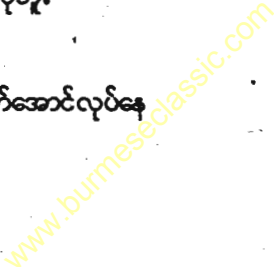
သူ့မျက်နှာပိုမဲ့သွားပြီး သန္တာဝင်းကလည်း...

‘အေးလေ...သူ့မှာမရှိတိုင်း သူများတွေကို မလိုဘူး’

နှိပ်ကွပ်သည်။ သူကလည်းလျှာပါး၏။

‘မနာလိုလို့မဟုတ်ဘူး...နင်တို့က လူအမြင်ကတ်အောင်လုပ်နေ

သလိုပဲ’

ဒါပေမဲ့...သက်သက်စံ၏လျှာက ဝိုပါးသည်။

‘ဘာဖြစ်လဲ...သူတို့အမြင်ကတ်လေ ငါတို့ကပိုကပ်လေပဲ၊ မမြင်ချင်မျက်စိမှိတ်ထားကြပေါ့...ဘာလဲ... နင်ကငါတို့ဘက်က မနာဘူးပေါ့လေ’

သူဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူလျှာပါးခြင်းသည် သက်သက်စံကို လိုက်မမိပါ။ ထို့ကြောင့် ရေခွေးကိုသာငဲ့၍ပါးစပ်ကိုသောက်ခိုင်းပြီး ပြောချင်သောစကားများကို မျိုချလိုက်၏။ သူကမျိုချပေမယ့် ငါးခုကအပြင်ကိုအန်ထွက်လာသောကြောင့် နားရွက်တွေကိုထောင်ခိုင်းရပြန်၏။

‘မင်းကိုကျေးဇူးတင်လွန်လွန်းလို့ တို့လေးယောက်ကပြုစုဖို့လာတာကွ...အဟဲ’

‘ဘာအတွက်လဲ’

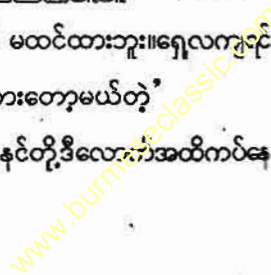
‘ဪ...မင်းရဲ့ဖဲဗေဒင် မှန်လို့ပေါ့’

‘ဟင်...ဟုတ်လား’

သူကဝမ်းသာသောမျက်နှာနှင့်မေး၍ သန္တာဝင်းကပြုံးပြုံးလေးပြန်ဖြေ၏။ ကျန်သုံးယောက်မျက်နှာကလည်း နို့ဆီသုတ်ထားသကဲ့သို့ ချိုနေသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဟဲ့...ငါ...ကိုဇင့်ကို အဖေနဲ့ခေါ်တွေ့ပေးတော့အဆင်ပြေတယ်၊ ပြောရဦးမယ်...နင်ဟောသလို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ...သိလား... ငါက ဒီလောက်ချောချောမွေ့မွေ့ဖြစ်မယ်တောင် မထင်ထားဘူး။ရှေ့လကျင့်မိဘတွေနဲ့လာကြောင်းလှမ်းပြီး စေ့စပ်ခိုင်းထားတော့မယ်တဲ့’

‘ဪ...တရားဝင်ပါမစ်ရသွားလို့ နင်တို့ဒီလောက်အထိကပ်နေကြတာကိုး...ဟိုးဟိုး’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၂၅

‘ဟုတ်တယ်ကွ...ငါတို့လိုဆိုကြောက်တာနဲ့ တော်တော်နဲ့တွေ့ဖြစ်
မယ်မထင်ဘူး၊ မင်းကောင်းလို့...ဒီတော့... မင်းကြိုက်တာစား ငါတို့ဒကာ
ခံမယ်’

အဆီပိတ်ခေါ်ကျော်ဇင်ထွန်းက အနားတွင်သကြားစက်လာထောင်
ချင်လောက်အောင် မျက်နှာကိုချို၍ပြောသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူငယ်ချင်းတွေ
အဆင်ပြေကြသောကြောင့် သူဝမ်းသာသည်။ ငါးခုခေါ် တင်ကိုလတ်က
လည်းပြောသည်။

‘ငါကတော့စင်းလုံးမချောဘူးကွ အဘိုးကြီးနဲ့အတွားကြီးက သက်
ကိုအချစ်ဆုံး...ဒီတော့ကွာ...ငါ့မှာ ဒီကောင်မလေးကို တရားဝင်ဖြစ်ဖို့တော်
တော်ကိုပြောယူရတယ်။ နေ့လည်ကတည်းက အဘိုးကြီးနဲ့ညှိလိုက်တာ ည
ခုနှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ရတယ်...ဟူး...မလွယ်ဘူး’

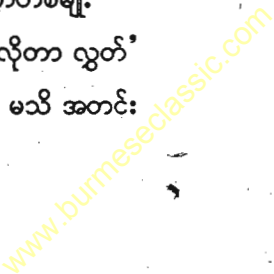
‘အေးလေ...ဒါက...မင်းကမလိုတော့... သူတို့ဘက်ကလည်း
ဘယ်လိုမလဲ’

‘ဟေ့ကောင်’

ဆက်ပြော၍မရအောင် ငါးခုကသူ့ကိုမျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့်
ကြည့်သည်။ သူစပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားပြီး သက်သက်စံကငါးခုကိုမျက်စောင်းထိုး
၍ချိတ်ထားသောလက်ကို ဆွဲထုတ်၏။ ဒါပေမဲ့...ငါးခုကလွတ်မပေးဘဲ
သူ့ကိုမာန်၏။

‘ငမြေ့ထိုးရာ...မင်းကွာ...ငါ့ကိုချွန်ပြန်ပြီ၊ ငါ့မှာသက်ကို အတော်
ချောထားရတာဟ၊ အဆင်ပြေခါစပဲ ရှိသေးတယ်...မင်းကတစ်မျိုး’

‘သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နင်ကငါ့ကိုမှ မလိုတာ လွတ်’
သက်သက်စံကလည်း လူရှေ့တွင်မို့လို့လားတော့ မသိ အတင်း
ကောက်ပြီး လက်ကိုဖြေ၏။

‘သက်ကလည်းကွာ...ကိုလတ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ သက်ကလွဲလို့ ဒီနား
ကကျန်တဲ့လူတွေ ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲချည်းပဲ’

ကျန်သုံးယောက်ကိုရွှေကြည့်ပြီးပြောသဖြင့် အသံတိတ်တိုင်းပြီးပါးစပ်
လှုပ်မေတ္တာပို့ကြသည်။ သို့သော်လည်း... ငါးခူအလျှောက်ကောင်းသော
ကြောင့် သက်သက်စံကမျက်စောင်းလေးဝင့်ပြီးပျောသွား၏။သူကအမြင်ကတ်
သောကြောင့် ချွန်သည်။

‘ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲကလည်း ဈေးကြီးတယ်နော်...မိသက် နင့်ကိုဖွဲ့တို့ဆန်
ကွဲတို့လောက်တောင် အဖိုးမတန်ဘူး ပြောတာထင်တယ်’

‘ဟေ့ကောင်...မင်းမထောင်နဲ့နော်...ငါကသူကလွဲပြီး စိတ်မဝင်
စားဘူးလို့ပြောတာ၊ သက်လည်းသိပါတယ်...ဟဲ’

ငါးခူကမျက်နှာမာနှင့်သူ့ကိုလှည့်ဟောက်ပြီး သွားဖြူသက်သက်စံ
ကိုချောသည်။ အတော်ကြာသောအချိန်အထိ ပြောဆိုရယ်မောနေကြသည်။
ထို့နောက်စားသောက်ရင်း အဆီပိတ်ကပြောသည်။

‘အဲ့ဒီလိုပြုံးနေစမ်းပါကွာ...မင်းစောစောက ဘာလို့မို့င်နေလဲ’

‘အင်း...ငါပြုံးတိုင်း မင်းတို့ကပျော်တယ်ထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်၊
စိတ်ညစ်လေ ငါကပြုံးလေပဲ’

‘ဒါဆို စောစောကဘာလို့ မို့င်နေလဲ’

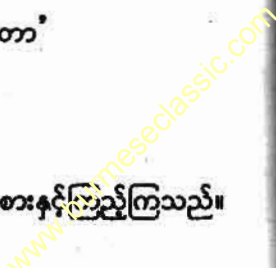
သူကထပ်ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ငါ...ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချနေတာ’

‘ဘယ်သူ့အတွက်လဲ’

‘မိမိုးအတွက်လေ’

လေးယောက်သားသူ့ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့်ကြည့်ကြသည်။

‘ဘာလဲ...နင်သူ့ကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်ပေါ့’

သက်သက်စံ၏အမေးကို သူကခေါင်းခါ၍တုံ့ပြန်သည်။

‘ဒါဆို...ဘာအတွက်ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာလဲ’

‘သူနဲ့ငါ...ငါပေါ့ကွာ...သူနဲ့ခပ်ဝေးဝေးမှာနေဖို့ပေါ့’

သူ့အလေးအနက်ပြောနေသောကြောင့် လေးယောက်သားငြိမ်သက် သွားကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်...သူ့နားမှာနေရင် ငါဒုက္ခရောက်မယ်၊ဟုတ်တယ်... သူ့အတွက် ငါကအပိုကောင်...သူကလည်း ငါ့ကိုအထင်မကြီးဘူးကွ’

‘အင်း... မင်းကိုပဲ သူကအလကားနေ အထင်ထိုင်ကြီးပြနေရမှာ လား...နောက်ပြီး...မင်းတို့အိမ်ချင်းဒါလောက်ကပ်နေတာ အနေမနီးအောင် ဘယ်လိုရှောင်မလဲ’

ငါးခုပြောသောစကားအဆုံးတွင် သူကပြုံးသည်။

‘ဒီအတွက် ငါပြင်ဆင်ပြီးပြီ ကြည့်မြင်တိုင်က ငါ့အဒေါ်အိမ်မှာ သွားနေမယ်...အင်း...တစ်လလောက်ပေါ့ကွာ...အိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိဘူး... အဟဲ...အေးဆေးပဲ...အဒေါ်က သူ့ယောက်ျားရှိတဲ့မန္တလေးကိုလိုက်နေမယ် တဲ့၊ ဟိုမှာ သူ့ယောက်ျားအမျိုးတွေနဲ့ တစ်လလောက်တော့ ကြာမယ်’

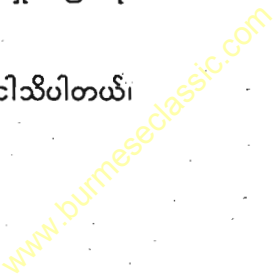
‘ဟုတ်ပါပြီ... သူကရော ခွဲနိုင်ပါ့မလား’

‘ဟ...သူနဲ့ငါက...ဘာမှမဆိုင်ဘဲ သူ့အနေသာကြီးပါ’

သန္တာဝင်းက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ဒါတော့...နင်ယောက်ျားမပီသတာပဲ... ဒီကိစ္စဟာရှောင်ပြေးစရာ မှမလိုဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ပြီးပြီ’

‘နင်ပြောတာတော့ လွယ်တယ်၊ ငါ့အခြေအနေကိုငါသိပါတယ်၊ သူ့မှာချစ်သူနဲ့ဟ’

‘ဒါဆို နင်တို့ဘာလို့တွဲနေလဲ’

‘အင်း...ငယ်ငယ်ကသံယောဇဉ်နေမှာပါ’

စကားဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူ့အတွက်နှစ်သိမ့်စရာစကား
ဘယ်သူမှရှာမတွေ့ကြပါ။

‘ဟော...ဟိုမှာ မိမိုးလာပြီ’

လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသော ထိုကောင်မလေးသည် သူတို့ဆီသို့အပြေး
လေးနှင့်လျှောက်လာနေသည်။ ငါးခုက မေးသည်။

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘အင်း...သူ့ချစ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့ ငါ့ကိုလာခေါ်တာ’

သူ့ရဲ့အဖြေက သူတို့ကိုမရှင်းမလင်းဖြစ်စေသည်။ ထပ်မေးလည်း
အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်သောကြောင့် ငြိမ်နေကြသည်။

‘ငြိမ်းချမ်း...သွားကြမယ်လေဟာ’

‘အင်း’

မိုးမြင့်သူက အားလုံးကိုပြုံးပြပြီး သူ့ကိုခေါ်သည်။ သူကလည်း
ချက်ချင်းထလိုက်သွား၏။ လိုက်ဘက်သော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်
ကျန်လေးယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြတော့သည်။

+ + +

အခန်း(၁၀)

ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်သန်းလာသော လေပြေသည် သူမ၏ဆံ့နွယ်များ ကိုဆွဲငင်သွားသည်။ သို့သော် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မဟုတ်သောကြောင့် ဆံ့နွယ်တွေ လေထဲတွင် ဝဲလွင့်နေ၏။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သော အပြုံးရိပ်တချို့ ဟီးလေးခိုနေ၏။ သူသက်ပြင်းကိုချလိုက်သောကြောင့် သူမက လှည့်ကြည့် သည်။

‘ဘာအတွက် သက်ပြင်းချတာလဲ’

‘ဟင်း...ငါ့အတွက်ပေါ့’

သူမကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်ပြီးပြောသည်။

‘နင့်ဘဝမှာ သက်ပြင်းချလောက်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဘယ်တုန်းကများ ရှိခဲ့ဖူးပါလိမ့်’

သရော်သောစကားက သူ့ကိုလောင်နေ၏။ သူ့အတော်ကိုစိတ်ပျက် သွားသောကြောင့် ပြုံးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူမကို ပြောစရာစကားများ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင်ရှိသော်လည်း ထိုစကားများကို ဘယ်သောအခါ မှပြောမည်မဟုတ်တော့ပါ။

‘ရှိတယ်... ငါနင်နဲ့ဒီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရတဲ့အချိန်တိုင်း အမြဲစိတ်ပျက်
ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲ’

သူမမျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...နင်မပျော်လို့လား’

‘ဟား ဟား ဟား...မေးမှမေးရက်တယ်ဟာ...နင်တခြားလူတစ်
ယောက်နဲ့ကြည့်နူးဖို့အတွက် ငါကရင်နဲ့ရင်းပြီးစောင့်ပေးရတာကို ငါပျော်မယ်
လို့ထင်နေလား’

သူ့အပြောကြောင့် သူမကပြုံးသွားသည်။

‘နင့်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲဟဲ့’

‘တကယ်တော့ ငါဟာ...’

သူတစ်ခုခုကိုပြောဖို့ အားယူနေပေမယ့် ပြောမထွက်ပါ။ ပြုံး၍ကြည့်
နေသောကောင်မလေးကို သူငေးနေမိသည်။

‘ဘာဖြစ်လဲ...ဆက်ပြောလေ’

သူမ၏အားတက်သရော မေးသောအသံသည် သူ့နှုတ်ကိုဆွံ့အစေ
ပြီး၊ နဂိုကကြံစည်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသတိရစေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့အဝေးကို သွားရပေတော့မည်။

‘တကယ်တော့ ငါဟာ...နင့်ချစ်သူလာတဲ့အထိမရှိသင့်ဘူး၊ ပြီး
တော့...နင့်ချစ်သူက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အထင်လွဲလို့မလာတာလည်းဖြစ်
နိုင်တာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး... တကယ်တော့ ငါ့ချစ်သူဟာ...’

‘တော်ပြီ...ငါ...ငါ့ကို...သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဘာမှမပြောပါနဲ့
ဟာ...ငါ...မကြားချင်ဘူး၊ ဒီတော့ဟာ...နင့်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ

ကြာပါပြီ၊ သေချာတာကတော့ ငါရှိနေတဲ့အချိန် ဒီကောင်ဘယ်တော့မှလာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ငါပြောတဲ့စကားကို နင်နားမလည်ဘူးလားဟင်’

‘ဟာ... နားလည်တယ်... အရမ်းအရမ်းကို နားလည်တယ်၊ တကယ်တော့နင်က ငါ့ကိုခါးစာခံခိုင်းခဲ့တာပဲ၊ နင့်ချစ်သူသဝန်တို့အောင် ဒါမှမဟုတ်...နင်အပျင်းပြေအောင် ငါ့ကိုအသုံးချနေတာပဲ၊ ဒီတော့ဟာ... ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ့အတွက်ငါ့ကို အသုံးမချပါနဲ့... ငါသွားတော့မယ်’

သူပြောချင်သောစကားနှင့် ပြောရသောစကားသည် လွဲနေ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ သူမကိုတစ်ယောက်တည်းထား၍ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သူမ၏ခေါ်သံကိုကြားရ၍ ခဏရပ်လိုက်သည်။

‘ငြိမ်းချမ်း’

သူကလှည့်မကြည့်ပါ။

‘နင်...သူ...ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိချင်တော့ဘူးလား’

မသိချင်တော့ပါ။ ဇော်လတ်မဟုတ်လျှင် တခြားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အတွက်က ဘာမှမျှော်လင့်စရာမရှိခဲ့ပါ။ သူ့ကျောခိုင်းလက်စနှင့်ရှေ့သို့ဆက်သွားတော့သည်။

ဝင်ခါနီးနေရောင်ကို နောက်ခံထား၍ ခုံတန်းမည်းမည်းလေးတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏အရိပ်သည်ဝိုးတဝါးနှင့် မှုန်ဝါးသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မိုးမြင့်သူကျောင်းသို့သွားရန် ငြိမ်းချမ်းကို ဝင်ခေါ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်စုမြတ်ထိုင်နေသည်။

‘အန်တီစု...ငြိမ်းချမ်းကျောင်းမသွားဘူးလား’

‘သမီးလေးကိုပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ သားက...သူ့အဒေါ်အိမ်သွား နေတယ်။ သူ့အဖေရဲ့အစ်မလေ မနေ့ညနေကတည်းက သွားတာ’

‘ရှင်...ဒါဆို...သူ...ဟို...အဲဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်’

‘မပြောတတ်ဘူးကွဲ့ သူကသမီးကို စသွားတယ်၊ သူမရှိတော့ သမီးကိုရှုပ်မယ့် အရှုပ်ထုပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သမီးပျော်မှာပေါ့တဲ့လေ’

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုသမီးသွားတော့မယ်’

‘အေး...အေး’

ဒေါ်စုမြတ်ကအေးပေမယ့် သူမကရင်ပူသွားသည်။ ထို့ကြောင့်... ကျောင်းကိုမသွားတော့ဘဲ ခြံထဲပြန်ဝင်လိုက်တော့သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင် နေသောမအေဖြစ်သူက သမီးဖြစ်သူကိုတအံ့တဩနှင့်မေးသည်။

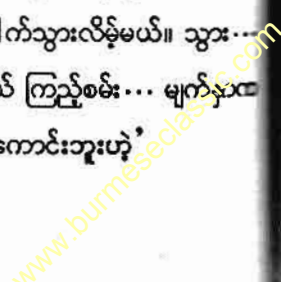
‘သမီးကျောင်းမသွားတော့ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်...သမီးဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေတယ်’

သူမနားထင်ကိုလက်နှင့်ဖိ၍ရှုံ့မဲ့ပြောသည်။ထို့ကြောင့်မအေဖြစ်သူ ၏ပြောဆိုသံ ပစိပစိနှင့်ထွက်လာသည်။

‘အဲ့ဒါကြောင့် စာကိုညဉ့်နိုက်အောင်မကျက်ပါနဲ့ဆိုတာ ပြောမေ့ ဘူး၊ စာဆိုတာကျက်တိုင်းမကောင်းဘူးဟဲ့ ဂေါက်သွားလိမ့်မယ်။ သွား... ဆေးသောက်ပြီးအိပ်ချေ၊ အိပ်ရေးပျက်တာနေမယ် ကြည့်စမ်း... မျက်နှာက လည်းညှိုးနေပါလား စာဆိုတာကျက်တိုင်းမကောင်းဘူးဟဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့’

ငြိမ်းချမ်းနှင့်သူမအမေတွဲထားရင်တော့ အံ့ကိုက်ပဲဖြစ်သည်။သူမက လှေကားကနေပြေးတက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက် တော့သည်။

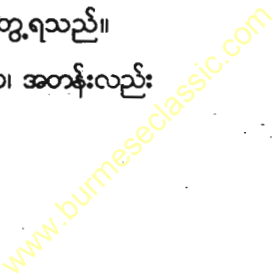
သူမနှင့်ဝေးနေသောအချိန်များသည် သူ့အတွက်အထီးကျန်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ကို ယူဆောင်ပေးသည်။ သူ... သူမကိုရှောင်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်ပြီ။

မိုးမြင့်သူဆိုသောထိုကောင်မလေးသည် သူမရှိသောအခါသူ့တန်ဖိုး ကိုနားလည်လာလိမ့်မည်၊ သို့မဟုတ်ပျော်နေချင်နေမည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွေး လွှဲသည်။

သူမသည် သူ့ရှိသောကန်တင်းသို့ အမြဲလာသည်။ သို့သော်သူမ ရှောင်နေသည်။ တခြားသူမ မလိုက်တတ်သောနေရာများသို့ လျှောက်သွား သည်။ ဦးတည်ရာတော့ မရှိပါ။ သူမနှင့်ဝေးသော သူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့နေ၏။

ဒီနေ့တော့ ထိုင်နေကျကန်တင်းထဲသို့ သူ့ရောက်ခဲ့သည်။ထို့ကြောင့် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော အပေါင်းအသင်းများကို သူတွေ့ရသည်။

‘ဟား... ငမြေထိုး...မင်းကွာ...နေနိုင်လိုက်တာ၊ အတန်းလည်း မတက် ကန်တင်းလည်းမထိုင် ဘယ်သဝေထိုးနေလဲ’

‘အေးကွာ...နဖူးနဲ့ဒူးတည့်ရာပဲ ငါ့အတွက်လျှောက်စရာလမ်းရှိနေရင် သွားနေတာပါပဲ’

ငါးခု၏စကားကိုတုန့်ပြန်ရင်း သူ့ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ငါးခုက သူ့ကိုအသေအချာကြည့်သည်။

‘ငြိမ်းချမ်း...ဖြစ်ရလေကွာ... မင်းမျက်နှာချောင်ကျသွားလိုက်တာ မင်းကိုယ်မင်းဂရုရောစိုက်ရဲ့လား သူငယ်ချင်းရာ၊ ပိန်သွားလိုက်တာ’

ဂရုဏာဒေါသနှင့်ပြောသော ငါးခု၏စကားများသည် သူ့အတွက် ကြည်နူးစေပြီး မျက်နှာကိုပြုံးစေ၏။

‘မင်းကလည်း စိုးရိမ်တတ်လိုက်တာ ငါမိဘအိမ်ခိုနေတုန်းကနဲ့ ဘယ်တူတော့မလဲ၊ ကိုယ်ထူကိုယ်ထဆိုတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့’

‘ဘာလဲ...ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားနေတာလား’

‘ဟင့်အင်း...ချိုင့်ဆွဲစားတာ’

‘အင်... ခွေးသူခိုး’

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည်နူးစွာရယ်လိုက်ကြသည်။ သူမရယ်နိုင်တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

‘မင်းကိုပြောရဦးမယ်...မိမိုး... မင်းကိုနေ့တိုင်းရှာနေတယ်နော်၊ မင်းမလာခင်လေးတင် ပြန်သွားတာ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မင်းဖုန်းကဆက် သွယ်မှုစရိယာအပြင်ဘက်ရောက်နေတယ်တဲ့...သနားပါတယ်ကွာ’

‘မင်းက အကြောင်းမသိဘဲ သနားနေပြန်ပြီ၊ ငါကသူ့ထက်ပိုဆိုး တယ်ကွ...ဒါပေမဲ့...သူနဲ့တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...သူလည်း မင်းကိုခင်ရှာသားပဲ’

သူကုလာချပေးသော အအေးခွက်ကိုသောက်လိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၃၅

‘သူက ခင်ရုံပါပဲကွာ၊ ခင်ရုံတောင် မင်းသူ့ကိုသနားနေရင် ချစ်နေတဲ့ ငါ့ကိုပိုပြီး မသနားသင့်ဘူးလား။ ငါကသူ့ချစ်သူမဟုတ်ပါဘဲ သူ့အနားမှာ နေရရင်... ထင်ပါတယ်... ငါသက်ဆိုးရော သက်ကောင်းပါရှည်မယ် မထင်ဘူး’

‘အခုရော...မင်းပုံစံက လူမမာနဲ့နင်လားငါလားပဲ’

‘အေး...အဲဒါသူနဲ့ဝေးလို့ ဒီလောက်ကျန်တာ၊ သူနဲ့နီးရင်ဒီထက်ပိုပိန်မှာ...ကဲပါ...ဒါတွေထားဟိုကောင်အဆီပိတ်လည်းမတွေ့ပါလား၊မတက်စဖူးအတန်းတွေဘာတွေ တက်နေတာလား’

သူ့အမေးက ငါးခုကိုမဲ့ရွဲသွားစေ၏။

‘ဘယ်ကလာ...စောစောကပဲ ငါနဲ့အတူထိုင်နေတာ၊သက်သက်စံနဲ့သန္တာ အတန်းတက်တာကို သွားလိုက်ခေါ်နေတယ်လေ’

‘မင်းတို့ကွာ...မင်းတို့ဘာသာပျက်စီးတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လိမ္မာနေတဲ့ သူတို့ကိုမပျက်ပါနဲ့ဟ’

သူက အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လေသံနှင့်ဟန်အမူအယာကိုခဏငှား၍ ငါးခုကိုဆုံးမ၏။

ဒါပေမဲ့...ငါးခုကနားမထောင်ပါ။ မထောင်ဆို မိဘတွေဆုံးမတာတောင် နာခံသူမဟုတ်။

‘ဟေ့ကောင်...ဆရာကြီးလာမလုပ်နဲ့ ဆရာမကြီးနဲ့ပေးတွေ့လိုက်မယ်မှတ်၊ မင်းဘာသိလဲ အခုတရားဝင်ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့အနားမှာမရှိရင် ငါမနေတတ်တော့ဘူးကွ’

‘ဟွန်း...အမြင်ကိုကတ်တယ်’

သူကအဖြစ်ပိုသည်လားသော သူငယ်ချင်းများကိုမြင်ပြင်းကပ်နေ

www.burmeseclassic.com

တော့သည်။ အေးလေ...ချစ်တော့လည်း သည်းကြမှာပေါ့ဟုဖြည့်တွေးပေးပါသည်။

‘ဒါနဲ့...မင်းအိမ်ကို တစ်ခါမှမပြန်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...အိမ်ပြန်ရင် မိမိုးနဲ့တိုးမယ်၊ သူကအိပ်ချိန်နဲ့စာကျက်ချိန်ကလွဲပြီး ငါ့အမေဘေးမှာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ကွာ... ဒါလောက်အနေရော အပြောပါနီးနေမှတော့ သူ့ကိုငါမချစ်ဘဲနေနိုင်ရိုးလား’

‘အင်း... မင်းဒုက္ခကတစ်မျိုးပါလား’

‘ဟုတ်တယ်... ငါ့ဒုက္ခက မရှိတဲ့ဒုက္ခ၊ မင်းတို့ဒုက္ခက ရှိတဲ့ဒုက္ခ’

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ အဆီပိတ်နှင့်အတူ သန္တာဝင်းနှင့်သက်သက်စံရောက်လာကြသည်။

သူတို့က ငြိမ်းချမ်းကိုမျှက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြ၏။ သက်သက်စံက သူ့ကိုမကျေမနပ်နှင့်ပြောသည်။

‘ဟဲ့...ငမြေထိုး...နင်...မိမိုးကို ရှောင်နေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်...နင်တို့ကို ငါကြိုပြောခဲ့သားပဲ’

သူ၏အဖြေက သက်သက်စံ၏အသံကို ဝိုကျယ်စေသည်။

‘နင်က အဲ့ဒီလိုလုပ်စရာလားဟဲ့...သူ့ခမျာသနားပါတယ်’

‘မတတ်နိုင်ဘူး...သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ဆိုတာ ခံစားရလည်း ခဏပါဟာ ကြာရင်ပျောက်သွားမှာပါ’

‘ခက်တာပဲဟာ’

သက်သက်စံက မသက်မသာသည်းပြီး၊ သန္တာဝင်းက ဆရာမကြီးအထာနှင့်ပြော၏။

‘ငါကတော့ မထင်ဘူးနော်... မိန်းမချင်းနားလည်သလိုပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဟဲ့... ဘာကမှာလဲ... နင့်အပေါ်မှာ သူ သူငယ်ချင်းထက်ပိုတယ် ဆိုတာကိုပေါ့’

သူကခါးခါးသီးသီးပဲ ခေါင်းရမ်းသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး... နင်ပြောသလို မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ သူ့မှာချစ်သူရှိနေ တယ်လေ၊ သူကတစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်ဆင့်ပြီးထားပါ့မလား၊ ငါက ငယ်ပေါင်း... သူ့စိတ်ကိုသိတယ်။ သူက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပဲ’

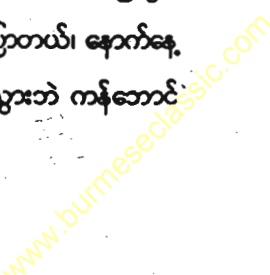
‘နင်ပြောချင်တာက နင့်ဘက်ကမရိုးသားပေမယ့် သူ့ဘက်ကရိုး တယ်လို့ ထင်နေလား’

သူကခေါင်းကို အခိုင်အမာပဲစက်တပ်ထားသလို ညိတ်ပြသည်။
နောက်ပြီးမှ ပြန်ပြောပြသည်။

‘ဒီလိုဟ’

သူကအစချီပြီး ပြောပြသောကြောင့် ကျန်လူတွေက ဟိုလိုမဟဘဲ နားထောင်နေကြသည်။

‘အဲဒီနေ့က စာမေးပွဲဖြေခါနီးပြီ၊ ငါကလည်းသိတဲ့အတိုင်းစာအုပ် ကြည့်ရုံနဲ့ အိပ်ကိုင်ကလာရော၊ ဒါနဲ့လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထွက်မှာ သူနဲ့စော်လတ်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ငါက သူတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေသွား ပြီထင်တာ၊ အဲဒီနေ့က သူကလည်းငါ့ကိုရှက်သလိုပုံစံနဲ့ပြောတယ်၊ နောက်နေ့ မှာသူ့ရယ်ငါ့ရယ် သင်္ချာကျရှင်တက်ရမှာကို ကျရှင်မသွားဘဲ ကန်ဘောင် ပေါ်ကိုသွားကြမယ်တဲ့’

သူကစကားကိုဖြတ်ပြီး အအေးကိုဆက်သောကံ၍ ကျန်လူတွေက စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေကြသည်။

‘ငါကမေးတယ်... ဘာသွားလုပ်မှာလဲဆိုတော့ သူကသူ့ချစ်သူနဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့၊ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ ငါ့ကိုခေါ်တာတဲ့’

‘ဒါဆို...မင်း...သူ့ဘဲကို တွေ့ဖူးတယ်ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း...မတွေ့ဖူးဘူး’

‘ဟင်...ဘာကြီးလဲဟ’

သူက ဘာကြီးမှမဟဘူးလို့ မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုချသည်။ ကျန်လူတွေကလည်း အတွေးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တယ်...သူကသူ့ရည်းစားနဲ့ချိန်းတိုင်း ငါ့ကိုခေါ်တယ်၊ဒါ ပေမဲ့...ဒီဇနာက တစ်ခါမှမလာဘူး၊ ကြာတော့ကွာ သူကမသိသာပေမယ့် ငါကမနေနိုင်ဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်းလေ...နဂိုကမှ စိတ်ကသူ့ဆီခပ်ပါပါ နှစ်ယောက်တည်းဒီလိုထိုင်ပါများလာတော့ ငါဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့’

လေးယောက်သား သူ့ကိုစာနာစွာ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

‘ဘေးနားမှာက သမီးရည်းစားအတွဲတွေချည်းပဲကွာ ငါတို့နှစ် ယောက်ကဘာလဲ...ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကထား၊မင်းတို့ပဲတွေးကြည့် ပါ ငါ့ရင်ထဲမှာဘယ်လောက်ခံရခက်လိုက်မလဲ။ ဒီကြားထဲကွာ သူကလည်း စကားတွေရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောတာကွ၊ ငါ့မှာ သူ့ကိုရည်းစားစကားမပြောမိ အောင် မနည်းထိန်းခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့မသိပါဘူး ငါ့ဒုက္ခကို ငါပဲသိတာ ကြာရင်မလွယ်ဘူး၊ သူ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးပေါင်းလည်းများပြီ ဆယ်တန်းတုန်းက လည်း ငါမစားရအညော်ခံကြီးလေ၊ အခုချိန်ထိလည်း ညော်တုန်းပဲ...ကံ... ဘယ်လောက်ဆိုးလဲကွာ...ဒီတော့...ငါရှောင်တာလွန်သလား’

သူ့စကားအဆုံးမှာပဲ ဘယ်သူမှဘာမှမပြောနိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သူ့အတွက်သူတို့စာနာကြောင်းကို ဝန်ခံရာရောက်နေတော့သည်။

မိုးမြင့်သူကော်ရစ်တာတွင် ထိုင်ပိုင်နေပြီး အတန်းဖော်များဖြစ်သော သဇင်သင်းနှင့်ဝေသူခိုင်က ဘေးတွင်ထိုင်နေသည်။ အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှိုင်းလျှင်ကျန်လူများလည်း ဘာရယ်မသိဘဲ မှိုင်ကြ၏။

‘မိုး...နင်ဘာဖြစ်နေလဲ...အခုတလော မှိုင်နေတာချည်းပဲ၊ပြဿနာ ရှိရင် ငါတို့နဲ့တိုင်ပင်လေ’

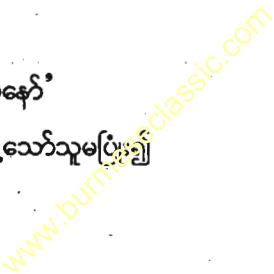
‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟယ်’

သဇင်၏အမေးကို သူမကမရေမရာဖြေသည်။ အမှန်တကယ်တွင် သူမနှင့်မြဲနေတတ်ခြင်းသည် တွဲလျက်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးမဆို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ မျှသိပ်ထားတတ်သည်။ ပြီးတော့...သူမဟန်ဆောင် ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူမဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင် ပါ။

‘မဟုတ်ဘူးနော်...နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော်’

ဝေသူခိုင်ကလည်း စကားကိုအစ်ထုတ်သည်။ သို့သော်သူမပြုံး၍

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သာနေ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က အချင်းချင်းမျက်စပစ်လိုက်ကြသည်။ နောက်မှ ...ဝေသူခိုင်က ပြောသည်။

‘သိပြီ အခုတလော နင့်ဆီကို နင့်အကောင်မလာတာကြာပြီ။ အဲဒါ ကြောင့်နင်ဒီလိုဖြစ်နေတာမို့လား... ငါတို့သိတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ် ကောင်မရေ...ညည်း...သူနဲ့ပတ်သတ်ပြီးငါတို့ကို ဘာမှမပြောပြသေးဘူးနော်’

ပြုံးနေသော သူမမျက်နှာတည်သွားပြီး၊ ရှက်ရိပ်သန်းသွား၏။

‘ဟုတ်တယ်နော်... ငါနင်တို့ကို သူ့အကြောင်းတစ်ခါမှ မပြောပြဖူး ဘူး’

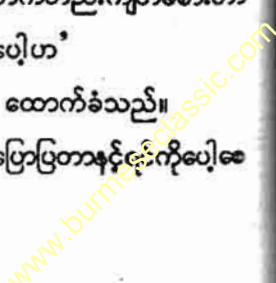
‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ... နင်နဲ့ငါတို့က ပေါင်းတာမကြာသေးပေမယ့် ညီအစ်မတွေလိုပဲလေ ဒီတော့... နင့်မှာဘာပြဿနာရှိလဲဆိုတာ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်လေ။ ဝေဒနာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ရင်ထဲပေါ့သွားမှာပါ’

သဇင်သင်းကပြောသောကြောင့် သူမပြောဖို့စိတ်ပါလာသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သဇင်နှင့်ဝေသူခိုင်သည် သူမအပေါ်တွင် ကောင်းပါ၏။

‘ဟုတ်တယ်မိုးရဲ့... ပျော်စရာကိုရင်ထဲထားရင် တစ်ယောက်တည်း ပဲပျော်ရမှာပေါ့။ ဘေးလူတွေကိုဝေငှပြောပြရင် ဘေးလူတွေလည်းပျော်ရတာ ပဲလေ။ ဒီလိုပါပဲ... စိတ်ညစ်စရာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားတာ နင့်ကိုယ်နင်ဒုက္ခပေးတာနဲ့အတူတူပဲ ဖွင့်ပြောမှပေါ့ဟ’

သဇင်သင်း၏စကားကို ဝေသူခိုင်က ထောက်ခံသည်။

‘နင့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ငါတို့ကိုပြောပြတာနှင့်နဲ့ကိုပေါ့စေ တယ်လေ။ ကုစားနည်းတစ်မျိုးပေါ့ဟာ’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၄၁

‘ငါသိပါတယ်ဟာ...ဒီကိစ္စတွေကို ပြောဖို့အတွက် ဒီနေရာထက်
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်က ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဒါပေါ့’

‘ဒါဆို တို့...အေးဆေးတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြမယ်လေ’

+ + +

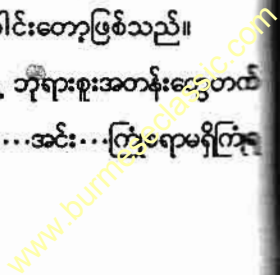
အခန်း(၁၁)

ဒီနေ့သည်ငြိမ်းချမ်းအတွက် ထူးဆန်းသောနေ့တစ်ရက်ဟုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်တင်မကဘဲ တင်ကိုလတ်နှင့်ကျော်ဇင်ထွန်းတို့အတွက် လည်း ထူး၏။ ထူးခြင်း၏အကြောင်းသည် တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ အတန်းချိန် အကုန်တက်သောကြောင့်ပင် အရင်တုန်းကအတန်းတက်လျှင် တစ်ချိန်နှစ်ချိန် အများဆုံးတက်လျှင် သုံးချိန်ထက်မပိုပါ။

သို့သော်...ဒီနေ့တစ်ချိန်မှအလွတ်မပေးဘဲ တက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက်နေ့ထူးပင်။ အတန်းချိန်များပြီးသောအခါ သက်သက်စံတို့နှင့် ယောက်နှင့်အတူ ကန်တင်းထဲသို့ စုနောက်ရယ်မော၍ဝင်လာကြသည်။

ထိုင်နေကျဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ပို၍ထူးသောကိစ္စတစ်ခုကိုထင် ကြံရပြန်သည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဇော်လတ်နှင့်အတူ ကောင်မလေးတစ် ယောက်သူတို့ကို လာထိုင်စောင့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇော်လတ်နှင့်ထ ပြောမနာဆိုမနာအဆင့်မဟုတ်ပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတော့ဖြစ်သည်။

‘စောင့်လိုက်ရတာကွာ...မင်းတို့ဒီနေ့ ဘုရားစူးအတန်းတွေတစ် ပြီး၊ ဘုရားစူးစာတွေကြီးစားနေကြတယ်ပေါ့လေ...အင်း...ကြုံ့့့့ရာမရှိကြရ ပါလား’

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၄၃

နှိပ်ကွပ်နေသော ထိုငနာ၏စကားက သူတို့မျက်လုံးများကိုစောင်းစေ၏။ ဇော်လတ်က မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးသောသူတို့ကို ဖြစ်ရယ်ပြသည်။

‘မင်းက...လှိုင်သာယာကနေ ကျူးကျူးကျော်ကျော် တို့ဆီဘာလာလှုပ်တာလဲကွ...ဟေ’

‘အဟဲ...ငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့ ငမြေထိုးကိုတွေ့ချင်လို့ပေါ့’

တင်ကိုလတ်၏အမေးကို ဇော်လတ်က ငြိမ်းချမ်းကိုမေးငေါ့ရင်းတုန့်ပြန်သည်။

‘မင်းနဲ့ငါတွေ့စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ’

‘ဟာ... ရှိပြီလားကွာ... ဒါပေမဲ့... မင်းအတွက်အကျိုးရှိသလို ငါ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိ၊ နှစ်ယောက်ကောင်းဖို့အတွက်ပါကွ...ဟဲဟဲဟဲ’

ဝေဝေဝေနှင့်ဖြစ်နေသောသူ့ကို ကိုလတ်တို့နှစ်တွဲကဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဇော်လတ်ကောင်မလေးက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ နဂိုကတည်းကမှေးပုံရသော မျက်မှေးလေးနှင့်မှေးကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အိပ်ငိုက်နေသည်ဟု မြင်ကြပေလိမ့်မည်။

‘ဘာအတွက်လဲကွ’

သူကမေးတော့ ဇော်လတ်က အမြင်ဝတ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပြုံးသည်။ ပြီးမှ...

‘ဟိုကောင်တွေကိစ္စ အဆင်ပြေသွားတာဟာ...အဓိကအကြောင်းရင်းက မင်းရဲ့ဖဲဗေဒင်ကြောင့်ပဲမို့လား’

‘မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘သက်သက်စံပေါ့’

‘ဪ’

သူက သက်သက်စံကို မျက်စောင်းထိုး၏။ သူ့အကြောင်းထိုကဲ့သို့
လျှောက်ပြောခြင်းကို သူမကြိုက်ပါ။

‘ဪ...တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါကငါ့ချစ်သူ
မေမိုးပြေးတဲ့’

‘ဟင်...နာမည်က ဘယ်လိုလေးလဲဟဲ့’

သန္တာဝင်းက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်မေးသောကြောင့် မျက်မှူးမလေး
ခပ်ခနဲရယ်ရင်း ပြောပြသည်။

‘မိုးပြေးကိုမွေးတော့ မိုးကပျောခနဲဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ရွာပြီး ခေါ်
တိတ်သွားတယ်လေ။ အဲဒီလိုမိုးပြေးရွာတာလေးနဲ့တိုက်ဆိုင်ပြီး မေမိုးပြေး
လို့ပေးလိုက်ကြတာပါ’

‘ဪ...ဒီလိုကိုး’

မိုးရွာတာ ဆိုင်းတွေခုံတွေဆင့်တတ်လားဟု သူ့တွေးလိုက်မိသည့်
ဒါပေမဲ့ အဆီပိတ်ခေါ် ကျော်စင်ထွန်းက တခွီခွီရယ်ရင်းပြောသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့နော်...မိုးပြေးလေးရွာလို့၊ မိုးကဆက်ရွာရင်
မေမိုးဆက်တို့...မယ်ဝသုန်တို့ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်’

‘ဟ...အဲဒါကတော်သေးတယ်...မိုးမပြေးဘဲ ခွေးတို့ကြောင်
ဝက်တို့ နွားတို့ဖြတ်ပြေးရင် မေခွားပြေး၊ မေခွေးပြေး၊ မေကြောင်ပြေး
မဟုတ် မေဝက်ပြေးလို့မှည့်ကြမယ်ထင်တယ်’

‘ဟေ့ကောင်တွေ... တော်ကြကွာ’

ငါးခုခေါ် တင်ကိုလတ်ရဲ့ပြက်လုံးက ထိုမျက်မှူးလေးကို မှုတ်
ပြူးသွားစေပြီး ဇော်လတ်အသံကိုပြုစေ၏။

‘နင်တို့ကလည်း မစကြပါနဲ့ဟဲ့...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်’

သက်သက်စံကပြောတော့ မျက်မှေးလေးက...

‘ရပါတယ်...အဟင်း’

ရှက်ပြုံးလေးနှင့်ပြော၏။ ဒါပေမဲ့ သန္တာဝင်းစကားကြောင့် သူမ အနီးတန်းတန်းဖြစ်သွားသည်။

‘ညီမကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး...ညီမလေးက သဘောထားပြည့် တယ်လေ...ဟိုကောင်စော်လတ်က အခုတောင်နှာခေါင်းနီနေပြီ၊ သူစိတ်ဆိုး မယ်လို့ပြောတာ’

‘တော်ဟာ...လိုရင်းကိုမရောက်တော့ဘူး’

စော်လတ်ကို ခွင်ဝင်တုန်းနှိပ်ကွပ်ထားခြင်းပင်။ ထိုငနာသည်လည်း ငြိမ်းချမ်းကဲ့သို့ ငချွန်ပင်ဖြစ်၏။ သူများတွေကို ပြောတုန်းကသွားပြီးကြီးနှင့် ဖြစ်ပြီး သူ့အလှည့်ကျတော့ မျက်နှာကြီးရဲ့ပြီး စိတ်ဆိုးနေသည်။

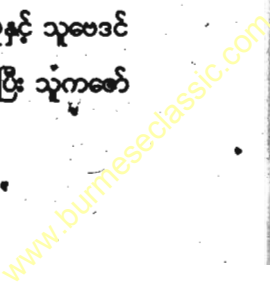
စော်လတ်က ငြိမ်းချမ်းကိုပြောသည်။

‘ဒီတော့ကွာ...မင်းငါတို့ကို ဗေဒင်ဟောပေး...ဒီလိုဆိုမင်းလည်း ဖဲသမားဗေဒင်ဆရာဆိုပြီး နာမည်ကြီးပေါ့။ အဲဒါမင်းရောငါရော နှစ်ယောက် ကောင်းမဟုတ်လား’

ငြိမ်းချမ်းမျက်နှာကြီး မဲ့သွားသည်။ ဒီငနာပြောရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပါဘူးဟု သူတွေ့လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုငြိမ်းချမ်းရဲ့...မိုးပြေးက ဒီကိစ္စကိုအရမ်းစိတ် ဝင်စားတာပဲ ဟောပေးပါနော်’

သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သက်သက်စံ၏ကောင်းမှုနှင့် သူ့ဗေဒင် ဟောစားရမလိုဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရပြီး သူ့ကစော် လတ်ကိုပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီဇော်လတ်...ဒီကိစ္စကငါ့အတွက်မခက်ခဲပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...ဟောပြီးရင် မင်းကိုငါမေးစရာတစ်ခုရှိတယ် မင်းပြောပြမယ်ဆိုရင်ငါဟော ပေးမယ်’

ဇော်လတ်က မျက်မှောင်တွန့်၍စဉ်းစားသည်။

‘ငါမသိတဲ့အကြောင်းအရာတော့ အာမခံဘူးနော်၊အေး ...ငါသိရင် တော့ပြောပြမယ်’

‘ok ... ဖြစ်ပြီ...ဒါပေမဲ့...ငါ့ဆီမှာ ဖဲထုပ်မရှိဘူး’

‘ငါ့မှာပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့...ဆော့ပြီးသားဖဲထုပ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆော့ပြီးသားဆို မမှန်ဘူး’

‘အသစ်ပါကွ...ဖောက်တောင်မဖောက်ရသေးဘူး’

ထို့နောက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်းပဲ သူကဖဲချပ်တွေကိုအစဉ်လိုက် စီ၏။

(A)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(J)	(Q)	(K)
ဟတ်	ထောင့်	စပိတ်	ညှင်း	စပိတ်	စပိတ်	ဟတ်	ထောင့်	ဟတ်	ညှင်း	ထောင့်	ထောင့်	ညှင်း

‘ရပြီ...ဒါပေမဲ့...ဒီဗေဒင်က ယုံကြည်မှုနဲ့ဆိုင်တယ် ယုံမှန်တယ် မယုံရင်မမှန်ဘူး’

‘ယုံလို့ မေးတာပေါ့ကွ’

သူကကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်သဘောထားချင်းကမင်းတို့နှစ်ယောက်

ပေါင်းဖို့ ဆတူညီကြတယ်။ ဒီစပိတ်ဖဲသုံးချပ်နဲ့ဟတ်(ထ်)ဖဲသုံးချပ်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကိုရည်ညွှန်းနေတယ်။ ညှင်းဖဲသုံးချပ်က မင်းတို့ကိုလိုလား တာကိုပြပြီးတော့ ထောင့်ဖဲလေးချပ်က မလိုလားတာကိုပြတာ'

'ဪ...ဒါဆို...လောလောဆယ် ငါတို့အတွက်မကောင်းသေး ဘူးပေါ့'.

'အင်း...မလိုတဲ့ဘက်က ပိုများနေတော့ လောလောဆယ်မင်းတို့ ကိစ္စမိဘတွေကို အသိမပေးတာကောင်းတယ်'

ဇော်လတ်တို့နှစ်ယောက် တိတ်သွားကြသည်။

'ဘယ်လိုသဘောရလဲ... ဒါပေမဲ့... စိတ်ထဲတော့မထားပါနဲ့၊ ဗေဒင်ဆိုတာ အပျော်သဘောပဲကောင်းတယ်'

'ဟာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး...တို့ကိစ္စလူကြီးတွေကို အသိမပေးရုံပေါ့.. ကဲ...မင်းမေးမယ့်ကိစ္စကဘာလဲ'

သူကခဏ ချိန်ဆကြည့်လိုက်သည်။ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဇော် လတ်မှေ့ချင်လည်းမှေ့သွားနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူကထိုနေ့ကဘာတွေပြော ကြလဲဆိုတာ သိချင်နေ၏။

'မင်းမှတ်မိဦးမလား မသိဘူး... ငါတို့ဆယ်တန်းစာတွေကိုအသဲ အသန်ကျက်ရတဲ့တစ်ရက်မှာ မင်းနဲ့မိမိုးကို ငါတို့လမ်းထိပ်မှာစကားပြောနေ

တာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာတွေပြောနေကြလဲတော့ မသိဘူး။ သူကရှက်နေ
သလိုပဲ မင်းကငါ့ကိုတွေ့တော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားတယ်လေ။
အဲဒီနေ့က အကြောင်းတွေကို ငါသိချင်တယ်’

‘ဪ...ဒီအကြောင်းလား...အဟဲ’

ဇော်လတ်က မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် မျက်မှေးမလေးကို ကြည့်
သည်။ မျက်မှေးမလေးက ဇော်လတ်ကိုမျက်စောင်းထိုး၏။ သူကတမင်ပဲ
အတင်းမေးသည်။

‘မင်း...မေ့နေလို့လား’

‘မမေ့တော့မမေ့ဘူးပေါ့ကွာ...အဟဲ...ဒါပေမဲ့... ငါသိတဲ့ကိစ္စ
ကိုသူမသိဘူးဟ...အဟဲ’

‘ဪ...ဘာဖြစ်လဲကွာအရင်ကကိစ္စပဲ မသိသေးတော့သူလည်း
သိရတာပေါ့’

‘ငမြေ့ထိုး...ဟင်း...မင်းကတော့ မွေပြန်ပြီ’

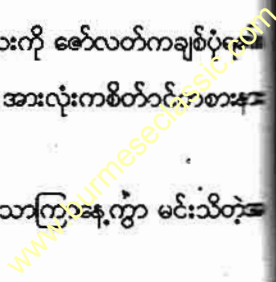
‘ဘာကိစ္စလည်း ဟင်...ကိုဇော်...မိုးပြေးကိုတာတွေလိမ်ထားတာ
ရှိလဲ’

‘ဟိုလေ...ဟို’

‘ဟိုတွေ ဒီတွေလုပ်မနေနဲ့...ပြောပြနော်...ကြည့်စမ်း အကူပေး
ကောင်းဘူး...ပြောဆို’

မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးခါနီးကောင်မလေးကို ဇော်လတ်ကချစ်ပုံရယ်
ထို့ကြောင့် မပြောချင်ပြောချင်နှင့်ပြောပြသည်။ အားလုံးကစိတ်ဝင်စားနေ
ထောင်နေကြသည်။

‘အဟမ်း...အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရသောကြောင့်နဲ့ကွာ မင်းသိတဲ့အ

တိုင်းငါက သူ့နောက်ကိုအသွားရောအပြန်ပါလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ အသွားတုန်းက ငါ့ကိုဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး၊ ငါကလည်း ဇွဲကရှိပြီးသား...အဟဲ’
ဇော်လတ်ကစကားကိုလျှိုပြောပေမယ့် မျက်မှေးမရိပ်မိသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းမျက်နှာက မကောင်းတော့ပေ။

‘ဒါပေမဲ့အပြန်ကျတော့သူက ငါ့ကိုစကားပြန်ပြောတာကွ၊ ငါလည်း အဆင်ပြေပြီထင်တာ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ သူကသူ့မှာချစ်သူရှိကြောင်းပြောတာလေ။ ငါလည်း ဘယ်ယုံမှာလည်း...မယုံဘူး...နင်ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ ဆိုတော့ သူကရှက်ရယ်ရယ်တယ်... ဒီအချိန်မှာ မင်းကိုတွေ့တော့ သူပိုရှက်သွားပြီး ငါ့ကိုပြောတယ်၊ မယုံရင်မနက်ဖြန်ကျရင် ငါနဲ့ငါ့ချစ်သူ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာချိန်းတွေ့ကြမှာလေ...မယုံရင်လာကြည့်ပေါ့တဲ့...ငါလည်းစိတ်ချလာကြည့်မှာ ဘယ်အချိန်လဲမေးတော့ ညနေတဲ့။ မင်းနဲ့တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့ ငါလည်းလှည့်ပြန်သွားတာပေါ့’

‘နောက်နေ့ မင်းသွားကြည့်တော့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့လဲ’

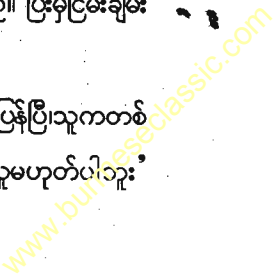
ငြိမ်းချမ်းက စိတ်ဝင်တစားမေးပြီး မျက်မှေးမကတော့ စိတ်ကောက်နေလေပြီ။ ကျန်လေးယောက်ကလည်း အတော်စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ဇော်လတ်က ငြိမ်းချမ်းကို ပြုံးကြည့်သည်။

‘ဟ...ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမှာလဲ...မင်းနဲ့ပေါ့’

‘ဘာ’

ငြိမ်းချမ်းနှင့်အတူ အားလုံးမျက်လုံးပြုံးသွားကြသည်။ ပြီးမှငြိမ်းချမ်းက ရယ်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းကငါ့ကိုအထင်ကြီးနေပြန်ပြီ၊ သူကတစ်ယောက်တည်းမို့ ငါ့ကိုအဖော်ခေါ်တာပါကွာ။ ငါကသူ့ချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟား ဟား ဟား...ရယ်ရတယ်...ငမြေထိုးရာ’

ဇော်လတ်က ခွက်ခွက်လန်ရယ်ပြန်သောကြောင့် အားလုံးသောမျက်
လုံးတွေက သူ့ဆီစုပြုံရောက်သွားပြန်သည်။

‘မင်းက ဘာရယ်တာလဲ’

ငြိမ်းချမ်းက ရုပ်တည်နှင့်မေးသောကြောင့် ဇော်လတ်ကပြောသည်။

‘မင်းတော်တော်လိမ်တာပဲ...ငါ့ကိုညှာလို့မရဘူး၊ အဲဒီတစ်ညနေ
လုံး မင်းတို့နှစ်ယောက် စကားတွေပြောနေကြတာ မိုးချုပ်မှပြန်သွားကြတယ်
လေ၊ ငါက မင်းနဲ့ချစ်နေတယ်ဆိုတာ မယုံလို့နောက်နေ့ထပ်မေးတယ်လေ’

‘ဒီတော့...မိမိုးက ဘာပြောလဲဟင်’

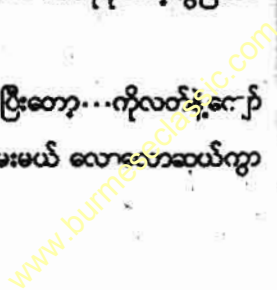
သက်သက်စံက သိချင်စောနှင့်မေးတော့ ဇော်လတ်ကငြိမ်းချမ်းကို
မလိုတမာနှင့်ကြည့်၏။

‘ဘာပြောလဲဆိုတော့...ငါကမေးတာပေါ့ ငြိမ်းချမ်းနဲ့နှင်ကချစ်နေ
ကြတာလား မေးတယ်လေ၊ သူကခေါင်းညိတ်တယ်၊ ပြီးတော့...နှင့်မနေ
ကငါတို့ကိုမတွေ့ဘူးလားတဲ့၊ ကဲ...မရှင်းဘူးလား...ဒီထက်ရှင်းတဲ့အဖြေ
ကိုမင်းတို့ရှာလေ’

အားလုံးက ငြိမ်းချမ်းကိုအံ့ဩတကြီးဝိုင်းကြည့်ကြ၍ ငြိမ်းချမ်းစေ
စေနှင့် ပေကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်နေ၏။

‘မဟုတ်ဘူးနော်... ဇော်လတ်၊ မင်း... တစ်ခုခုတော့လွဲပြီထင်
တယ်’

‘မလွဲဘူး သူငယ်ချင်းအတိအကျပဲ...ပြီးတော့...ကိုလတ်နဲ့...ရှင်
စင်ထွန်းရာ သက်သက်စံနဲ့သန္တာဝင်းရာ ငါမေးမယ် လောလောဆယ်ကွာ
မိမိုးဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့တွဲနေလဲ’

‘ငမြေထိုး’

လေးယောက်သားတစ်သံတည်းထွက်လာကြသည်။

‘ကဲ...ကိုးတန်းဆယ်တန်းကတည်းက မိမိုးတွဲခဲ့တာ မင်းပဲလေ...

တခြားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာဘယ်တုန်းကများရှိခဲ့လို့လဲ’

‘ဟုတ်တယ်...ဒါအရှင်းဆုံးပဲ’

အားလုံး၏စကားအဆုံးမှာပဲ ငြိမ်းချမ်းတစ်ကိုယ်လုံးလေထဲကြွတက် သွားသလို ခံစားရသည်။ စိတ်ထဲတွင်ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်အတူ စိတ်မကောင်း ခြင်းများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းခံစားလိုက်ရတော့သည်။

‘ရှင်းပါတယ်... အတော့်ကိုရှင်းပါပြီ... လူညာကြီး... ရှင်ပြော တော့ အချစ်ဦးလည်းမင်းပါပဲ... အချစ်ဆုံးလည်း မင်းပါပဲဆို... အခုတော့ အလိမ်ပေါ်ပြီ’

မေမိုးပြေးမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့်အတူ မကျေမနပ်နှင့်ဇော်လတ်ကို ပြောပြီး ဆယ့်ခြောက်ခေါက်ကျိုးသွား၏။ ဇော်လတ်လည်း မျက်ပျိုးဆံပျာ နှင့်ချော့ရသည်။

‘ဟိုလေ...အဲဒီတုန်းက အပျော်ပါကွာ...တကယ်မတည်ပါဘူး... ယုံပါကွာ...မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ’

‘အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့...ရှင့်ကိုစိတ်ဆိုးတယ်၊ သွားမယ် ရှင်နဲ့ ကိစ္စပြတ်ပြီ’

‘ဟာ...ဟေ့...နေဦးလေ’

ကောင်မလေးက ကောက်ချိတ်ပြီး ဆက်ကော့လတ်ကော့ထသွား သောကြောင့် ဇော်လတ်ကပြေးလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လှည့် အော်သည်။

‘ငမြေ့ထိုး...မင်း အတော်ထောင်တဲ့ အကောင်’

လေးယောက်သားအဝေးရောက်သွားသော အတွဲကိုတစ်ချက်ကြည့်

ပြီး သူ့ကိုဝိုင်းငေးကြ၏။ သူကဟီးခနဲရယ်သည်။

‘အဟီး...သူငယ်ချင်းတို့...ငါအတော်ထူတာပဲကွ နော်’

လေးယောက်သားသူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးစိစိဖြစ်လာကြပြီး...

‘ငထူကောင်’

ဟုတစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း အသံထွက်လာသည်။ ထို့နောက်သူတို့

၏ ရွှင်မြူးသောရယ်သံများက ဆိုင်ထဲတွင်ညံ့သွားလေသည်။

+ + +

အခန်း(၁၂)

မိုးမြင့်သူတစ်ယောက်တည်း အိပ်ယာထဲတွင်အတွေးများနှင့်ချာက
လည်လိုက်နေသည်။ သူမအစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်နှင့်အတူ ကောင်းကောင်း
အိပ်မရခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ သူမငြိမ်းချမ်းကိုမကျေမနပ်နှင့်တတ္တတ်တွတ်
ပြောနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းကမရှိပါ။

‘ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိကိုမရှိဘူး၊ ငထူ၊ ငပျင်း အဖြစ်မရှိတဲ့
အကောင်... ရေလာဖို့မြောင်းတင်မဟုတ်ဘူး သံပိုက်လိုင်းကြီးဆင်ပေးတာ
တောင် သင်းကစီးရမယ်မှန်းမသိဘူး... မှန်းစရာကောင်းလိုက်တာ... အရမ်း
ပဲ’

သူမ၏စကားကို သူ့နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ထူသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆို မိန်းကလေးကဖွင့်ပြောရမှာလား နင်သေလိုက်တော့
ငနာရယ်၊ ငါဒီထက်ပိုပြီး နင့်ကိုဘာများပိုပြောရမလဲ။ ငါ့စကားတစ်ခွန်းရဲ့
အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်အတိုင်းအတာထိရောက်တယ်ဆိုတာ နင်ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ
နေပြီး မသိဘူးလား’

သူမဖက်လုံးကြီးနှင့်နံရံကိုပစ်လိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းအပေါ်ငှား

သောချစ်ဒေါသသည် ဖက်လုံးနှင့်နံရံ၏ပေါ်သို့ ပုံကျသွားသည်။ သူမရှိသော
နေ့ရက်များသည် သူမအတွက်အတွေးများနှင့်ပူလောင်လွန်းလှသည်။ သူငယ်
ချင်းများကိုရင်ဖွင့်ခဲ့ပြီးပေမယ့် ပေါ့မသွားဘဲပိုဆိုးလာ၏။

‘တီ...တီ...တီ’

ဖုန်းကမြည်လာသောကြောင့်ဖွင့်ပြီး ငြိမ်းချမ်းဆီကလားဟုမျှော်လင့်
ချက်ပေးနှင့်နံပါတ်ကိုကြည့်သည်။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော နံပါတ်တွေဖြစ်
သောကြောင့် ဇဝေဇဝါနှင့်ဟဲလိုလိုက်၏။

‘ဟဲလို’

‘မမိုးမြင့်သူပါလား ခင်ဗျာ’

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီလိုပါ...ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူက မနက်ဖြန်ညနေစောင့်နေကျနေရာက
စောင့်နေပါ။ ဒီတစ်ခါ သူတကယ်လာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့...ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ’

‘ဟဲလို...ဟဲလို’

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသောကြောင့် သူမစိတ်ပိုရှုပ်သွား
သည်။

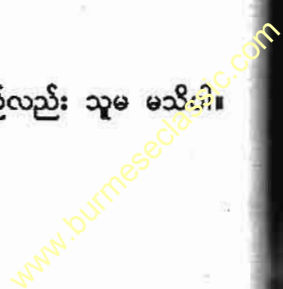
‘နာမည်ကိုအသေအချာမေးပြီးမှပဲ တလွဲပြောသွားတယ်၊ နေပါဦး--
ငါ့ချစ်သူက ငြိမ်းချမ်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူရှိလို့လဲ...အဟိ...ရယ်ချင်
တယ်’

‘တီ...တီ...တီ’

နောက်တစ်ကြိမ်လာသော ဖုန်းသည်လည်း သူမ မသိဘဲ။

‘ဟဲလို’

‘ဟဲလို...မမိုးမြင့်သူလားရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ဪ...အစ်မချစ်သူက...မနက်ဖြန် သူ့တကယ်လာမယ်ဆိုတာ ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ စိတ်ချလက်ချ စောင့်နေပါတဲ့’

‘ဟဲလို...ဟဲလို’

သူ့ဘာသာပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားသောကြောင့် သူမစိတ် ရှုပ်သွား၏။

‘ဘယ်လိုတွေလဲ... ဘယ်သူကများ ငါ့ကိုစနေလဲ... တော်ပြီ... ပိတ်အိပ်တာပဲ အေးတယ်’

ဖုန်းကိုပိတ်၍ စောင်ကိုခေါင်းပြီးခြုံလိုက်တော့သည်။ တကယ်အိပ် ပျော်သွားလားတော့ မသိပါ။

ငြိမ်းချမ်းစိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ဖုန်းဒိုင်ခွက်ထဲက နာရီကိုတစ်ချက် ထုတ်ကြည့်သည်။ ဇော်လတ်နှင့်မေမိုးပြေးက ပြူးလိုက်ကြသည်။

‘စိတ်ချပါကွာ...သူစောင့်နေမှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်...ကိုဇော်ကအရင်ဆက်တယ်၊ကိုဇော်က မိုးပြေးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောခိုင်းမှ မိုးပြေးကထပ်ပြောတယ်...သူစောင့်နေမှာပါ’

‘ဒီကောင်က အဲဒီလိုပဲ...မလိုတဲ့နေရာဆို အရမ်းစေ့စပ်သေချာတာ လိုတဲ့နေရာကျတော့...တလွဲ’

ကိုလတ်ကမဲ့ရွဲပြီးပြော၍ ကျော်စင်ထွန်းနှင့်သက်သက်စံ၊ သန္တာ
ဝင်းက မျက်စောင်းပိုင်းထိုးသည်။

‘အေးကွာ...အခုလိုငါ့ကိုကူညီတာကျေးဇူးပါပဲ၊ဇော်လတ် မင်းနဲ့
သာမဆုံခဲ့ရင် သူနဲ့ငါချစ်ရက်နဲ့ဝေးနေကြတော့မှာ...ကျေးဇူးတကယ်တင်တာ
ပါ’

‘မလိုဘူးကွာ...ငါတို့အချင်းချင်းတွေ အမြင်ကြည်ရင်ပြီးတာပဲ
...အဟဲ...မင်းသွားတော့လေ’

‘အေး...ဒါဆိုလည်းလစ်ပြီ’

ဘယ်ကတည်းက သွားချင်နေလဲမသိသော ငြိမ်းချမ်းကချက်ချင်း
အဝေးကိုရောက်သွား၍ ကိုလတ်ကလှမ်းပြောသည်။

‘ဟေ့ကောင်...ဒီတစ်ခါ မလွဲစေနဲ့နော်’

နောက်ပိုင်းက လှောင်ရယ်သံများကြောင့် ငြိမ်းချမ်းတစ်ချိုးတည်း
ပြေးတော့သည်။

ခုံတန်းတွင် မိုးမြင့်သူတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။ ဘေးခုံတန်း
ကပလူးနေသောအတွဲများကို မနာလိုစွာကြည့်သည်။ သူမသည်လည်း ထိုကဲ့
သို့ကြည့်နူးချင်သည်။ သို့သော်...သူမသက်ပြင်းကိုချလိုက်တော့၏။ သူမ
ငြိမ်းချမ်းကိုမျှော်နေမိသည်။ သူရှိလျှင် သူမဘဝပြည့်စုံလွှားပြီဖြစ်သည်။

‘မိမိ’

‘ဟယ်...နင် ငါ့ဆီလာတယ်’

‘ဒါပေါ့’

သူမဝမ်းသာသွားတော့သည်။ သူကသူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးအဝေးကိုငေးသည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း ကြည်နူးခြင်းများတွဲခိုနေလေ၏။

‘နင်...ဘာလို့ငါ့ဆီပြန်လာလဲ’

‘ငါ... နင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ပါ။ ပြီးတော့...ဟိုးအရင်ကတည်းက...ငါကနင်နဲ့အတူရှိနေခဲ့တာပဲ’

ကောင်မလေးက ကောက်ကာငင်ကာ ထပြောသည်။

‘ငါပျော်လိုက်တာဟယ်’

ပြီးနောက်...သူမကကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပြုံး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူကလည်း သူမအပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်...

‘နင်ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာလဲဟင်’

‘အင်း...ငါ့ချစ်သူကိုပေါ့’

‘ရောက်လာပြီလား’

‘အဲ’

သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ၍ သူက အပြုံးနှင့်ပြောသည်။

‘မိမိ...နင်သူ့ကို စောင့်မနေနဲ့တော့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ့ကိုယ်စား...ငါလာခဲ့တာလေ’

သူမခဏတော့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ နောက်တော့မှ ရှက်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ဆက်ပြောသော သူ၏စကားများက သူမနားကိုချို့စေ၏။

‘ဟုတ်တယ်...နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ် မိမိုး’

‘ဟွန်း...ဘယ်သူမြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ’

‘အံ့မာ...ရည်းစားစကားပြောတာပဲ ဘယ်သူမှမြှောက်မပေးလဲ ပြောတတ်တယ်လေ’

သူမက သူ့ကိုဝံ့ဝံ့စားစားလေးကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

‘မသိပါဘူး...အရင်ကနင်...အဖြစ်မှမရှိဘဲ’

‘စကားမလွဲခဲ့ဟာ...နင်ငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားလဲ’

‘အဟင်း...ဒီလိုပါပဲ’

သူမ၏အဖြေကြောင့် သူမမျက်စောင်းထိုး၏။

‘ဘာ ဒီလိုပါပဲလဲ’

‘ဪ...အရင်လိုပါပဲလို့’

‘ဟော...ကြည့်...ပြောလေ့ရှိလေ...ဘာအရင်လိုပဲလဲ’

သူမအမေးကြောင့် သူမကရယ်သည်။ သူမကမကျေမနပ်နဲ့ကြည့်နေ

၏။

‘နင်ဟာလေ...အတော်ထူတယ်...ငါကတော်လာပြီမှတ်တာ ထူ

တုန်းပဲ...သိလား’

‘ငါက ဘာထူလို့လဲ’

‘ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ချစ်သူတွေချည်းပဲလေ၊ နင်နဲ့ငါဒီမှာအတူထိုင်

ချစ်သူတို့၏ နယ်မြေရေယာအတွင်း ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ၁၅၉

တော့ ငါတို့လည်းဘာတွေလဲ၊ နင်ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒါကိုစဉ်းစားခဲ့ရမှာ'

'ဟာ... ဟုတ်သား...ဒါဆိုနင်'ငါ့ကို...ဒီကိုစခေါ်ကတည်းက ချစ်သူလို့ သဘောထားခဲ့တာပေါ့နော်'

သူဝမ်းသာအားရပြောတော့ သူမကခေါင်းညိတ်သည်။

'အင်း... နင်သဘောပေါက်လာပြီပဲ'

'ဒါပေါ့... ငါကတော်တာကို'

သူမက ခေါင်းရမ်း၏။

'ဒါပေမဲ့...နင်ဒီလိုတော်လာဖို့ ငါအကြာကြီးစောင့်ခဲ့ရတယ်...နင် ထူတာက ထူတာပဲ'

'ဒီအတွက် ငါဘာပြန်လျှော်ပေးရမလဲ'

'ငါမတောင်းဆိုခဲ့ဘူးနော်'

သူက ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်နေသောသူမကို ငေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ... သူမ၏လက်လေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

'နင် ငါ့ကိုချစ်လားဟင်'

'အင်း...နင် ငါ့ကြောင့်အရိုက်ခံရပြီးကတည်းက ငါနင့်ကိုချစ်ခဲ့တာပဲ'

သူပြုံးလိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့...နင်ငါ့ကိုမမီပါဘူး...ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ'

'ဟုတ်ပဲနဲ့'

သူကမျက်စောင်းထိုးကြည့်နေသော သူမမျက်နှာဘေးကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ...ငါအခုပဲ သက်သေပြမယ်လေ’

‘ဒါလည်း...ငါမတောင်းဆိုဘူးနော်’

‘အင်...ဟာ...သိဘူးဟာ... ပြမှာပဲ၊ ဒီလိုမျိုးသက်သေပြဖို့

စောင့်နေခဲ့ရတာကြာလှပြီ’

‘နင့်ကိုဘယ်သူက စောင့်ခိုင်းလို့လဲ၊ ပြီးတော့...ဒါကဘာနယ်လဲ

လဲ’

‘ချစ်သူနယ်မြေရေယာလေ...ဒါဆို...’

ငြိမ်းချမ်းမျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီး...မိုးမြင့်သူကိုရင်နှင်

ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းတော့သည်။

မိုးမြင့်သူခမျာ... ပြီးချိုကျောနှပ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှ စကား

တစ်ခွန်းသာ ပြောလိုက်နိုင်ရှာသည်။

‘ခုမှ... ဇွတ်...’

